

LISTA HOROCOASĂ

Rachael Lippincott

DE LA COAUTOAREA
BESTSELLERULUI #1
NEW YORK TIMES
LA CINCI PAȘI
DE TINE

LITERA

new
MOON

LISTA NOROCOASĂ

Rachael Lippincott

DE LA COAUTOAREA
BESTSELLERULUI #1
NEW YORK TIMES
LA CINCI PAȘI
DE TINE

LITERA

new
MOON

LISTA HOROCOASĂ

Rachael Lippincott

DE LA COAUTOAREA
BESTSELLERULUI #1
NEW YORK TIMES
LA CINCI PAȘI
DE TINE

LITERA

new
MOON

new

MOON

Rachael Lippincott

LISTA HOROCOASA

Traducere din limba engleză
RALUCA BIȚOANĂ

LITERA
București

The Lucky List

Rachael Lippincott

Copyright © 2021 Rachael Lippincott

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau
parțial în orice formă

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Lista norocoasă

Rachael Lippincott

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României lippincott, rachael

Lista norocoasă / Rachael Lippincott;

trad. din lb. engleză și note: Raluca Bițoană –

București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7561-3

ISBN EPUB 978-606-33-7754-9

I. Bițoană, Raluca (trad.; note)

821.111

Capitolul unu

Am luat cu mine moneda norocoasă.

Nu știu de ce am făcut-o. Trecusem pe lângă ea de sute de ori fără să o privesc măcar o secundă în timp ce un strat subțire de praf i se forma pe margine. Dar era ceva în felul în care stătea acolo în seara asta, pe același raft de cărți unde stătuse neatinsă timp de trei ani.

În seara asta, jur că părea...

Norocoasă.

Mă strâmb când îmi vine acel cuvânt în minte, urmat de imaginea unor ochi albaștri și a unui păr lung și castaniu, o imagine care niciodată nu întârzia să apară. Norocul era pentru mama, nu pentru mine. Dar tot îmi îndes mâna în buzunar pentru a simți metalul neted, unghia de la degetul mare găsind creștătura familiară din margine, chiar deasupra capului lui Washington.

– O să fie distractiv, îmi șoptește tata, întorcându-se de la coada de unde se cumpărau biletele de joc ca să-mi arunce un zâmbet mare și orbitor de optimist.

Un zâmbet care se preface că nu ne-am petrecut ultimii trei ani dinainte de această seară evitând absolut orice ne-ar fi putut aminti de ea.

Eu pufnesc.

– *Distractiv nu e în nici un caz primul cuvânt care îmi vine în mine, șoptesc în timp ce studiez încăperea, măsurând cu privirea acea grădină zoologică*
– *strângerea lunară de fonduri la bingo din districtul școlar Huckabee.*

Chiar și după tot acest timp în care n-am fost aici, aproape nimic nu s-a schimbat. Privirea mea trece de două femei în vârstă prinse într-o luptă corp la corp pentru un loc aproape de scenă, trecând apoi la Tyler Poland și colecția lui de pietre, așezate cu grijă în ordinea mărimii, deasupra biletelor lui mult râvnite de bingo.

Haotic poate. Haotic ar fi un cuvânt mai potrivit.

Dar nici măcar haosul creat de persoanele în vârstă certându-se și de colecțiile neprețuite de pietre nu îmi alungă neliniștea de a fi aici. Și nu doar din cauza a ceea ce a însemnat acest loc pentru mine și pentru mama.

Nu există un loc mai nepotrivit în care aș putea fi acum, după ce mi-am distrus întreaga viață socială acum trei săptămâni la bal. Din nefericire, viața mea socială fiind ruinată, nu am avut absolut nici o scuză ca să nu pot merge.

Și nu pot vorbi cu tata despre ce s-a întâmplat – sau despre orice altceva –, deci iată-mă aici! Făcându-mi loc prin mulțime cu o bulină roșie prinsă în piept, mai ceva ca în Litera stacojie, în timp ce tata se folosește fără rușine de această strângere de fonduri pentru a avea un fel de reuniune de liceu, deoarece este seara în care prietenul lui cel mai bun, Johnny Carter, se mută înapoi în oraș după douăzeci de ani pentru a avea grijă de mama lui.

Dacă vrei să te întorci în timp în mijlocul societății din Huckabee, aceasta e cu siguranță cea mai bună modalitate, fiindcă jumătate din absolvenții clasei lor probabil se află undeva în această sală.

O dată pe lună, cantina școlii elementare este transformată într-o audiție de grup pentru o compilație rurală din Pennsylvania între serialul Dependenta mea ciudată și wrestlingul profesionist. Nu mă credeți? Prin clasa a cincea, doamna Long, o profesoară dulce ca un înger, i-a tras una în față lui Sue Patterson pentru că suspecta că nu alegea intenționat numerele B.

Ce e și mai greu de crezut este că avea dreptate.

– Mă duc să le iau biletele lui Johnny și Blake, zice tata, alegând să-mi ignore scepticismul în timp ce-și scoate portofelul. Știi ce greu e să găsești loc de parcare.

Se poartă de parcă m-aș fi întors aici după o săptămână de absență, nu după trei ani.

Ridic din umeri cât pot de nonșalant, privindu-l cum cumpără trei bilete de la domnul Henderson, directorul mustăcios de la gimnaziu și singurul în care se poate avea suficientă încredere încât să fie lăsat să vândă bilete de bingo fără să fie suspectat. Fusesse nevoie de o întreagă serie de întruniri ale consiliului local și de șase luni de dezbateri riguroase înainte ca el să fie ales pentru această poziție.

– Emily, mă bucur să te văd aici, îmi spune directorul Henderson cu acea familiară sclipire compătimitoare în privire.

Mă strâmb instinctiv fiindcă „Mă bucur să te văd aici“ se traduce automat prin „Nu te-am mai văzut de când a murit maică-ta“. Începe să scormonească în pachetul masiv de bilete de bingo și scoate unul uzat pe care mi-l întinde.

– Vrei biletul tău și al mamei tale? Numărul 505. N-am uitat!

Tresar ușor în timp ce ochii mei urmează îndoitura familiară din centrul biletului, oprindu-se într-un final pe pata roșie din colțul din dreapta, unde am vărsat suc de fructe când aveam șase ani. Cel mai mult urăsc momentele astea. Momentele în care crezi că te-ai vindecat suficient și apoi ceva atât de simplu precum un bilet de bingo face ca fiecare fibră să pară carne vie.

505.

Când m-am născut în a cincea zi din a cincea lună, mintea superstițioasă a mamei s-a aprins precum un pom de Crăciun și a jurat că cinci este numărul nostru norocos. Așa că acel număr a intrat în fiecare lucru din viața noastră, de la numărul de dați în care trebuia să mă șterg în spatele urechilor la numărul de pe echipamentul meu de sport când am încercat să joc baseball

o primăvară întreagă și fotbal o toamnă și până la monedele norocoase pe care ea mi le punea în palmă, șoptindu-mi că erau foarte speciale, fiindcă erau de 25 de cenți, deci cinci la pătrat.

Monede speciale, care într-o zi aveau să se umple de praf pe un raft de cărți. Până în seara asta.

Clatin din cap.

– Nu, mersi.

Urmează o pauză lungă și incomodă, iar tata îmi aruncă o privire înainte să scoată cu repeziciune o hârtie de cinci mototolită din portofel și să i-o întindă directorului Henderson.

– Îl iau. Mersi, Bill.

– Nu trebuia să faci asta, murmur către tata în timp ce ne îndepărtăm, directorul aruncându-mi acum o privire și mai compătimitoare.

– E doar bingo, Em, îmi zice în timp ce mergem în zigzag către o masă liberă și ne așezăm unul în fața celuilalt. Poate să-l ia Blake dacă nu-l vrei tu.

Dar se uită în jos la bilete când zice asta, refuzând să-mi întâlnească privirea.

De parcă situația nu era suficient de stânjenitoare, fiica lui Johnny, Blake, ni se va alătura. Lucru de care nici nu știu încă ce părere să am. Ne înțelegeam destul de bine când eram copii, dar n-am mai văzut-o de la Crăciunul de acum un deceniu, când aproape că am dat foc la casă încercând să aranjăm o capcană pentru Moș Crăciun. Ceea ce nu prea e un subiect de conversație în momentul de față, mai ales că urmează să fim în ultimul an de liceu, nu copii de clasa a doua.

E de vârsta mea și nu știe pe nimeni altcineva aici.

Ceea ce, după această seară, probabil o să i se pară un lucru bun. Mai ales dacă situația devine dramatică.

Sau, cunoscându-i atât de bine pe oamenii ăștia, mai bine zis când situația devine dramatică.

Aud un râset, iar privirea mea trece automat de tata până la masa din colțul din spate, unde niște degete lungi și cunoscute trec printr-un păr răvășit care îmi este la fel de cunoscut.

Matt.

Stomacul meu se prăbușește până în podea când o mare de ochi se îndreaptă spre mine. Jake, Ryan și Olivia – vechiul meu grup de prieteni – mă privesc aspru din colț, cu niște expresii suficient de furioase încât să mă poată declara vinovată de crimă deosebit de gravă.

Ceea ce, după bal, toate dovezile ar arăta că acesta e... un verdict destul de corect.

Însă Matt nu se uită la mine. Privirea lui e fixată pe masa din fața lui, sprâncenele lui închise la culoare concentrate și strânse aproape una, de alta în timp ce își poziționează corpul în direcția opusă mie. Ceea ce e cumva de mii de ori mai rău decât privirile aspre.

Sunt surprinsă să-i văd aici în seara asta. În timpul verii, obișnuiam să stăm la piscina Huckabee după închidere sau să ne jucăm ping-pong în subsolul enorm al Oliviei.

Dar, până la urmă, cred că eu eram singurul lucru care îi oprea să vină la serile de bingo. Presupun că așa pot arăta serile de vară fără mine.

Îmi smulg privirea când tata îmi întinde în față biletul cu numărul 505.

– N-o să joc, zic eu.

Toată seara asta deja începe să pară că îmi scapă de sub control. Măcar atâta pot decide și eu.

– Atunci ce zici să joci pentru mine? zice în timp ce scutură niște jetoane roșii dintr-un pahar de plastic.

Privesc cum se revarsă în fața mea, formând un mic amalgam.

– Dacă se întâmplă să câștige biletul ăsta, păstrez eu coșul cadou.

Mă holbez la el, deloc amuzată. Nu pot pricepe de ce a ales să venim aici în seara asta.

Deși presupun că asta face el în ultima vreme – se preface că lucrurile nu au o însemnătate chiar dacă, de fapt, au.

Să vorbim despre mama? Nici într-un milion de ani!

Să scăpăm de lucrurile ei? Cu siguranță.

Să mergem la strângerea de fonduri lunară de la bingo, la care ea se ducea cum se duc unii la biserică? Absolut.

– Preferabil coșul cadou Fotbal Fan Fiesta, adaugă el, făcându-mi apăsător cu ochiul, în timp ce mama Oliviei, Donna Taylor, șefa Asociației părinților și fosta regină a balului – zvonurile spun că a dat mită pentru ambele poziții –, în sfârșit își face apariția pe scenă cu pași mărunți și repezi.

Știi ceva? Bine. Cu cât începem jocul mai repede, cu atât mai iute scap de aici.

– Așa! E toată lumea gata să începem? întreabă ea în microfon înainte să arunce mulțimii un zâmbet de scenă exersat.

– La naiba, da! strigă Jim Donovan la două mese de noi, provocând un val de râsete în sală.

– Dacă îi mai scapă câteva din astea lui Jim, buzele Donnei o să se țuguie până ce iese tot acidul din ele, îmi șoptește tata, ochii lui căprui-închis încrețindu-se la colțuri când îmi aruncă unul dintre rânjetele lui.

Clatin din cap, înăbușind primul râset real din seara asta.

În Huckabee există o departajare ciudată, iar Donna Taylor și Jim Donovan sunt exemplul perfect. Avem femeile pe nume Donna, în conacele lor – sau case de țară renovate, cum le place lor să le spună –, soții lor având slujbe cu normă întreagă în oraș, în timp ce ele supraveghează copiii și se întâlnesc cu grupul de mame la Pilates de cinci ori pe săptămână. Și îi mai avem și pe cei ca Jim Donovan, trăind la câțiva kilometri spre sud la o fermă care a tot fost moștenită încă de când Betsy Ross a început să coasă prima oară steaguri americane.

Tatăl meu nu e chiar de la țară, cum e Jim Donovan, născut și crescut în Huckabee, cu cele patru generații dinaintea lui împărțind același nume – Joseph Clark. Acest oraș e atât de prezent în sângele lui, încât probabil s-ar prefăce în praf dacă ar trece granița. Deci cred că e un lucru bun faptul că Johnny se mută înapoi, altfel nu ar mai fi dat ochii cu tata niciodată.

– Ești atentă la biletul lui Blake în locul meu? mă întreabă tata, împingând alt bilet pe masă spre mine.

– Serios?

Pentru cineva care a zis că nu vrea să joace bingo pare că urmează să joc destul. Știu că nu prea ne zicem unul altuia ce simțim, dar trebuie să știe ce înseamnă pentru mine să fiu aici.

– O să ajungă în câteva minute, zice el distras, clătinând din cap la telefonul lui destul de vechi, citind un mesaj de la Johnny. Tocmai au găsit un loc de parcare.

Sunt pe cale să zic că aș prefera să mă uit la Jim cum câștigă la tragerea tractorului a cincea oară în ultimii ani la bâlciul din oraș, dar sunetul familiar de bile mici și galbene zăngănind în mașină mă oprește. Mă uit la scenă și pentru o clipă sunt transportată înapoi la marea de numere care urmează să fie strigate.

Am învățat să număr chiar în această încăpere, așezând jetoane roșii peste numere în timp ce stăteam la mama în poală, mormăind numerele lipsă de care aveam nevoie ca să câștigăm. Mergeam cu mama la bingo aproape în fiecare lună de când venisem pe lume și câștigam aproape de fiecare dată. Ne tolăneam pe un tron de coșuri cadou din răchită și celofan, toate câștigate – zicea mama mereu – datorită biletului cu numărul 505 și monedei mele norocoase.

Prin urmare, bârfele erau nesfârșite. Jumătate de sală era convinsă că trișam, iar cealaltă era sigură că eram doar cele mai norocoase persoane din tot orașul Huckabee, șarmul mamei făcând ca nimeni să nu gândească ceva rău despre ea. Chiar și atunci când ar fi avut motiv să o facă.

Nu puteam să intru într-un magazin fără să-mi ceară cineva un set de numere de loterie.

Se pare că l-am ajutat pe Paul Wilson să câștige 10 000 de dolari la lozuri răzuibile de 4 Iulie, pe care i-a cheltuit o săptămână mai târziu pe un show pirotehnic unde și-a pierdut degetul.

Apoi, când aveam 14 ani, mama a murit și orice noroc aș fi avut s-a sfârșit în bucăți, la fel ca degetul lui Paul Wilson.

De atunci m-am ferit de acest loc ca de ciumă. Nu mai vreau să-mi încerc norocul, nici măcar într-un joc simplu de bingo.

Dar privind-o pe Donna Taylor cum ridică o bilă galbenă între unghiile ei de un roz pal, simt aceeași atracție pe care am simțit-o când directorul Henderson a scos la iveală biletul de bingo pătat de suc de fructe și îndoit.

Un sentiment de parcă acea mașină de bingo din mine mai are nevoie doar de o rotire ca toate bilele să se reverse.

– Primul număr al serii, zice Donna la microfon, făcând o pauză în timp ce un grup de copii de gimnaziu aflați la trei mese de noi improvizează o bătaie de tobe.

O observ și pe Sue Patterson în colțul de lângă ei, așezându-și cu intenție rozariul și apa minerală peste setul de patru bilete.

– B-12! strigă, atrăgând veselia unora și mormăielile dezamăgite ale altora.

Caut să apuc un jeton, știind dinainte că trebuie să verific dacă se află pe biletul 505. Chiar și acum aș putea numi fiecare număr de pe fiecare rând, biletul fiind întipărit în mintea mea precum o adresă sau o melodie preferată.

Ezit deasupra grămezii de jetoane și arunc o privire rapidă să văd dacă este pe biletul lui Blake. În timp ce așez jetoanele roșii peste numerele respective de 12, îl observ pe Jim Donovan privindu-mă de parcă sunt la linia de start pentru întrecerea de 100 de metri de la Jocurile Olimpice, iar eu am venit aici să iau medalia de aur. Îi întâlnesc privirea, amuzată că mai sunt văzută drept adversar după trei ani întregi de absență, un val din competitivitatea mea de mult uitată aducându-mi un rânjet pe buze.

Donna mai strigă câteva numere: I-29, G-48, B-9, O-75, I-23 și N-40.

Ușor, biletele încep să se umple, oamenii ochindu-le pe ale vecinilor ca să le compare, celofanul de pe coșurile cadou lucind sub luminile fluorescente ale sălii de mese.

Observ un coș plin de popcorn, un card cadou de 100 de dolari pentru vechiul cinematograful din centrul orașului, la care eu și Matt obișnuiam să mergem mereu în serile de întâlnire, fiind așezat chiar în mijlocul coșului. Gândul la Matt îmi face obraji să se înroșească. Trebuie să îmi domolesc nevoia de a mă uita la el peste tata, un val de vină ținându-mi ochii lipiți de masa din fața mea în timp ce împing jetoanele roșii la locul lor, unul după altul.

– Noroc că am jetoane extra! îmi zice tata, scăpându-i o răsuflare lungă și clătinând din cap. Am dat lovitura!

Arunc o privire și văd că a reușit cumva să acopere doar un număr din tot acel spațiu liber.

– Dumnezeu, zic eu râzând, cum e posibil așa ceva?

– La naiba! Uită-te la tine, Clark, se aude o voce de peste umărul meu drept. Încă n-ai învățat să numeri.

Chipul tatei se luminează în timp ce brațul slab și bronzat al lui Johnny Carter se întinde peste masă ca să dea mâna cu el. Nu l-am mai văzut așa fericit de când Nick Foles a marcat acel eseu la Superbowl în iarna dinainte de moartea mamei, asigurând victoria pentru Eagles.

Ridic privirea și văd că Johnny arată la fel cum arăta când au venit în vizită de Crăciun în urmă cu zece ani, având doar câteva riduri noi. O cămașă albă largă atârnă moale pe corpul lui înalt și slab, iar părul blond-închis e ciufulit. E ironic că poartă un lanț de scoici, dar cumva nu-i stă rău.

Dar presupun că poți face asta când ai fugit în Hawaii cu șase luni înainte de absolvirea liceului și ai devenit o legendă a surfului.

– Bună, Em, aud o voce, iar persoana căreia îi aparține se așază pe bancă lângă mine.

Capul meu se întoarce către Blake.

Mă aștept să văd o versiune puțin mai înaltă a fetei slăbuțe de șapte ani care purta tricouri largi și care nu părea să fi auzit de o perie de păr, dar asta nu e deloc persoana care s-a așezat acum lângă mine.

Cel mai simplu spus e că Blake a câștigat loteria pubertății.

Pielea ei are un bronz intens și strălucitor, o culoare pe care nimeni din Huckabee nu o are la sfârșit de august și în nici un caz acum, la început de iulie. Părul ei e lung și ondulat, mai închis la culoare decât al tatălui ei, dar cu aceleași șuvițe deschise de blond, precum razele soarelui care le-a așezat acolo.

Dar ochii ei mă surprind cel mai mult. Gene lungi care ascund o culoare caldă, aproape lichidă de căprui auriu. Acum zece ani, erau ascunși sub o

pereche de ochelari mai mari ca Texasul. Acum sunt expuși în toată splendoarea lor.

Și nu sunt singura care observă. Acum toată sala se uită la masa noastră.

S-a dus și planul meu de a rămâne neobservată.

– Am biletul tău, zic eu când îmi dau seama că nu i-am dat nici un răspuns.

Ochii ei coboară să privească cele două bilete din fața mea și îl împing pe al ei către ea cu grijă ca să nu dărâm jetoanele.

Oare se poate să fie mai evident de atât că am fost o proscrisă social în ultimele trei săptămâni?

– Mersi, zice Blake, zâmbind către mine, strungăreața ei fiind singurul lucru care a rămas din fata care mă convinsese că, dacă aprindem artificii în casă, Moș Crăciun se poate speria suficient de tare ca să primim amândouă ponei.

– Îți mai lipsește unul ca să faci bingo în două locuri, adaug eu de parcă nu ar fi evident.

O aud pe Donna strigând un număr, dar nu e decât un murmur în urechea mea, degetele mele căutând să apuce instinctiv moneda din buzunar.

– Hei, ce noroc ai! Ochii lui Blake se măresc cu entuziasm și ridică un jeton roșu, întinzându-se să-l așeze cu grijă pe tabla mea. M-ai întrecut.

Bingo.

Capitolul doi

Toată lumea din Huckabee știe că nu te poți duce vara la o strângere de fonduri la bingo fără să-ți iei o înghețată după aceea. Ar fi ca și cum te-ai duce la film și nu ți-ai lua popcorn. Sau să mergi la piscină și să-ți uiți costumul de baie.

N-ar avea nici un rost să te mai duci.

Toneta Cupa lui Sam este la o stradă de școala elementară Huckabee, iar mulțimea de oameni care părăsesc sala de mese se îndreaptă într-acolo.

Din fericire, suntem printre primii care ies pe ușă.

Merg în pas alert de-a lungul parării cu pietriș, tata și Johnny fiind cu câțiva pași înaintea mea, iar Blake pășind zgomotos chiar în spatele lor. Trebuie să alerg ca să țin pasul cu acest grup cu înălțimea peste medie.

– Îți iei și coșul cadou la înghețată? mă întreabă Blake în timp ce mă holbez la capul lui Carson Wentz, înghesuit între un tricou rulat și o pălărie cu Eagles. Încetinește până ce picioarele noastre intră într-un ritm sigur pe pietriș. Vrei să faci un tur al victoriei?

Încerc să nu pufnesc la imaginea asta cu mine defilând mândră cu coșul tatei Fotbal Fan Fiesta, de parcă aș fi câștigat un Glob de Aur. Deși, sincer vorbind, nu ar fi chiar ieșit din comun pentru unii oameni din oraș. Am auzit de cineva care își ține de zece ani mult râvnitul premiu Vin și Brânzeturi încă în folie pe șemineu, doar ca să le facă în ciudă socrilor. Brânza sigur a mucegăit, dar nu despre asta e vorba oricum.

Îmi strâng mai bine coșul de răchită în brațe, celofanul din jurul lui încrețindu-se zgomotos.

– Dacă îl duc la mașină, vom sta la coadă două ore pentru înghețatele alea.

E adevărat. Armata de fani bingo care se îndreaptă spre Cupa lui Sam chiar acum probabil că ar putea să le dea lui Sam și celorlalți trei care servesc la geam sindromul de tunel carpian. Un drum până la mașina tatei ne-ar fi pus la capătul cozii, chiar când mâinile lor ar urma să se sfârâme într-un milion de bucăți. Eu și mama ne-am dat seama că toate cupele de înghețată devin cu 25 la sută mai mici și mai topite dacă rămâi la capătul cozii.

Iar după ziua de azi consider că merit o cupă întreagă.

– Deci vii des pe aici, zice ea când ne apropiem de capătul cozii.

Am reușit să mergem suficient de repede ca să avem doar zece oameni între noi și înghețată bună și dulce făcută în casă.

– Acum nu prea mai vin, zic eu.

Din fericire, nu mă întreabă de ce. În schimb, sprâncenele ei se ridică.

– Stai! Te rog, zi-mi, locul ăsta chiar se numește „upa lui Sam“?

Semnul luminos cu litere roșii de deasupra tonetei vopsite în alb și albastru are litera „C“ lipsă și pare că ar scrie „upa lui Sam“. Eu râd fiindcă majoritatea oamenilor din oraș s-au obișnuit atât de mult cu ea încât nici nu mai observă.

– Într-un fel. Sigla n-a mai fost reparată de ani întregi, deci a devenit un fel de poreclă neoficială a locului.

– Ce-ți iei de obicei? mă întreabă înălțându-și gâtul ca să își mijească ochii peste coada lungă de oameni la tabla cu sortimente.

Mă face să mă întreb dacă mai poartă noaptea acei ochelari cât Texasul de mare când își dă jos lentilele de contact.

– Ciocolată și vanilie la cornet cu bomboane colorate, răspund automat, întorcându-mi privirea către fereastra din față. Dar nu mi-am mai luat de mulți ani.

Deja simt apă în gură, în ciuda junghiului de tristețe care apare când îmi dau seama că ultima oară când am fost aici eram cu mama.

– Măi, să fie! Dacă tu crezi că n-ai mai mâncat înghețată de aici de ani întregi... începe Johnny, calculând pe degete. Clark, trebuie să fie două decenii de când am fost aici împreună. Vara dinaintea anului absolvirii. Îți amintești?

Tata încuviințează, zâmbind.

– Ți-ai luat una de mentă cu fulgi de ciocolată la cornet, iar eu ți-am împins-o în față la vreo cincisprezece secunde după ce ai plătit. Trebuia să mă răzbun pentru că mi-ai tras pantalonii în față întregii echipe de majorete.

Amândoi încep să râdă, clătinând din cap în ace-lași timp.

Schimb o privire rapidă cu Blake, amândouă ne dăm ochii peste cap gândindu-ne la lunga seară de nostalgie care o să urmeze.

– Mama ta era așa furioasă pe el, zice Johnny, întorcându-se să mă privească, lumina puternică a felinarului de deasupra noastră căzând direct pe fața lui.

Se oprește din râs, aruncându-mi o privire lungă și ușor stânjenitoare. Știu exact ce urmează să spună.

– Pfiu! Nu-mi vine să cred cât de mult semeni cu Jules!

E o variantă a unei propoziții pe care am auzit-o de prea multe ori.

„Arăți exact ca mama ta.“

„Ești practic o clonă a Juliei!“

„Voi două ați putea fi gemene!“

Îmi plăcea când oamenii ziceau astfel de lucruri. Acum parcă nu mai pot scăpa de asta, iar chipul ei mă bântuie de fiecare dată când mă uit în oglindă. Păr lung, drept ca acul și castaniu, sprâncene bine conturate, buze groase.

Dar nu ochii ei. Ochii de care îmi e atât de dor nu sunt niciodată acolo privindu-mă, oricât mi-aș dori să fie.

În loc de albastrul ei ca afinele, am ochii de un căprui foarte închis, la fel ca ai tatei. Dacă n-ar fi această unică trăsătură, n-ai ghici niciodată că sunt rudă cu el. Gena înălțimii lui s-a strecurat pe lângă mine.

– Nu-i așa? zice tata, aruncându-mi unul dintre zâmbetele lui triste.

Își smulge privirea din a mea, cea care îi amintește exact ce a pierdut, își drege vocea și se închide în el, așa cum face de fiecare dată când cineva aduce vorba de mama.

– Ți-am zis de construcția aia pe care am făcut-o pe proprietatea lui Luke Wilkens? Cu tavanul de sticlă? îi spune lui Johnny, și deodată revenim la discuții plictisitoare despre construcții, pe care le aud destul acasă.

– Deci, zic eu, aruncându-i o privire lui Blake în timp ce pășim înainte, cum ți se pare Huckabee până acum?

– Păi, sunt aici doar de două zile, iar în prima mai mult am dormit pentru că am pierdut o noapte de somn, zice ea, ezitând puțin. Dar, să fiu sinceră, pare ca un univers paralel.

Râd la descrierea asta generoasă.

– Un univers paralel cu multe vaci.

– Multe vaci, încuviințează ea din cap, ceva distant apărând în ochii ei.

Simt cum umerii mei se încordează când vechiul meu grup de prieteni trece pe lângă noi, cu cornete înalte de înghețată în mâini – recompensa lor că au alergat până aici. Îi văd pe Jake și pe Ryan cum o studiază pe Blake, amândoi încetinind, cu gurile ușor căscate, înghețata scurgându-se pe mâinile lor în timp ce se holbează la ea de parcă ar fi un dinozaur care a fost aruncat spontan în secolul XXI. Olivia îl înghiontește cu gelozie în umăr pe Ryan, dar e la fel de ocupată, analizând-o la rândul ei pe Blake.

Nu apare în fiecare zi o fată nouă în oraș. În nici un caz una așa de frumoasă ca Blake. Eu sunt doar ușurată că îi distrage, iar ei nu mă mai judecă pe mine.

Singurul care nu se uită la ea e Matt.

Aruncă o privire în direcția mea pentru o fracțiune de secundă, trăgând cu ochiul pe sub pletele ciocolatii despre care mama zicea mereu că ar arăta adorabil.

Tot ce văd acum sunt durerea și dezamăgirea de pe chipul lui.

Mă uit în urma lui, simțindu-mă oribil. Așa îmi trebuie dacă i-am frânt inima celui mai de treabă tip din Huckabee.

– Ce i-ai făcut băiatului? întreabă Blake după ce grupul se îndepărtează destul.

Speram să nu observe, dar privirea aceea spunea multe.

– Oh, știi tu, zic eu după un suspin, încercând să am un ton indiferent. Cum se întâmplă de obicei... Am fost împreună, ne-am despărțit. Ne-am împăcat, ne-am despărțit din nou.

Nu e o minciună, dar nu e nici întregul adevăr.

Fluieră, ridicând mirată din sprâncene.

– Crezi că o să vă mai împăcați?

– Nu. De data asta nu cred.

Am în minte un ciclu de împăcări și despărțiri care a durat trei ani, Matt reușind întotdeauna să repare lucrurile. Dar acum acest ciclu include și noaptea balului, care a oprit totul în loc. Nici măcar nu-mi mai vorbește.

– Ai văzut și tu cum s-a uitat la mine. E destul de clar că o să mă urască pe vecie.

– Serios? Să te urască? Eu nu am citit asta. Gânditoare, Blake își mușcă buza. Mie mi se pare că nu a trecut peste asta. Poate că doar așteaptă să vorbești cu el.

N-a trecut peste asta? Oare?

Închid gura și mă întorc. Fiica mai mare a lui Sam, Amber, strigă „Următorul!” de la fereastra din mijloc. Simt o fărâmă de speranță cum îmi flutură în stomac la auzul cuvintelor lui Blake.

Speranța că încă pot să repar ce s-a întâmplat.

Cornetele întregi de înghețată apar într-o clipită, iar eu jonglez cu coșul cadou ca să o pot apuca pe a mea, luând o înghițitură zdravănă înainte să se topească.

Într-o secundă sunt transportată înapoi la serile de vară petrecute cu mama după bingo, când oprea mașina în drum după zile grele la școală.

Sunt nevoită să le amintesc picioarelor să continue să meargă.

Cele trei mese de picnic sunt deja ocupate, așa că o luăm înapoi spre școala elementară, iar coada de oameni care încă așteaptă aruncă priviri pofticioase înghețatelor noastre.

Blake îmi aruncă o privire și se strâmbă, masându-și tâmpla.

– Mi s-a congelat creierul.

– Pune-ți limba pe cerul gurii, zic eu, auzind vocea mamei în minte spunându-mi aceleași cuvinte de sute de ori. Mereu înfulecam cornetul în mai puțin de un minut, crispându-mă după aceea de durere. Ling înghețata ușor și cu atenție, fără să mă mai reped în ea, ca înainte. Sau în orice, că tot veni vorba. Funcționează întotdeauna, adaug eu.

După câteva secunde, ea încuviințează din cap cu o expresie impresionată, cu durerea deja dispărută și revenind la cornetul ei de parcă nu se întâmplase nimic.

Îmi mut privirea de pe ea la coada de oameni, observând cum ochii lor o urmăresc pe Blake în timp ce trecem. Ea reprezintă ceva nou, strălucitor și frumos într-un oraș în care se schimbă puține lucruri. Dacă ei i se pare că Huckabee e un univers paralel, e destul de limpede că și oamenii din oraș o văd la fel.

Mă întorc ca să văd dacă observă privirile îndreptate spre ea, dar Blake își linge înghețata liniștită, fără nici o altă grijă pe lume în afară de faptul că i s-au curentat dinții. Nu pot să nu simt brusc un val de gelozie.

Tata mă înghiontește, iar eu îmi întorc capul către el.

– Împachetăm mâine, da? Am adus niște cutii de la muncă.

Mă strâmb când îmi amintesc de plăcuța pe care scrie „De vânzare“ din fața casei noastre, casa în care am crescut urmând să-mi fie luată foarte curând. Încă un motiv pentru care vara asta e oribilă.

– Împachetați? întreabă Johnny și se oprește din mers.

– Nu ți-am zis că ne mutăm? întreabă tata.

Presupun că n-a menționat asta în convorbirile lor telefonice lunare.

– Glumești! exclamă Johnny cu ochii cât cepele, părând aproape la fel de șocat cum am fost eu când mi-a zis tata.

O picătură de înghețată se prelinge de pe cornetul lui și aterizează direct pe cimentul de sub el, cumva reușind să-i evite cămașa. Ah, ce înseamnă să n-ai sâni!

– În secunda în care vin eu, tu vrei să pleci?

– Nu plecăm din oraș, zice tata arătând cu lingurița spre Johnny. Doar ne mutăm într-un loc mai mic.

Mai mic e un alt mod de a spune mai ieftin, dar Johnny probabil nu știe asta.

– De parcă ar pleca vreodată din Huckabee, îi șoptesc eu lui Johnny, în timp ce tata se salută cu oamenii care stau la coada de la înghețată.

E primarul nostru neoficial.

– Nu știu la ce mă gândeam, zice el râzând, întorcându-se să salute un fost coleg.

Dacă Huckabee ar fi Titanic, tata ar fi cu siguranță căpitanul, salutând cu mândrie în timp ce vaporul dă cu nasul de ocean și se duce la fund.

– Am putea trece mâine pe la voi ca să vă ajutăm cu împachetatul, se oferă Johnny când ajungem la pietrișul din parcare și nu mai sunt oameni de salutat în jur.

– Dar voi nu aveți de despachetat? întreabă tata.

– Cutiile noastre vin peste trei sau cinci zile lucrătoare, zice Johnny zâmbind larg. Ce zici să facem un schimb? Noi vă ajutăm mâine, iar voi ne ajutați la sfârșitul săptămânii.

– Așa facem, spune tata, îndoind cutia goală rămasă de la înghețată și întinzând mâna liberă.

Dau mâna bărbătește, de parcă ar fi vreun jurământ solemn, nu doar un simplu plan.

– La ora 15.00 este bine? Sau 15.30? întreabă Johnny, încuviințând din cap către Blake în timp ce ne îndreptăm spre parcare unde găsiseră loc. Fata asta încă e în urmă cu somnul.

Observ și eu acum în ușoarele cercuri vineții de sub ochii ei, în răgușeala care se aude uneori când vorbește.

– La 15.00 e perfect, spune tata aprobând din cap. Em lucrează diminețile de sâmbătă la brutăria Ninei din oraș.

– Nina? întreabă Johnny. Nina Levin?

– Acum e Nina Biset, îl corectează tata cu un zâmbet. Dar da, acea Nina. Fiica ei, Kiera, e cea mai bună prietenă a lui Emily.

– Asta a fost alegerea lor sau o înțelegere? mă întreabă Johnny și îmi face cu ochiul.

– Puțin din amândouă, zic eu râzând.

Eu și Kiera glumim adesea că ne-am născut cele mai bune prietene, la fel ca mamele noastre.

Termin ce mi-a mai rămas din înghețată, gustul dulce zăbovind în gura mea în timp ce mergem încet prin parcare. Ajungem la ultimele mașini, înghesuite una într-alta chiar după clădirea cu clasele a cincea, lângă terenul de fotbal și pădurea de după poartă, ce pare întunecată și amenințătoare în lumina lunii.

La gimnaziu, după ce se termina strângerea de fonduri, eu și alți copii obișnuiam să ne provocăm pentru a trece de poarta terenului ca să atingem unul dintre copacii înalți dinăuntrul frunzișului. De obicei, după douăzeci de minute de insulte și furișat înspăimântat prin iarbă, cineva avea în sfârșit curajul să o facă.

De cele mai multe ori, eu eram cea care se avânta prin întuneric să atingă scoarța zgrunțuroasă, încă plină de curaj după norocul de la bingo.

E ciudat cât de multe s-au schimbat de atunci, cât de mult m-am schimbat eu de atunci!

– Ei bine, aici e mașina noastră, zice Johnny.

Mă uit la o camionetă albastră și veche, dar sunt surprinsă când luminile unui Porsche negru de lângă ea pâlpâie de două ori când descuie ușile.

Schimb o privire rapidă cu tata, încercând să-mi ascund șocul. Îmi dau seama că e la fel de mirat ca mine.

Johnny însă nu observă ochii noștri cât cepele și mă îmbrățișează cu un braț, celofanul premiului foșnind tare.

– Pe mâine, puștoaico! zice, dând mâna cu tata înainte să deschidă portiera celui Porsche și să urce la volan.

Trebuie să fie o familie afectuoasă, pentru că mă îmbrățișează și Blake, brațul ei înconjurându-mă rapid, aducând un val de miros de lenjerie curată, nisip cald și apă sărată de ocean, toate amestecate.

Miroase ca o zi la plajă.

– Ne vedem mâine, zice ea, îndepărtându-se.

Se pare că am fost așa de prinsă mirosind oceanul, încât am lungit îmbrățișarea cu o secundă. Ce e în neregulă cu mine?

Îi face cu mâna tatei.

Îi privim cum ies din locul de parcare, motorul turuind blând în timp ce mașina alunecă ușor printre rânduri și iese din parcare.

– Ce ziceai că face Johnny? întreb în timp ce farurile dispar ușor în îndepărtare.

– Chestii tehnice, zice tata ridicând din umeri.

– Chestii tehnice? repet eu în timp ce o luăm spre mașină, întorcându-ne în partea opusă a parcării. Ce? cum ar fi... Google? Tatăl lui Matt nu conduce nimic de genul ăsta.

Îmi aruncă o privire – suntem amândoi surprinși că l-am menționat pe Matt. Nu știe detaliile și nu va întreba dacă nu-i zic eu, dar trebuie să știe că s-a întâmplat ceva, Matt nu a mai venit pe la noi, iar eu nu m-am văzut cu nimeni în afară de Kiera de săptămâni întregi.

– Da, zice tata, apucând coșul cadou și înghiontindu-mă ușor. Și când te gândești că nici unul din ei nu are un coș de la bingo!

Îi zâmbesc, înghiontindu-l înapoi.

– Apropo, mersi, spune când ajungem la Chevroletul nostru roșu și ușor ruginit.

Ridicând coșul cadou, îmi zâmbeste de după platforma camionetei.

– Nu! zic eu, deschizând ușa camionetei care scârțâie puternic. Biletul tău, banii tăi, coșul tău.

– Nu știu ce să zic, biletul ăla nu câștigă niciodată așa decât pentru tine și ma...

Se oprește înainte să o zică, lovindu-mă direct în piept nu doar cu coșul cadou.

Amândoi rămânem tăcuți, dar pot să aud cuvântul lipsă răsunându-mi în urechi.

A putut să meargă la bingo, să fie în acea sală și să pretindă că nu înseamnă nimic, dar nu poate să-i spună numele.

– Pune-ți centura, zic cu ochii pe centura lui în timp ce pornește motorul.

Nu știu de câte ori mai trebuie să-i zic că jumătate din fatalitățile petrecute la volan ar putea fi evitate dacă șoferii ar purta centurile.

Încuviințează din cap, scoțând mașina din viteză și trăgându-și centura.
Îmi aruncă o privire sinceră și vinovată.

– Scuze, Em!

Încuviințez și eu din cap, prefăcându-mă că nu e mare lucru. Deja am pierdut un părinte, deci aș prefera să nu îl pierd și pe al doilea.

Pornim, școala elementară făcându-se dispărută în depărtare, așa cum se făcea dispărută de sute de ori din Toyota Camry argintie a mamei. Privesc oamenii din fața Cupei lui Sam – copii alergând, părinții încercând să îi certe și renunțând după o vreme, un grup de fete de gimnaziu bârfind într-un colț. Încerc să mă imaginez în centrul acestor lucruri dacă totul ar fi fost altfel.

Am fi plecat deja eu și mama? Sau am fi fost prinse undeva în mijlocul agitației, vorbind despre bufoneriile lui Jim Donovan, despre ultima bârfă de la școală sau spunând cât de ciudat e că o fetiță stângace de șapte ani poate crește la fel de frumoasă ca un model de pe Instagram. Sunt sigură că în acel univers totul ar fi în regulă între mine, Matt și prietenii mei, că persoana de al cărei sfat am nevoie acum mai mult ca niciodată ar ști ce să-mi zică pentru a repara totul.

Dar imaginea se estompează la fel ca școala în oglinda retrovizoare. Există mereu acest vid, o anomalie în spațiu și timp unde mama ar trebui să fie, dar nu e.

Mă așez în scaun, îmi sprijin capul de geamul mașinii și închid ochii, căutând cu degetele în buzunar moneda mea norocoasă.

De obicei, alung aceste gânduri pentru că nu reușesc niciodată să mi-o imaginez, dar pentru prima dată după multă vreme, cu un braț în jurul formei familiare a coșului cadou de la bingo și cu gustul înghețatei noastre favorite încă pe limbă, pot să o simt.

Chiar pot să o simt.

Unghia de la degetul mare găsește creșterea familiară de deasupra capului
lui George Washington și nu pot să nu mă gândesc că această seară de
bingo n-a fost până la urmă atât de rea.

Capitolul trei

În ziua următoare, soarele care tocmai răsărise aduce deja o căldură ridicolă, iar eu sunt uşurată când bicicleta mea prinde viteză şi simt vântul lovindu-mi părul, plăcuţa pe care scrie „De vânzare“ din faţa curţii estompându-se în timp ce înaintez către muncă.

Aş putea face drumul ăsta cu ochii închişi, ruta fiind întipărită adânc în memoria mea. Mi se pare de necrezut că în curând nu voi mai parcurge acest drum, iar fiecare cotitură, fiecare deal şi fiecare indicator vor deveni nişte lucruri ale trecutului.

Mă gândesc că probabil ne vom muta într-un apartament din oraş şi nu va mai fi nevoie să iau bicicleta, pentru că Nina va fi chiar după colţ.

Întorc pe şoseaua principală, care mă duce chiar în centrul oraşului, şi privesc linia orizontului în timp ce o singură maşină roşie trece greoi pe lângă mine. În spatele maşinii se întinde o pătură de teren agricol, tulpinile de porumb apărând din ce în ce mai înalte la fiecare pedală de bicicletă.

Bineînţeles, mai sunt vacile.

Le poţi vedea pe fiecare bucată de teren agricol dintre ferme, trândăvind într-un câmp cu iarbă, fără nici o grijă.

Fiecare dintre aceste bucăţi de teren marchează o familie din Huckabee care a refuzat să fie cumpărată şi trimisă câţiva kilometri la sud într-o casă din oraş ieftină şi şubredă, unde nu prea vrea nimeni să locuiască.

Trec pedalând de domeniul Devonshire, o zonă cu case care au fost construite în locul fermei bunicilor mei în anii '90. Bunicul meu a murit chiar după ce m-am născut eu, iar când agenţii imobiliari au venit peste noi,

bunica nu prea a avut de ales. Ferma în care crescuse, în care o crescuse pe mama, i-a fost luată. A trăit într-o casă ieftină și șubredă din oraș până când a murit.

Mă holbez la un golden retriever care stă întins la soare într-o curte lungă, întrebându-mă ce parte din fermă obișnuia să fie acolo. Întrebându-mă dacă, atunci când și-a pierdut casa în care crescuse, bunica a fost la fel de devastată cum sunt eu acum, când o pierd pe a mea.

Biserica Sfântul Mihail se ridică în față, cu ferestrele ei stoice de cărămidă și vitralii, ușa istorică de lemn și locul de joacă unde obișnuiam să sar de pe leagăne, să joc leapșa și să atârni cu capul în jos de bare împreună cu Kiera.

Recunosc că probabil de partea asta a drumului nu o să-mi fie așa de dor pentru că, atunci când încetinesc la un indicator mare, mă trezesc încercând, ca întotdeauna, să ignor semnul negru care se întrezărește la distanță chiar în fața mea – „Cimitirul Huckabee“ scris cu litere aurii.

Îmi feresc privirea și pedalez repede pe lângă el, trecând în goană pe lângă semnul negru și porțile de fier forjate și înaintând către centrul din Huckabee, unde mă simt în siguranță. Dar, chiar și când pot răsufla din nou, încă am un gol în mine care se simte de parcă aș fi lăsat-o în urmă. Din nou.

Zona comercială sau, de fapt, inima orașului nu s-a schimbat deloc de când mă știu. Sigur, câteva clădiri au fost renovate și modernizate, probabil fiindcă aveau vopsea pe bază de plumb din anii '50, dar zona încă are aceeași atmosferă, cu amintiri bune și rele la fiecare colț. Amintiri la care nu vreau să mă gândesc.

O văd pe Judy prin geamul Localului lui Hank, unde eu și tata am mers aproape în fiecare zi timp de trei luni când pur și simplu nu aveam puterea să preparăm cina. Deja pot să simt îmbrățișarea ei frângându-mi oasele pe care o să mi-o dea când o să afle că vindem casa.

Îmi face cu mâna, aruncându-mi o bezea. Zâmbesc, făcând și eu cu mâna. Judy a pus piatra de temelie la Localul lui Hank, pentru că a muncit acolo de când era boboc de liceu. O să împlinească 75 de ani în toamna asta.

Bobul de Cafea este la câteva clădiri mai jos, urmând apoi câteva magazine, ca anticariatul lui O'Reilly și un magazin de hardware la care se duce tata adesea. Îi fac cu mâna domnului O'Reilly în timp ce descuie ușa magazinului, mustața lui îngrijită ridicându-se la vârfuri când îmi aruncă un zâmbet, chiar dacă n-am mai călcat pe acolo de ani întregi. Parchetul de lemn scârțâitor și mirosul de cărți vechi nu vor face decât să-mi amintească de persoana care obișnuia să mă ducă acolo.

În timp ce pedalez de-a lungul străzii principale, privesc orologiul imens din centrul orașului apropiindu-se ușor de ora 7.45, soarele dimineții luminând deja puternic cerul. Trec pe trotuar, sărind de pe bicicletă și ducând-o la suportul de la capătul scărilor bibliotecii. Îmi scot lacătul antifurt din sac, arunc o privire spre clădirea imensă și veche cu ferestrele late și cărămida roșie de un secol. Iar pe cealaltă parte a străzii se află, în contrast puternic...

Brutăria Ninei.

Cărămida văruiată în alb scoate în evidență semnul circular imens, pe care e scris cu negru cursiv numele localului.

Îmi năvălește în nări mirosul magic de patiserie care formează un nor în jurul clădirii, ispitind trecătorii să intre pentru o gogoasă, o prăjitură sau o tartă făcută din merele proaspete din livada lui Snyder, aflată la câțiva kilometri la nord de aici.

Mama Kierei a demisionat de la serviciul ei de asistentă când a murit mama și a decis să-și urmeze visul de o viață de a avea propria brutărie.

— Trăiți-vă viața cum vreți, fetelor! ne-a zis ea mie și Kierei când a semnat actul de închiriere a clădirii, cu noi două strânse în siguranță sub brațele ei. Ziua de mâine nu e niciodată garantată.

De obicei, urăsc când lumea zice chestii de genul ăsta, dar nu venite din partea Ninei. Închid lacătul, alerg de-a lungul străzii și deschid ușa de la intrare. Clopoței zăngănesc tare în timp ce mă strecor înăuntru.

E unul dintre locurile mele preferate. Pe lângă sutele de bunătăți gătite, fiecare colțișor din acest loc pare special. De la pereții albi pe care i-am vopsit ore în șir la rafturile de lemn în stil industrial pe care tata le-a atârnat cu grijă și la bucătăria din spate pe care am construit-o de la cuptor până la prăjitor.

Dar, mai mult de atât, se simte că este nou. Câteodată, mă simt de parcă n-ar fi nici măcar un singur centimetru în orașul ăsta fără zeci de amintiri. Dar brutăria Ninei e diferită. A fost făcută după acel moment. E o foaie goală. E un loc sigur.

Oamenii dinăuntru mențin și ei acest sentiment de siguranță.

– Bună, Emily!

Ridic privirea și-l văd pe fratele mai mare al Ninei, Paul, așezat la casă, răsucind fără efort un pix între degete. Părul lui creț și negru e prins la spate într-o coadă mică, iar pierce-ul din nasul, un cercel cu diamant, lucește puternic pe pielea închisă la culoare.

– Bună, Paul! zic, dându-mi jos casca, ușa trântindu-se zgomotos în spatele meu. Vreo veste de la Kiera? A primit pachetul?

Kiera se duce în fiecare vară la Oaza Cețoasă, o tabără în care nu e voie cu telefoane decât duminică seară, unde se trimit scrisori și practic se trăiește ca în perioada colonizării. Acolo a fost Nina, iar acum se duce și Kiera cu regularitate în fiecare vară de când a împlinit opt ani și jumătate. Vara asta a fost promovată de la trainer în devenire la trainer, un rol pe care se pare că îl ia foarte în serios.

– Nu, n-a mai dat nici un semn. Dă drumul pixului pe șervețelul pe care mâzgălea. E prea ocupată cu focuri de tabără și alte chestii, având grijă să nu moară nimeni pe acolo.

– Sună oribil, zic eu, așezându-mă în spatele tejghelei.

Eu și Paul suntem convinși că nu ni se potrivește campingul. Am fost și noi câte o săptămână la Oaza Cețoasă și încă suntem traumatizați.

– Ce i-ai trimis de data asta? mă întreabă.

În fiecare vară îi trimit Kierei un pachet ca să nu îi fie dor de casă, umplându-l cu mărunțișuri care să facă timpul să treacă mai ușor. Număr articolele pe degete în timp ce i le înșir lui Paul.

– Trei pachete cu guma ei preferată, o lumânare parfumată cu aromă de vanilie care miroase exact ca prăjiturile mamei voastre, patru oje în nuanțe diferite de roșu, ultimul număr al revistei Seventeen și 25 de bilețele pentru fiecare zi în care e acolo.

Sincer vorbind, acum nu cred că i se mai face dor de casă, dar asta e tradiția noastră.

Iar anul acesta mie îmi este dor de ea. Pe lângă faptul că mi-aș dori să fie aici ca să mă ajute cu mutarea, ea era singura care îmi era alături când aveam probleme cu Matt.

Arunc o privire pe șervețelul din fața lui și văd că a desenat o mașinărie complexă, cu un tort așezat dedesubtul unei chestii care arată ca un fel de robinet extravagant. Paul este inginer mecanic în devenire – lucrând la diploma de licență în științe la Carnegie Mellon, universitate aflată în cealaltă parte a statului.

– Asta ce face? întreb, aplecându-mă peste umărul lui ca să văd mai bine.

– Glazurează torturi.

– Vrei să-mi iei locul de muncă? zic eu, înghiontindu-l în joacă.

Glazurarea torturilor este specialitatea mea. Nina mereu mă pune să glazurez torturile de nuntă sau de absolvire. Da, îmi ia ore întregi, dar

merită. Nimic nu e mai satisfăcător decât să-mi văd modelele din cap transformate în realitate.

– Țsta era planul! zice el rânjind. Să te eliberez ca să ai parte de vara nebună la care ai visat dintotdeauna.

Îmi dau ochii peste cap.

– Foarte amuzant.

O iau către biroul din spate ca să-mi las lucrurile, trecând pe lângă Nina.

– Bună, scumpo! zice ea, ridicând privirea de la coca pe care o pregătește. Cum ești azi?

– Bine, mai sunt doar 17 zile! zic eu în timp ce deschid ușa biroului.

17 zile până când vine Kiera acasă de la Oaza Cețoasă și n-o să mai fiu singură, azvârlită în mijlocul celei mai oribile veri din istorie, rotindu-mă între împachetat și așteptat să treacă ultimele turbulențe de după bal. Și nu trec. Deloc.

– Alea sunt...? încep eu să întreb.

– Ai ghicit! zice ea, vărsând niște fulgi de ciocolată în amestec. Prăjituri cu fulgi de ciocolată și ingredientul secret!

Fur puțin din aluat, gustând bunătatea de ciocolată dulce, dar nu prea dulce.

– E nucșoară?

Îmi face cu ochiul.

– Em, ți-am zis că e...

– Iubire. Da, da, așa zici tu. Nina, știu că e ceva acolo! râd eu, îmbrățișând-o repede.

– Nucșoară? îi șoptesc lui Paul când trec pe lângă el ca să verific dacă recipientul de șervețele e plin.

El pufnește.

– Femeia asta m-a născut și tot mi-au trebuit 18 ani și un jurământ de sânge ca să o fac să-mi zică, spune el tare, aruncând o privire rapidă către Nina înainte de a-mi vorbi șoptit. Gândește-te la ceva mai dulce!

Începem să pregătim totul pentru aglomerația de la prima oră în timp ce îi povestesc despre seara de bingo, de la venirea lui Johnny și a lui Blake la experiența neașteptată cu grupul meu de prieteni. Încă nu m-am obișnuit să nu o am pe Kiera aproape și mă trezesc ținând tăvi de gogoși sau un morman de pungi în aer, locul unde ar trebui să fie ea, acum gol. Trebuie să lucrăm de două ori mai rapid ca să terminăm totul fără ea, întregul program fiind decalat.

Cel mai important lucru la pregătirile de dinainte de deschidere e să ne asigurăm că gogoșile sunt expuse, cu pungile roz ale brutăriei Ninei așezate drept chiar lângă ele. Nina e cunoscută pentru gogoșile ei. Mereu le vindem pe toate înainte de prânz, iar sâmbăta avem noroc dacă mai rămâne vreuna până în ora 10.00. Duminica, trebuie să facă vreo patru duzini de gogoși în plus, pentru ca toți cei care merg la biserică să nu-și uite învățămintele la ușă și să se certe în fața produselor expuse în spatele geamului.

– Totul e gata? întreabă Nina, ștergându-și mâinile de un prosop în timp ce merge către intrarea din bucătărie, ochii ei studiind prăjiturile ca să se asigure că totul e cum trebuie.

– Gata! zice Paul, salutând cu încredere, deși frunțile noastre sunt acoperite de sudoare.

Își dă ochii peste cap în direcția lui, colțul gurii ei tresărind ușor într-un zâmbet în timp ce deschide ferestrele. Încet, mirosul prăjiturilor ei cu ciocolată și ingredientul secret se răspândește în brutărie și apoi iese în stradă. E ca un cântec de sirenă, ademenindu-i pe toți iubitorii de gogoși și pe clienții de produse de patiserie din fiecare colț al orașului.

Practic, chiar în secunda în care ea atâră semnă „Deschis“, ușa de la intrarea în bibliotecă se deschide, se trănțește de perete, iar doamna McDonell, bibliotecara-șefă, începe să alerge cu pași mici și repezi către cele două gogoși glazurate ale ei. Trecuse de la a fi un client fidel la o dependență confirmată, adăugând produsele Ninei la obișnuita ceașcă de cafea și o carte în fiecare dimineață. Însă abia ajunge la 40 de kilograme, trupul ei mic și bătrân fiind făcut din colțuri ascuțite și genunchi noduroși.

Clopoțeli de la intrare zornăie când intră și nu se opresc timp de două ore încontinuu. Sunetul este aproape constant în timp ce intră client după client, cu ochii la produsele expuse. Eu stau la casă în timp ce Paul ia gogoși și le dă drumul în pungile roz, oferindu-le clienților cu un zâmbet ce-i dezvăluie dinții mari. Nina rămâne la bucătărie, unde frământă bunătățile.

E o mare de oameni în oraș până în ora 10.00 – și n-aș putea fi mai fericită. Sunt așa de ocupată să mă mișc cu viteza luminii, că nici nu am timp să mă gândesc la Matt, la prietenii mei sau la mutare. În schimb, sunt atentă la oamenii din fața mea – Annie de la Localul lui Hank, domnul Schmidt, directorul liceului Huckabee. Fac tot ce pot să asociez fiecare chip cu un nume, ceea ce mereu atrage un zâmbet cald și niște zăngănit de mărunț în bolul pentru bacșiș.

Norocul meu este că nu îmi e greu să le rețin numele după ce am locuit toată viața în acest orașel.

Când se mai liniștesc lucrurile, Paul își trage scaunul aproape de mine și se așază cu umerii lăsați și cu un oftat lung.

– Nu te mai prosti, zic eu înghiontindu-l. Hai, că ți-a fost dor!

– Dor să lucrez cu tine? Absolut deloc, zice zâmbind larg către mine.

Noi trei – eu, Paul și Kiera – obișnuiam să lucrăm aici în fiecare weekend în timpul școlii înainte ca el să plece la facultate. Duminicile obișnuiam să creăm o nouă varietate de produse de patiserie sau să preparăm vreo prăjitură stilată. Dacă Nina o testa și își dădea acordul, expunea orice inventasem noi și ne lăsa să păstrăm tot profitul. A fost mai greu să ne

facem timp pentru asta după ce a plecat Paul, în special fiindcă aglomerația de dimineață devenea din ce în ce mai febrilă cu fiecare an care trecea.

Clopoțelii de la ușa de la intrare se aud zornăind și amândoi ne ridicăm privirile, punându-ne pe fețe zâmbetele artificiale de serviciu pentru clienți. Dar sunt surprinsă să o văd pe Blake stând în ușă, într-un tricou alb de la Ron Jon care îi face brațele să pară și mai bronzate ca aseară.

– *Blake? Ce faci aici? îmi scapă mie, creierul și gura mea nefiind pe aceeași lungime de undă.*

Din fericire, ea zâmbeste. Părul ei cu șuvițe blonde e prins într-o coadă la spate, lung și ondulat, legănându-se când ea se mișcă.

– Și eu mă bucur să te văd, zice, închizând ușa după ea. Am căutat pe Yelp cel mai bun loc din Huckabee de unde poți să-ți iei o gogoasă, și asta era singurul pe o rază de... 40 de kilometri.

– Asta e aproape adevărat, zic eu făcând semn din cap către fereastră. Mai e o benzinărie la zece minute de mers cu gogoși expuse. Cred că vin cu unele noi o dată pe lună, să facă lucrurile mai interesante.

– O dată pe lună? Atunci ce mai cauți aici? aruncându-și brațele într-o falsă exasperare.

Râd, netezindu-mi repede părul și tricoul de muncă în timp ce ochii ei cad pe prăjiturile expuse de cealaltă parte a geamului. Arunc o privire și îl prind pe Paul uitându-se la mine, cu un mic zâmbet pe față.

Îmi dau ochii peste cap. Cu Kiera plecată, știe că Blake e ultima mea șansă să am o prietenă vara asta. Nu e nevoie să mi-o mai zică.

– Cred că o să iau doar o gogoasă glazurată, zice Blake într-un final, amândoi întorcând privirea la ea. E prea plictisitoare alegerea?

– Nu, zic eu în timp ce Paul scoate teatral o pungă de hârtie din cutie. E produsul de bază al Ninei.

– Ai noroc, zice Paul. Ai prins-o pe ultima. O pune cu grijă într-o pungă și i-o întinde. Eu sunt Paul, apropo, zice după ce Blake ia punga din mâna lui înmănușată în albastru. Fratele mai arătos al celei mai bune prietene a lui Emily, fost locuitor gay din Huckabee.

Blake râde, întregul ei chip luminându-se în soarele dimineții care se strecoară prin ferestrele din fața magazinului.

– Îmi pare bine. Sunt Blake.

Nici măcar nu ridică din sprâncene la partea cu gay. E bine de știut că nu e homofobă. În Huckabee, acest lucru poate fi imprevizibil, dar presupun că unde a crescut ea lucrurile stau altfel.

– Ești în vizită aici? o întreabă.

Clatină din cap, punga din mâna ei încrețindu-se zgomotos.

– Nu. Tocmai m-am mutat aici cu tata.

– Oh, Dumnezeu! Condoleanțe, clatină el din cap cu tristețe.

Paul nu e mare fan Huckabee. Ceea ce are sens, pentru că Huckabee n-a fost foarte bun cu el. A fost mereu un pic mai mic, mai tăcut, mai închis la ten, mai gay ca oricine altcineva din Liceul Huckabee, iar oamenii nu se rușinau să-i zică asta. Când s-a întors iarna trecută acasă în vacanța de Crăciun cu un iubit, parcă am întâlnit o persoană total diferită. Parcă prosperase din momentul în care își pusese valiza în mașină și condusesse peste granițele orașului.

Uneori, mă întreb cum ar fi să te duci undeva unde nimeni nu vede pe altcineva când se uită la tine.

Chiar nu e de mirare că se duce să-și viziteze iubitul de fiecare dată când are ocazia.

– Nu pare așa de rău, zice ea, scoțând portofelul din buzunarul de la spate, ochii ei mutându-se pe mine. Adică, sunt multe vaci.

Râd în timp ce scoate câteva bancnote de un dolar noi și neîndoite.

– Cât costă gogoșa? întreabă.

– Nu-ți face griji, zic eu cu o mișcare din mână.

Avem dreptul la ceva gratis la alegere în fiecare zi și mă simt generoasă.

– Serious? întreabă Blake surprinsă.

– Da. Fac semn din cap către Paul. O gogoșă în semn de scuze din partea întregului Huckabee.

– Mersi, zice ea zâmbind cu privirea în jos la pungă.

– Pentru nimic, zic ridicând din umeri.

Ea pune banii în bolul de bacșiș.

– Ne vedem în câteva ore, adaugă și se întoarce să iasă pe ușă. Îi aruncă un zâmbet mare lui Paul în timp ce deschide ușa. Pa, Paul!

– Pa! Te mai așteptăm! strigă Paul, făcând cu mâna până în secunda în care ușa se închide.

Fluieră ușor în timp ce o privim trecând strada, figura ei dispărând după colț.

– Ce caută ea într-un loc ca Huckabee? De ce Dumnezeu s-ar muta Johnny Carter înapoi aici? zice în timp ce își scoate mănușile albastre și le azvârle în coșul de gunoi.

Ridic din umeri și mă întind să rearanjez șervețelele răzlețe ieșite din suport.

– Nu știu. Ceva legat de bunica ei.

Cel puțin asta menționase tata. A dat puține detalii.

În timp ce îmi așez o șuviță răzleață după ureche, îmi dau seama că Paul își ridică sprâncenele perfect egale către mine.

– Păi, ea mai mult ca sigur vrea să fiți prietene, zice și apucă tava goală pentru gogoși.

– Poftim? Nu, clatin eu din cap. Probabil doar a vrut o gogoașă.

– Haide, Emily! Știi foarte bine că Brutăria Ninei nu e pe Yelp. Nimic în orașul ăsta uitat de lume nu e pe Yelp, zice în timp ce se duce către chiuveta din bucătărie, strigând peste umăr: Sigur a venit doar ca să te vadă pe tine.

Hm, are... dreptate. Arunc o privire pe fereastră la colțul după care a dispărut Blake și mă întreb dacă o fi așa. Dacă asta nu va fi totuși chiar cea mai singuratică vară dintre toate.

Capitolul patru

Câteva ore mai târziu, deschid ușa dormitorului tatălui meu, cărând după mine o cutie mare și goală de carton.

Mă furișez cu grijă, un reflex dobândit după obișnuitele mele incursiuni secrete în camera asta. Ajung la ușa dressingului mamei și mâna mea apucă mânerul aurit.

Am tot ocolit camera asta de când a fost pusă casa la vânzare acum trei săptămâni. Am știut că avea să fie cea mai grea.

Aș fi ocolit-o mai mult dacă tata nu mi-ar fi dat mai devreme cutia, făcând semn către scări și mormăind înainte să iasă din cameră și să mai umble prin lucrurile de la subsol:

– Azi dressingul. Lucrurile ei.

Respir adânc și întorc mânerul. Imediat mirosul parfumului ei dulce de liliac se răspândește de pe rochiile, cămășile și fustele dinăuntru, cald și sigur, dispărând din casa asta, din camera asta, din șifonier și din viața mea cu fiecare secundă care trece.

Dar acum încă e aici.

Stau un moment acolo în întuneric și parcă... o pot simți stând lângă mine. O las să se înfășoare în jurul meu din nou, las tristețea oribil de copleșitoare să iasă din cutia în care o țin de obicei. Cea pe care o deschid doar aici. Mă strânge mai tare de piept, amintindu-mi de ce încerc mereu să evit acest sentiment, dar din cauza mutării îmi e din ce în ce mai greu să îl evit.

Din cauza serii de bingo îmi este din ce în ce mai greu să îl evit. Poate că ar trebui să nu îl mai alung tot timpul. Până la urmă, oricum mă găsește mereu, orice aș face eu.

Destul de curând vom fi într-o casă nouă, fără nici un dressing plin cu mirosul ei, și nu o să am nici un loc în care să mă strecur ca să mă simt aproape de ea când sunt tristă, furioasă sau îndurerată și vreau doar să vorbesc cu ea așa cum am făcut întotdeauna.

Aprind lumina și îmi plimb degetele ușor peste linia de umerașe, încercând să mă conving că sunt doar haine. Bucăți de material. Nimic mai mult și nimic mai puțin.

Dar e imposibil să nu transformi fiecare mărunțiș într-o amintire.

Încep cu un cardigan negru pe care îl purta tot timpul, asortându-l cu eșarfe sau cămăși în dungi deschise și colorate sau o combinație din ambele. E doar un pulover simplu negru, nimic stilat. Dar îl purta mereu când decoram torturi împreună în bucătărie, buzunarele fiind suficient de largi să țină pungi de patiserie, spatule și sticluța plină cu bomboane.

Iau umerașul și mă holbez la el, încercând să mă întorc pur și simplu și să îl arunc în cutie.

Să o las în urmă.

Știu. Într-un fel, știu că trebuie să se întâmple asta. Am știut multă vreme. Când facturile medicale au început să se strângă după acea vară, mica întârziere de plată a devenit cât ai clipi uriașa întârziere de plată. Tata a făcut tot ce a putut ca să plătească. Totul în afară de a renunța la casă.

Nu a spus-o niciodată, dar cred că mult timp a simțit că, dacă renunța la casă, asta însemna că renunța la ea. Cred că de aceea s-a chinuit atât să o păstrăm.

Poate mai mult decât ar fi trebuit.

Însă acum o lună totul s-a sfârșit. L-am găsit așezat la masa din bucătărie puțin înainte de miezul nopții, încă îmbrăcat în hainele murdare de la muncă, a treia oară când făcuse ore suplimentare în acea săptămână, mâncând paste încălzite la microunde de la altă cină pe care o pierduse.

– A doua ipotecă a fost refuzată, a zis, cu plicul rupt încă așezat în fața lui și ochii ațintiți spre scrisoare. Mă duc mâine în oraș să vorbesc cu agentul imobiliar.

– Vine vara, am zis eu disperată. O să pot lucra mai mult! Pot lua ture în plus, pot plăti curentul și...

– Emily, m-a întrerupt cu o voce fermă. Gata, s-a terminat! Și-a împins scaunul în spate, picioarele scârțâind pe podeaua de sub ele. Cred că este timpul să mergem mai departe.

S-a ridicat de la masă și a fost ca și cum s-ar fi aprins un bec. Nu putuse să se despartă de nimic, iar acum pare că nu va mai rămâne nimic. În fiecare zi apare câte o nouă cutie de carton, plină ochi cu lucruri de donat. Odată ce a fost forțat să renunțe la casă, nu-l mai deranjează să renunțe la orice amintire a ei.

Parcă vrea ca nici pe mine să nu mă deranjeze.

Dar stând aici, ținând în mână această mică rămășiță nesemnificativă a mamei la care nu pot renunța, deodată pare imposibil. O parte din mine nu poate lăsa hainele să fie doar niște haine, și o casă să fie doar o casă. E o diferență între a ști ce e bine și corect și ce trebuie să se întâmple și sentimentul că parcă o pierd din nou.

Dar altfel de data asta.

Îi dau drumul încet din strânsoare, degetele mele ridicându-se unul câte unul până ce cardiganul cade din mâna mea în cutie, aterizând la fund cu un zgomot ușor.

– Cum merge aici?

Tresar, luându-mi privirea de pe dressing, și o văd pe Blake purtând același tricou alb de la Ron Jon de mai devreme cu altă cutie de carton sub braț.

– Ah bine, zic eu.

Încerc să îmi revin și studiez repede hainele din fața mea înainte de a apuca o cămașă cu eticheta încă pe ea și de a o arunca în cutia de la picioare ca să nu fie complet goală.

– Urma să... mă ocup de pantofi.

Ochii mei se opresc pe suportul de pantofi înalt până la tavan și expir lung. Dintr-un motiv anume, pantofii parcă sunt mai puțin sentimentali.

Cardiganele negre cu siguranță provoacă plânsul, putând să-mi declanșeze o criză existențială.

O pereche de mocasini maro sunt gata de pus la gunoi și pot fi arși dacă am ocazia.

Blake se apropie de ușa dressingului, sprijinindu-se de ea în timp ce lasă cutia să cadă zgomotos pe podea.

– Ei bine, sunt aici să ajut! zice ea, vocea ei forțându-se să pară voioasă, fiind suficient de ridicată cât să-mi dau seama că știe cât de ciudată e situația.

O văd cu coada ochiului cum se strâmbă la auzul propriilor cuvinte și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Sună bine, zic în timp ce ridic o pereche de pantofi cu toc, aruncându-i peste cardigan și cămașa nepurtată.

– E ceva pe aici care nu se aruncă? întreabă cu ochii pe suportul de pantofi și cu mâinile în șolduri.

– Nu, zic eu, dar vocea mea tremură în mod neașteptat. Îmi dreg vocea, încercând din nou, mai ferm: Nu.

Noul loc nu va avea spațiu pentru o grămadă de haine pe care nu le poartă nimeni. Și dacă încep să aleg din ele, o să le vreau pe toate.

Ne apucăm de treabă, scoțând perechile de pantofi pe rând, suportul golindu-se încet. Nu știu dacă e datorită faptului că am încercat să-l bombardăm pe Moș Crăciun împreună sau fiindcă tații noștri au o legătură puternică, dar se lasă o tăcere comodă între noi, sunetul aerului condiționat din dormitorul părinților mei fiind singurul lucru care se mai aude. Din când în când, mâinile noastre se ating ușor, dar numai pentru o secundă, iar ea își retrage mâna, îndreptând-o către o altă pereche de pantofi, mișcările ei fiind calme și atente.

Observ o brățară de piele în jurul încheieturii ei bronzate, cu pescăruși prinși în zbor deschizându-și aripile lângă cercuri mici azurii. O privesc în timp ce Blake își ridică mâna să apuce un șlap și încearcă să-l arunce în cutie cu spatele, dar se lovește de colț și aterizează pe podea între noi.

– Frumoasă încercare, LeBron! zic în timp ce mă aplec să apuc șlapul.

Arunc eu. De data asta, aterizează înăuntru.

Râde și își dă ochii peste cap, iar eu observ că cercurile vineții din jurul lor s-au mai estompat de ieri.

– Cum mai e cu schimbarea de fus orar? o întreb.

– Mai bine. Gogoșa cu siguranță a ajutat.

– Nu știam că Brutăria Ninei e pe Yelp, zic, privind-o în timp ce cuvintele lui Paul de mai devreme îmi revin în minte.

Mă aștept să fie rușinată, dar râde și clatină din cap.

– Nu e. Doar mi-am amintit că tatăl tău a zis că lucrezi în dimineața asta și mi-am zis să trec pe acolo. Nu am altceva de făcut, zice și mai aruncă o pereche de pantofi în cutie. Tu ce faci ca să te distrezi pe aici?

– Anul ăsta... nu fac prea multe. Doar lucrez la brutărie și... aștept să începă școala.

Ultimele două săptămâni fără prieteni fuseseră mai mult decât plictisitoare. În mod normal, în zilele libere aș fi lenevit la piscina din Huckabee, mâncând cartofi prăjiți cu brânză de la bufet. Dar având în vedere că Matt și o mare parte din elevii Liceului Huckabee lucrează acolo, nu e nici o șansă să calc pe acolo fără să atrag un val de priviri critici tăcute și amenințătoare.

– Adică nu faci nimic? Poate... cu prietenii tăi? mă întreabă Blake surprinsă.

Dându-mi seama că am terminat cu pantofii destul de repede, îmi feresc privirea și mă urc pe scaun ca să încep cu lucrurile din raftul de sus. Pături, pălării și eșarfe, câteva mărunțișuri. Lucruri de care mă pot despărți. Ea ridică cealaltă cutie, prinzând obiectele pe care le arunc în direcția ei.

– Păi, prietena mea cea mai bună se duce în tabăra asta în mijlocul pustietății unde stă jumătate de vară, zic eu aruncând o pereche de mănuși și o șapcă cu Eagles pe care tata i-a luat-o mamei în timpul tratamentului. Mă strâmb și o azvârl în cutie, grăbită să scap de amintirile chinuitoare pe care mi le trezește. Nu adaug faptul că, în afară de Kiera, nici unul dintre prietenii mei nu vrea să iasă cu mine în momentul de față. Dacă află întreaga poveste, nu cred că o să mai facă vizite neanunțate la brutărie. Așa că, în afară de un telefon în fiecare duminică și câte o scrisoare ocazională, nu am nimic planificat până când se întoarce, mai spun eu.

Apuc o pătură de lână înfășurată, oprindu-mă în loc când îmi apare în fața ochilor o cutie de carton împinsă chiar în colțul dressingului. Pe o latură a cutiei este scris cu marker închis la culoare „amintiri din liceu“, cu o inimioară desenată lângă acele cuvinte.

N-am mai văzut niciodată cutia asta.

Nu știu cum e posibil. Obișnuiam să petrec aproape fiecare dimineață aici cu ea, ajutând-o să-și aleagă ținuta perfectă pentru ziua respectivă. Dar de fapt era mai mult decât alegerea ținutei, era momentul în care rămâneam

doar noi două, punând-o la curent cu ultima bârfă din școală sau cerându-i sfaturi pentru orice dramă exista în momentul acela în grupul meu de prieteni.

Am fost în acest dressing de sute de ori de atunci, ochii mei căutând peste fiecare bucățică din acest spațiu părți din ea.

Dar n-am găsit-o niciodată pe aceasta.

Îmi simt inima bubuind în timp ce încerc să ajung la ea, întinzându-mă cât pot de mult, vârful degetelor mele zgâriind colțurile cutiei. Oricât m-aș întinde, nu sunt deloc aproape să o dau jos. Chiar și cu scaunul care începe să tremure periculos sub mine.

– Dă-mi voie, zice Blake și pune jos cutia de donat.

Mă dau jos de pe scaun, iar ea se strecoară pe lângă mine, un val din acel miros de raze calde de soare și ocean albastru amestecându-se cu liliacul mamei.

Îmi masez mâna, privind-o cum se întinde și scoate cutia fără probleme după ce eu aproape că mi-am dislocat cotul încercând să ajung la ea.

Nu mă tachinează, doar se întoarce și mi-o întinde cu grijă, de parcă îi poate simți importanța.

Ies buimacă din dressing, colțurile uzate de carton desfăcându-se spre exterior când o așez pe podea. Mă așez în genunchi și încep să scot lucrurile ascunse înăuntru. Blake se așază pe partea opusă a cutiei, cu mâinile ei încrucișate în poală și cu ochii de un căprui ca mierea deschiși larg în timp ce anii de liceu ai mamei se desfășoară pe podeaua din fața noastră.

Primele lucruri sunt ce mă așteptam să fie. Premiile de majoretă și la fotbal. Medalii de la competițiile naționale câștigate în ultimii doi ani de liceu. Un tricou de fotbal pe care scrie Liceul Huckabee. O poză cu ea și

grupul de prietene de la fotbal în treningurile lor identice și deschise la culoare din anii '90.

Mă holbez la poză clipe lungi, recunoscându-le pe Nina și pe sora Donnei Taylor, Samantha.

O las jos și trec la ce mai e în cutie, mâinile mele apucând cu nerăbdare un plic.

– Pot? mă întreabă Blake întinzând mâna către poza de grup pe care am pus-o jos.

– Sigur.

O ridică, făcând ochii mari. Oh, chiar semenii cu mama ta!

– Da, zic eu puțin rușinată.

– Detești asta?

E prima persoană care mă întreabă asta. Îmi smucesc capul în direcția ei, iar ochii noștri se întâlnesc peste poza din mâna ei.

– Nu, zic, dar apoi ezit. Doar că... mă face să mă simt ca un bilet de pomenire pe două picioare.

Deschid capsulele de metal ale plicului, încercând să-mi țin mâinile ocupate. Între sprâncenele lui Blake se formează o mică linie în timp ce procesează ce am zis.

– E destul de tare totuși, nu? Că oamenii o văd în tine. Că poți să îi menții amintirea fără măcar să încerci.

Nu m-am gândit niciodată în felul ăsta.

– Da, zic, încuviințând din cap, ochii mei căzând pe poza din mâinile ei, chipul mamei uitându-se înapoi la mine. Presupun că e.

Deschid plicul și îl găsesc plin de certificate, nici unul dintre ele surprinzător. Elev eminent, Frecvență completă, Cel mai probabil să ajungă președinte.

Când mă gândesc că nici măcar n-a trăit suficient încât să fie eligibilă pentru candidatura la președinție!

Blake fluieră în timp ce trec prin ele.

– Dumnezeu! Ce nu făcea mama ta? Mă surprinde că o persoană ca ea vorbea cu tatăl meu, care a renunțat la liceu.

Râd, simțind o durere reală la încheietură din cauza greutății tuturor acestor premii.

– Păi, tații noștri au fost cei care au oprit toate astea. Uită-te, zic eu înșirând hârtiile din mână. Nimic după penultimul an.

– Ce a făcut de atunci? întreabă Blake, întinzând mâna după un certificat de supraveghetor din grămadă.

– Presupun că a început să-și trăiască viața pe care chiar și-o dorea. A început să facă lucrurile pe care și le-a dorit dintotdeauna să le facă, în loc să încerce să fie președintele fiecărui club din campus și să aibă atacuri de panică la prezentări de engleză pentru avansați, zic eu amintindu-mi ce îmi spusese mama. A zis că, după ce s-a împrietenit cu tații noștri, și-a dat seama că tot ce credea că însemna să trăiești nu era de fapt adevărat.

„Vara aia a schimbat totul, Em. Pur și simplu totul s-a... așezat unde trebuie“, obișnuia ea să-mi spună adesea, cu o privire nostalgică în ochii albaștri.

Dar nu mi-a spus niciodată de ce. Privind lucrurile din cutie, mă simt de parcă înțeleg din ce în ce mai puțin. Arată de parcă deja totul se așezase cum trebuia.

Mereu am crezut că îmi va spune mai multe când aveam să am aceeași vârstă pe care o avea ea în vara aceea. Că vara dinaintea ultimului an va fi

la fel ca a ei. Că îmi va schimba viața. Că lucrurile se vor așeza cum trebuie, așa cum a fost pentru ea.

Mă întreb ce mi-ar spune acum. În loc ca totul să se așeze cum trebuie, ultimul meu an a explodat în mii de bucăți dinainte să înceapă.

Încep să pun totul la loc în plic când îmi cad ochii pe o bucată de hârtie ruptă și lipită.

Este nota mamei la examenul pentru intrarea la facultate din primăvara dinaintea ultimului an. Studiez pagina, surprinsă să văd că a picat testul de lectură. Cu 230 de puncte.

Sunt destul de sigură că iei 200 de puncte doar dacă îți scrii numele.

Asta e ciudat. Printre atâtea premii și diplome, e... total neobișnuit pentru ea.

– Cabana Henry Huckabee? întreabă Blake. Ce e asta?

Ridic privirea și o văd ținând o plăcuță de metal cu numărul de cameră cinci gravat pe ea.

Pun pagina lipită în teancul din plic și îl închid.

– E o cabană mare la trei ore de aici, pe care familia fondatorului Huckabee încă o deține, zic eu scoțând un elan de pluș din cutie. Școala mea organizează o excursie acolo, la lac, în fiecare august înainte de ultimul an, care ar trebui să fie un fel de „felicități, aproape ai supraviețuit în liceu“. E tradiție. Se practică de 116 ani. Părinții mei au început să se vadă în timpul excursiei din anul lor. Îi arunc elanul, zâmbind. Școala noastră, de fapt.

Îmi zâmbește înapoi, prinzând elanul și ridicându-l, ochii ei căprui inspectându-i fața.

– Seamănă puțin cu tatăl tău, zice și se întoarce către mine.

Mă prefac ofensată, dar... cam are dreptate. Ochii, părul ciufulit, construcția robustă.

– Și te duci? întreabă în timp ce așază cu grijă elanul Joseph Clark peste plic. În excursie?

– În nici un caz, zic și mă strâmb.

În prima zi de liceu, am decis că nu mă duc din mai multe motive: 1. E o călătorie de trei ore cu autobuzul până acolo. 2. Mai e o călătorie de trei ore la întoarcere. 3. Nu sunt sub nici o formă genul de persoană care merge la lac.

Ah, și, mai nou, am adăugat: 4. Aș prefera să nu merg la lac cu fostul și cu niște oameni care fie o să mă bârfească, fie o să mă urască timp de trei zile.

– De ce nu? mă întreabă, vizibil surprinsă de hotărârea mea.

– Ai idee câte bacterii sunt într-un lac? întreb eu. Când eram la gimnaziu, Lacul Huckabee a fost închis pe toată perioada verii din cauza răspândirii herpesvirusului la crap. Malul era efectiv plin cu pești morți.

Nu e de glumă cu herpesvirusul la crap.

Pufnește, clătinând din cap în timp ce așază plăcuța cu numărul camerei cu fața în jos.

– Nici măcar nu știam că, de fapt, crapii pot să facă herpes.

Mă întorc la cutie, scoțând două casete, o șapcă albastră de baseball uzată, un borcan mic cu nisip, o carte de Albert Camus care a văzut și zile mai bune și...

Fac ochii mari când văd ce e la fund.

Am dat lovitura.

Un album de liceu. Pe copertă scrie cu majuscule Absolvenți Huckabee 1998, alături de o poză a clasei în îmbrăcăminte asortată de un albastru regal. O scot, răsfoind paginile viu colorate.

– Nu pot să cred, zic eu. Uite!

Întorc albumul către Blake să poată vedea fotografia care m-a șocat. Doi băieți cu vopsea pe față, unul așezat pe umerii celuilalt, fluturând nebunește un tricou deasupra capului. Joseph Clark și Johnny Carter, tații noștri, în toată gloria lor din liceu.

Tata arată aproape la fel, în afară de faptul că îi lipsește barba și că poartă o șapcă albastră cu fața în spate. Poartă până și o jachetă de piele pe care sunt 99,9% sigură că încă o are.

Dar Johnny arată total diferit. Așezat pe umerii tatei, nu arată deloc ca un Casanova, așa cum a părut în seara de bingo. E mai mult o clonă a lui Blake când era mică. Firav, slab și cu niște ochelari care îi acoperă aproape toată fața pictată.

– Nu pot să cred că tatăl tău era așa de mic! zic eu șocată.

Blake râde și îmi ia albumul.

– A crescut doisprezece centimetri după ce a plecat în Hawaii, zice, iar cu mâna liberă își scoate telefonul din buzunarul de la spate. De fapt, am o poză.

Glisează printre poze, oprindu-se când ajunge, în sfârșit, la o poză care cu siguranță a fost printată, având culorile ușor estompate, iar imaginea fiind ușor neclară. Când își întoarce telefonul, îl văd pe Johnny Carter în toată gloria precum un trup de bronz cizelat, cu un braț aruncat peste umerii unei femei japoneze uluitor de frumoase pe o plajă incredibilă din Hawaii. Sunt bronzăți și îndrăgostiți și poartă costume de baie asortate cu dungi albastre și albe în timp ce se uită unul în ochii celuilalt în acel mod magic în care speră toată lumea să se uite cineva la ei într-o zi.

Mă întreb cum e.

Dacă ar fi pe site-ul Tumblr, aş posta imediat această poză. Arată de parcă e scoasă dintr-o revistă.

– Ea e mama ta? întreb, văzând-o pe Blake în ochii ei, în linia nasului şi în forma zâmbetului.

– Da! zice Blake fericită, încuviinţând din cap în timp ce îşi întinde gâtul să se uite la poză, cu un zâmbet identic pe buze.

Nu e chiar copia fidelă a mamei ei cum sunt eu, dar tot se pot vedea trăsăturile similare.

N-am mai văzut-o pe mama lui Blake până acum, dar ştiu povestea. A murit la şase ore după ce s-a născut Blake. Un fel de hemoragie.

Îi întâlnesc privirea lui Blake, întrebându-mă cum e pentru ea. Să nu-ţi fi cunoscut mama niciodată. Să ai doar acea poză în telefon sau poveşti spuse la cină despre o persoană pe care o ştii, dar pe care nu ai cunoscut-o niciodată.

Când a murit mama, parcă toată lumea povestea ceva despre ea. Fiecare poveste avea o doză diferită de amărăciune, o amintire care ieşea din oameni ca să elibereze o rană îngropată adânc sub piele. Să caute sensul unui lucru ce nu avea deloc sens. În timp ce vorbeau, mă întrebam dacă o fac pentru mine sau pentru ei, poveştile devenind încet doar cuvinte goale. Cuvinte goale care ieşeau dintre buze într-o încercare de a alina o pierdere care nu putea fi alinată.

Uneori, lucrurile pe care mi le povesteau oamenii nici măcar nu păreau adevărate. De parcă părţile din mama pe care mi le dădeau erau total greşite. De parcă nu se potriveau cu persoana pe care o ştiam eu.

Cum ar fi să ai doar aceste poveşti? Nici măcar să nu ştii ce e adevărat sau... ce e fals.

– Păi, îi zic eu, vrând să nu pun sare pe nici una din rănille noastre, ochii mei mutându-se la loc pe poza din album a tatălui ei, este bine de știut că e genetic în familia voastră să vă transformați în lebede la pubertate. Tot ce am primit eu au fost sâni și un centimetru peste 1,60.

Își pune telefonul la loc în buzunar, aruncându-mi o privire lungă.

– Bine, un centimetru peste 1,57.

Clatină din cap și îmi întinde albumul, dar o bucată de hârtie îndoită la mijloc cade din spatele albumului. Privesc cum plutește în jos până la parchetul uzat al dormitorului părinților mei, pagina aterizând ușor chiar între noi, ca un șoptit prea încet ca să-l pot auzi.

Dar pot să-l simt în aer, părul de pe ceafă zbârlin-du-mi-se când recunosc scrisul mamei de pe partea cealaltă.

Mă întind să o ridic, desfăcând-o cu grijă, ca apoi să citesc LISTA DE PLANURI DE VARĂ A JULIEI MILLER cu majuscule groase. 12 aventuri înainte de clasa a XII-a e scris chiar dedesubt, un pic mai mic.

Hârtia e aspră, dar subțire sub degetele mele, păstrând în ea toți anii de când a atins-o mama ultima oară.

Scrisul e același pe care mi-l amintesc: cursiv și buclat. Mai lizibil, poate, datorită grijii cu care scriem toți ceva important. Fiecare rând e scris într-o culoare diferită, încă puternică după tot acest timp.

1. Fă-ți un tatuaj.

2. Treci peste frica de înălțime.

3. Mergi la un picnic.

4. Mănâncă ceva nou.

5. *Ieși din Huckabee.*
6. *Dormi sub cerul liber.*
7. *Du-te la excursia de la Lacul Huckabee.*
8. *Înoată dezbrăcată în piscina Huckabee după închidere.*
9. *Cumpără o carte în altă limbă.*
10. *Fură un măr din Primul Pom din livada lui Snyder.*
11. *Găsește un trifoi cu patru foi.*
12. *Sărută-te cu J.C.*

– Ce e?

– O listă de planuri, spun eu, ridicând-o ca să o poată citi. Din vara dinainte de ultimul an.

Îi urmăresc privirea coborând de-a lungul hârtiei, absorbind totul.

– Cum merge? se aude vocea tatei de jos.

Ultima treaptă scârțâie sub greutatea lui, iar eu și Blake tresărim.

– Bine! strig eu, împăturind repede pagina și îndesând-o în buzunar.

Încep să pun lucrurile la loc în cutie, albumul, elanul de pluș, premiile.

– Tocmai am terminat cu pantofii!

Nu mă uit la Blake, dar la un moment dat în mijlocul împachetatului meu disperat începe să mă ajute, punând repede ultimele lucruri în cutie și ridicându-se.

– O să duc mai multe lucruri pentru a le dona! strigă tata, vorbe pe care le tot repetă în ultimele zile. Vreți să aduceți cutiile jos?

– Da, sigur! strig în timp ce adaug plăcuța cu numărul camerei din cabana de la Lacul Huckabee și închid cutia. Coborâm imediat!

Blake se ridică și apucă prima cutie cu pantofi din dressing, îndreptându-se spre dormitor. Văd cardiganul negru ieșind puțin din cutie printr-o mică gaură laterală.

– Stai! exclam, sărind în picioare.

Înainte să pot conștientiza ce fac, mi-o iau emoțiile înainte.

Ea se oprește în loc, privirile noastre întâlnindu-se în timp ce alerg către ea, îndepărtând grămada de pantofi ca să pot scoate cardiganul negru din cutie. În secunda în care vârful degetelor mele atinge materialul moale, mă năvălește un sentiment de ușurare.

– E totul în regulă? întreabă ea.

Încuviințez.

– Da, doar că... încă nu mă pot despărți de asta.

Încuviințează din cap, de parcă ar înțelege.

După ce iese din cameră, merg de-a lungul holului ca să ascund cutia de amintiri din liceu și cardiganul sub patul meu, apoi mă întorc repede la tata în cameră. Apuc a doua cutie de pantofi și obiecte asortate de pe raftul de sus, aproape îndoindu-mă sub greutatea ei în timp ce mă poticnesc pe scările din lemn lucios, încercând să nu mă împiedic de propriile picioare și să nu cad în nas.

Sunt ușurată când piciorul meu atinge pragul și mă opresc să-mi așez cutia mai bine cu brațele arzând. Ușa de la intrare este dată de perete și pot simți căldura după-amiezii radiind ușor în casă.

Car cutia până la mașina tatei, unde Johnny apare să mi-o ia. O expresie îndurerată îi apare pe chip în timp ce se preface că ar cântări o sută de kilograme, clătinându-se până la remorcă.

– Pfiu, Em! Ai ceva mușchi! zice el, iar tatei îi scapă un râset puternic, pe care nu l-am mai auzit de... o veșnicie.

Privesc în timp ce așază cutia în spatele camionetei și uite așa devine doar altă cutie într-o mare de cutii. Încerc să nu mă uit prea bine la lucrurile care se mai văd ieșind prin colțurile cutiilor, știind că probabil voi vedea altceva care mă va întrista.

– Ne întoarcem repede, zice tata, ridicând trapa.

Mă îmbrățișează, brațele lui puternice cuprinzându-mă, cămașa lui mirosind a praf și a transpirație. În mod normal aș protesta, l-aș muștra să facă un duș pe un ton ca al mamei, așa cum este și chipul meu, dar de data asta nu încerc să mă împotrivesc.

Se urcă în camionetă, dând radioul la maximum și lăsând geamurile în jos de parcă ar fi din nou liceeni.

E de necrezut cum se pot schimba lucrurile atât de mult, dar să fie totuși exact la fel.

Fac cu mâna în timp ce se duc de-a lungul Green Street și dispar din raza mea vizuală.

– Este o casă frumoasă, zice Blake de undeva din spatele meu.

Tresar la sunetul vocii ei, dându-mi seama că acum o să fim complet singure. Nu mai avem nimic de împachetat azi, pentru că acum tata e ocupat cu donațiile. Doar eu încerc să nu mă simt incomod.

Mă întorc să privesc casa, analizând exteriorul alb rece și familiar, ferestrele cu cercevea și veranda din față cu leagăn. Lumina apusului alunecă ușor printre copacii mari din jurul casei și nu pot să nu zâmbesc

când văd verdele puternic al ierbii și galbenul luminos al florii-soarelui din grădină pe care eu și tata le-am îngrijit în primăvară.

Îmi dau brusc seama că s-a sfârșit. Sunt ultimii boboci de floarea-soarelui care deja au înflorit.

Cu siguranță nu avem același talent la grădinărit pe care îl avea mama, dar am muncit neîncetat în ultimii trei ani ca să menținem grădina la fel de frumoasă cum a lăsat-o ea, de la testarea pH-ului solului la combaterea dăunătorilor în fața verandei. L-am văzut pe tata ciondănindu-se cu o veveriță chiar săptămâna trecută, când încercase să ia niște semințe de floarea-soarelui.

– A fost perfect, zic eu cu ochii pe plăcuța pe care scrie „De vânzare“. Cuiva sigur o să-i placă la nebunie.

O iau pe cărarea din față și urc treptele verandei cu Blake urmându-mă îndeaproape.

– Vrei niște apă? strig în urma mea când dăm colțul către living.

– Da, sigur.

Ne ducem în bucătărie și deschid ușa frigiderului, apucând carafa de apă de pe raftul de sus, aerul răcoros simțindu-se bine după ce am stat afară.

– Deci, începe ea, așezându-se lângă blatul de marmură în timp ce eu iau două cani din dulap și încep să torn apa din filtru. De ce nu vrei să te muți?

Sunt așa de surprinsă încât aproape că vărs toată apa pe bufet.

– Cine a zis că n-aș vrea să mă mut? întreb eu revenindu-mi și întinzându-i o cană.

– Oh, nu știu! Poate că expresia de dezgust pe care ai afișat-o în fața plăcuței „De vânzare“ acum cinci minute, zice ea, oprindu-se o cu cana la gură. Sau poate expresia pe care ai avut-o când ai privit cutiile din spatele camionetei.

Își ridică sprâncenele închise la culoare și soarbe lung și calculat din apă.

– Dumnezeu, Blake! zic eu cu un râset. Nu era nevoie să mi-o spui chiar așa! Dar sunt surprinsă, căci îmi dau seama că îmi place sinceritatea ei. E reconfortantă. Au trecut trei ani și încă observ oamenii vorbindu-mi cu o grijă excesivă. Asta mă face să fiu și eu sinceră. Să nu mai vorbesc cu atâta grijă despre lucrurile pe care tata n-ar vrea să le audă. Pentru că, zic eu trăgând aer în piept, toate astea mă fac să mă simt de parcă mă îndepărtiez din ce în ce mai mult de mama. Mutatul. Adunatul lucrurilor ei. Totul.

Blake rămâne tăcută un moment. Gânditoare. Își strânge încet părul într-un coc, iar eu încerc să mă concentrez asupra paharului din mână, nu asupra felului în care arată fața ei când are părul prins.

Nu se poate nega faptul că e foarte drăguță.

În cele din urmă, după ce își strânge părul, începe să vorbească.

– Când eram în Hawaii, obișnuiam să urc muntele până la locul preferat al mamei mele. Când tatăl meu m-a dus acolo prima dată, mi-a spus că era locul ei favorit pentru că, atunci când ajungi în vârf, orice altceva pare mic. Oamenii de pe plajă. Mașinile. Chiar și copacii. Blake își pune paharul pe bufet. Ea obișnuia să spună că de acolo, de sus, până și problemele tale pot părea mai mici.

Aprob din cap. Îmi place ideea asta. Dar eu probabil ar trebui să mă cațăr pe lună ca să-mi pot face toate problemele să pară mici.

– Știi că nu am apucat să o cunosc pe mama, dar, când am vrut să mă simt aproape de ea, am mers în acel loc pentru că m-a făcut să mă simt de parcă nu era atât de departe, spune ea, oprindu-se o clipă pentru a-și da după ureche o șuviță rătăcită. Oricum... Își schimbă poziția, privirile noastre întâlnindu-se, de parcă știe că mă întreb unde vrea să ajungă cu asta, în afară de faptul că simpatizează cu mine pentru că amândouă facem parte din Clubul mamelor moarte. Ce încerc eu să spun este că ar trebui să faci ceva ca să te simți aproape de ea. Într-un mod nou. Amintiri noi, care să înlocuiască golul acela în formă de casă pe care îl resimți. Rânjește și arată

spre buzunarul meu, conturul listei îndoită apăsând pe țesătură. De fapt, ai putea face chiar ce scrie pe lista aia. Ce ai de pierdut?

Râd, dar cuvintele ei îmi tot răsună în minte pe parcursul zilei. În timpul conversației despre dragostea noastră comună pentru serialul Schitt's Creek, în timp ce tații noștri se întorc de la donații, în timp ce ea și tatăl ei pleacă să-și plimbe golden retrieverul numit Winston, în timpul unei cine cu spaghete și chiflele cu tata.

Nu aș face doar un singur lucru ca să mă simt aproape de ea. Douăsprezece lucruri de care nici măcar n-am știut înainte. Ea le-a făcut, iar eu n-am aflat niciodată.

Aș putea oare să le fac și eu?

Capitolul cinci

În dimineața următoare, cobor greoi scările, cu telefonul într-o mână și lista mamei în cealaltă. Merg în linie dreaptă către canapeaua din living, aruncându-mă pe ea și glisând ca să deblochez ecranul telefonului.

Nici o notificare nouă.

N-ar trebui să mă surprindă asta. De ce s-ar trezi Matt și mi-ar trimite un mesaj în această duminică oarecare după nimic altceva decât tăcere totală?

Îmi pierd ore întregi în fiecare zi încercând să găsesc cuvintele potrivite, holbându-mă la tastatura de pe telefon, dar nu le pot găsi niciodată. Vreau să-i explic de ce am făcut ce am făcut, dar... nu pot.

Cum pot să-i dau lui o explicație când nici măcar mie nu-mi pot da una?

Asta e o despărțire pe care nu știu cum s-o repar. Mai ales că el a fost mereu cel care a găsit o modalitate să repare lucrurile între noi fie prin a apărea la ușa mea cu flori, fie prin a mă trage deoparte pentru a vorbi cu mine în pauzele de la școală.

Nu știu cum să repar asta de una singură. Și poate că există o mică parte din mine care nici nu vrea să o facă.

Mă cufund în canapea în timp ce mă învăluie un sentiment de vină, așa că îndepărtez acest gând, mutarea noastră făcând această altă trădare a dorințelor mamei să pară și mai rea.

– Hei! răsună vocea tatălui meu pe neașteptate din bucătărie, aproape provocându-mi un atac de inimă.

De obicei, duminicile lucrează peste program până ce reușesc eu să mă trezesc. Nu mă așteptam să-l văd înainte de întâlnirea săptămânală la Localul lui Hank, unde înfulecăm amândoi oferta specială de duminică.

Și cu siguranță nu mă așteptam să-l văd așa.

Îmi ia o secundă să procesez pe deplin ce văd.

– De unde ai noua ținută? îl întreb, iar el își apleacă gâtul ca să se uite, cu un rânjel vag pe buze.

Tatăl meu de 1,90, șofer de camionetă, cu barbă groasă și brațul plin de tatuaje, stă în bucătărie cu un șorț vechi roz cu flori. Un șorț înflorit, pe care mi-l amintesc purtat de bunica. Dar niciodată chiar... așa.

Încerc să clatin din cap către el, dar râd atât de tare, încât abia pot să respir. Înainte să apuce să protesteze, ridic telefonul și fac o poză, ștergându-mi lacrimile de râs cu dosul palmei.

– Pot să văd titlul. Cine l-a purtat cel mai bine?

– Mi-am petrecut dimineața chinându-mă să fac clătite, iar tu o să te prostești pe telefon în loc să le mănânci cu mine?

Arată defensiv și demn cu un cuțit de unt spre grămada deja așezată pe masa din bucătărie.

Are dreptate.

Mă ridic de pe canapea și îmi pun telefonul în buzunar, mirosul clătitelor ghidându-mă de-a lungul camerei până în bucătărie.

– Credeam că deja ai plecat la muncă!

– Stă acolo și dă mesaje... Nici măcar nu mi-a complimentat noul șorț, mormăie el, în timp ce mă strecur într-unul din scaunele de bucătărie, o farfurie albă și goală așteptându-mă.

Când e cu spatele la mine, scot lista din buzunar și o desfac, punând-o cu grijă pe masă lângă mine, sperând că ori o vede și spune ceva, ori îmi fac curajul să întreb pur și simplu de ea.

Îmi simt inima bubuindu-mi în piept. Știu cât de greu îi e să vorbească despre ea. Știu cât de greu ne este să vorbim despre ea.

Dar, dacă se poate muta din casa asta și se poate descotorosi de lucrurile ei, pretinzând că nu e mare lucru, atunci ar trebui să poată face și asta.

Forțez un zâmbet larg când se întoarce către mine ținând siropul și untul. Folosesc furculița ca să apuc o clătită din vârful mormanului în timp ce el ia loc, trăgându-se cu scaunul mai aproape de masă.

– Arăți superb, tată. Șorțul ăsta îți scoate ochii în evidență.

– Așa am zis și eu! spune el râzând.

– Stai până mai târziu în seara asta? întreb în timp ce îmi acopăr clătitele cu un strat de sirop înainte de a-i înapoia sticla.

– Da, confirmă el și mi-o ia, turnând încet sirop în farfurie. Știi cum e cu weekendurile – mai puțini oameni, salariu dublu.

– Deci nu mergem să mâncăm la Hank? întreb eu, chiar dacă știu deja răspunsul.

Clatină din cap cu părere de rău.

– Nu mergem.

– Dar avem clătite! zic eu repede.

Nu suport să-l fac să se simtă vinovat.

Zâmbește și ridică o bucată de clătită.

– *Da, avem clătite.*

Apoi ochii lui îi urmează pe ai mei pe masă, unde stă foaia de hârtie şifonată. Oare o să leşin? Se poate.

Îşi ridică sprâncenele groase în timp ce arată către hârtie.

– Ce ai acolo?

Înghit îmbucătura de clătită şi o ridic cu grijă.

– Am găsit-o ieri când strângeam lucrurile.

I-o întind, iar el mi-o ia, încuviinţând din cap în timp ce ochii i se plimbă pe bucata de hârtie, cu o expresie greu de citit. Tac, aşteptând să vorbească el.

– Da. Îmi amintesc de asta.

– Da? întreb, încercând să nu par prea entuziasmată. Ştiu deja că sigur mă aflu pe un teren minat. Ar face orice ca să scape dintr-o conversaţie despre mama şi ştiu că şi eu aş face la fel. Cred că e prea dureros să ne vedem durerea unul altuia, aşa că de obicei o evităm cu orice preţ. Şi... Vocea mea se pierde şi trebuie să mă forţez să scot cuvintele. Ai ajutat-o cu lista?

Zâmbeşte slab.

– Da. Şi eu, şi Johnny. Nina a ajutat-o cu una sau două dintre ele, dar ea a fost plecată în tabără în cea mai mare parte a verii. Eu am venit cu ideea pentru câteva dintre ele. Ne-am dus într-o excursie de o zi la plajă şi ne-am dat în roller coaster până când a scăpat de frica de înălţime. O grămadă de lucruri.

Ochii mei se opresc pe numărul 12 – Sărută-te cu J.C. – şi îi arunc tatălui meu un zâmbet larg.

– În plus, numărul 12 cu siguranţă a mers bine pentru tine. Cu asta ai venit tu?

Pufneşte şi îşi dă ochii peste cap.

– Da, sigur.

Cu cât se uită mai mult la ea, cu atât își schimbă mai mult expresia – îi apare o încruntătură între sprâncene și maxilarul i se încleștează. Îmi dau seama că se închide în el, o ușă se încuie.

Mă strecoar în acel spațiu mic, ținând cu degetele de cadrul ușii înainte de a se închide complet.

– De ce a făcut-o? Știi?

Ia o gură din clătite, mestecă încet și înghite încet.

– Mama ta și-a petrecut cea mai mare parte a vieții făcând ce așteptau oamenii de la ea. A fost președinta tuturor cluburilor de la școală. A fost mereu elevă premiantă. Făcea întotdeauna doar ce voiau părinții ei.

Se întinde și soarbe din cafea. Dar apoi a picat examenul.

Ridic repede capul, amintindu-mi de foaia lipită pe care am găsit-o ieri.

– Nu a dormit deloc și a sfârșit leșinată la testul de lectură. Era complet epuizată. Eu și Johnny am găsit-o după aceea plângând în parcare. Dar nu a fost greu să-mi dau seama că de fapt nu o chinuia examenul.

Se uită în farfurie cu o expresie gânditoare.

– De asta ai decis s-o ajuți? Cum i-a venit ideea să facă lista? A fost ca...

– Trebuie să merg la muncă, spune tata, întrerupându-mă la jumătatea frazei.

Înfulecă ce a rămas din micul dejun și se ridică, scaunul de lemn scârțâind zgomotos pe podeaua bucătăriei.

Mă uit la ceasul cuptorului: 10.55. Ajunge cu zece minute mai devreme dacă pleacă acum. Mai bine mă mulțumesc cu mai puțin și o lăsam baltă când trebuia.

– Spăl eu vasele, zic în timp ce-și pune farfuria pe blat.

Încuviințează din cap și își smulge șorțul. E greu de crezut că râdeam de el acum zece minute.

Îl privesc în timp ce mai ia o înghițitură de cafea.

– Mersi, Em, spune el, oferindu-mi un sărut rapid pe frunte înainte să o ia către dulapul din hol unde sunt cizmele lui de muncă.

– Ne vedem diseară, bine?

– Bine! strig eu, auzind cum se deschide ușa din față.

– Te iubesc.

– Și eu, îmi strigă el, ușa trântindu-se în urma lui.

Mănânc restul clătitelor încet, tăcerea casei răsunându-mi incomod în urechi. Pun niște muzică și spăl vasele, așez siropul în cămară și bag ouăle înapoi în frigider în timp ce cuvintele lui Blake de ieri încă îmi joacă în minte, odată cu conversația avută cu tata.

Mama, complet epuizată, picând examenele, dorind să... Să facă lucrurile pe care și le-a dorit dintotdeauna? Să-și înfrunte temerile? Să aibă o vară frumoasă?

Distanțarea lui a reușit doar să mă facă să vreau să știu mai multe.

Dar a fost destul de clar că nu avea de gând să-mi spună.

Dacă aș vrea să aflu mai multe, dacă aș vrea să am această legătură, ar trebui să...

Apuc telefonul și deschid Instagramul, degetul mare găsimd cercul mic cu fața zâmbitoare a lui Blake, o poveste nevizionată care mă tentează.

Dau clic pe ea și o văd cum aruncă o minge de tenis în mijlocul unui teren spațios, un golden retriever neclar fugind după ea.

Oftez lung și azvârl telefonul pe masă, privind cum aterizează peste lista mamei, hârtia foșnind și revenindu-mi gândul pe care am încercat să-l alung.

„Trebuie să o fac eu însămi.“

Încerc să-mi imaginez pentru o clipă, să mă văd făcându-mi un tatuaj la salonul de pe Sycamore Street, privind apusul de soare pe plajă, înghesuită în autobuzul închiriat, în drum spre excursia la Lacul Huckabee. Înfruntându-mi frica de înălțime pe care se pare că am moștenit-o de la ea, exact așa cum a făcut mama, și...

Ochii mei se opresc pe ultima cerință de pe listă – Sărută-te cu J.C. – și îndoii hârtia chiar sub numărul 11. Chiar dacă aș schimba inițialele cu M.H., având în vedere că Matt nici măcar nu vorbește cu mine, acesta este un categoric „N-o să se întâmple“.

Dar nu e ăsta scopul unei liste de planuri? Să faci lucruri care par imposibile sau care te sperie?

Poate că, până ce aș termina cu toate astea, aș găsi o modalitate de a repara lucrurile. O cale ca lucrurile să se așeze, așa cum a fost pentru mama. Dacă cineva poate să-mi arate cum pot să fac asta, ea e acea persoană.

Ochii mei cad din nou pe partea de sus a hârtiei. De unde să încep? Mama măcar i-a avut pe tata și pe Johnny.

Trag aer în piept și, pentru prima dată după mult timp, mă hotărâsc să-mi încerc norocul.

Înainte să apuc să mă răzgândesc, iau telefonul și apăs pe butonul de apel de sub datele de contact ale lui Blake, tonul sunând zgomotos în urechea mea până când vocea ei se aude prin difuzor.

– Bine. De unde începem? zice ea, deja pregătită să ajute, de parcă știa că o voi suna.

Zâmbesc și clatin din cap.

– Sincer, nu am nici cea mai vagă idee.

Capitolul Șase

Întinsă pe burtă în patul meu mai târziu în acea zi, îmi deschid calendarul de pe telefon și număr zilele rămase până la sfârșitul excursiei la Lacul Huckabee, planificând ca ultima zi a călătoriei să fie cea în care bifez toți pașii de pe listă.

22.

22 de zile pentru a bifa această listă, călătoria fiind ultimul pas.

Peste 22 de zile, voi fi terminat lista de planuri a mamei. Cu condiția să o încep.

Trec la Instagram și mă uit a mia oară pe pagina salonului de tatuaje de pe Sycamore Street – poze cu brațe, picioare și sâni proaspăt decorați alunecă pe ecranul meu în timp ce îmi fac un plan de atac pentru listă. Mă opresc la imaginea familiară a unui trandafir roșu, fixat pentru eternitate pe pielea celei mai bune prietene, Kiera.

Am mers de Galentine's Day¹ pentru o reducere specială pe care salonul o oferă la orice sărbătoare mare, mică sau complet inventată. Se putea alege dintr-un repertoriu plin ochi cu desene, prețul fiind întotdeauna maximum 50 de dolari.

Au avut oferta până și de Ziua Națională a Brânzei, care sunt destul de sigură că nu există.

– Haide, Em! spusese ea. Hai să facem și noi ceva rău măcar o dată! Cum făceam...

„Cum făceam înainte.“ S-a oprit înainte să o spună, dar tot am simțit musttrarea.

Mi-o amintesc pe Kiera întorcând repertoarul să-l pot vedea, deși studiasse doar două pagini din el și arătase spre trandafir.

– Pe braț sau pe coșul pieptului?

Eu am spus braț, dar a ales să și-l facă pe coșul pieptului.

Câteva minute mai târziu, am dat înapoi de frică atunci când am văzut acul, întrebându-mă când au fost dezinfectate ultima oară în timp ce statisticile legate de infecții despre care citisem se tot repetau în capul meu. Îmi puteam da seama că Kiera era dezamăgită, dar ea tot și l-a făcut hotărâtă, strângându-mă atât de tare de mână, încât aproape că mi-am pierdut degetele până ce s-a terminat.

Lucru care mi-a confirmat în totalitate că am luat decizia bună.

Cum e peste tot în Huckabee, salonul de tatuaje de pe Sycamore Street nu se obosește cu verificarea cardului de identitate, motiv pentru care Kiera și aproape jumătate din colegii noștri de clasă și-au făcut primele tatuaje cu mult înainte de a împlini 18 ani.

Motiv pentru care pot și eu să mi-l fac pe al meu vara asta, cu opt luni întregi înainte de majorat.

Dacă încetez să tot dau înapoi.

Telefonul începe să-mi vibreze în mână, numele Kiera luminând intermitent ecranul cu litere albe. Primul nostru telefon de când a plecat. Are dreptul la treizeci de minute la telefon în fiecare duminică seară, iar o parte din ele le consumă de obicei cu Nina, așa că nu vreau să pierd vreo secundă.

Dacă mă sună pe mine prima, înseamnă că are vești.

Mă ridic brusc și apăs butonul verde de accept pentru FaceTime.

– Kiera! Bună! Ce faci?

– Em, tu chiar vrei să fac vreo carie? Vocea Kierei se revarsă prin difuzorul telefonului, împletiturile părului ei și fața zâmbitoare apar încet, la fel de neclare ca de fiecare dată când mă sună de la Oaza Cețoasă. Semnalul este atât de prost acolo încât cele mai multe apeluri sunt mai mult erori și ecrane blocate. Ea ridică la vedere cele trei pachete strălucitoare de gumă de mestecat cu aromă de vată de zahăr. Știi că odată ce deschid o cutie trebuie să o termin.

Chiar și prin ecran pot să-mi dau seama că unghiile ei sunt proaspăt făcute, deci una dintre ojele pe care i le-am trimis a fost folosită. Pachetul de dor de casă a avut succes!

– Dă-le și colegilor tăi din tabără! Va fi o alinare după mâncarea pe care o primesc de obicei.

Ea își dă ochii peste cap, dar colțurile gurii i se întorc într-un zâmbet. Din ce îmi amintesc din săptămâna traumatizantă petrecută acolo, meniul de la Oaza Cețoasă nu părea preparat de un expert în arta culinară.

– Cum a fost până acum? întreb.

– Destul de bine. Am o eczemă ciudată la picior apărută după o drumeție, dar în rest totul e grozav.

Fac o grimasă când îndreaptă camera spre picior pentru a-mi arăta un plastru roșu chiar deasupra gleznei. Bineînțeles că acum calitatea imaginii este ultra-HD.

– Îh, arată ca naiba!

Nu înțeleg cum aceeași fată care la ceremonia de acum trei ani a plâns pentru că i s-a rupt o unghie se transformă în omul muntelui cu fiecare vară care trece. E ca și cum două versiuni ale Kierei există în același corp.

Ea râde și își îndreaptă camera spre față.

– Putea fi mai rău. Una dintre colegele de tabără a fost trimisă acasă acum câteva zile pentru că și-a atins pleoapa cu iederă otrăvitoare. Face ochii mari, iar în privirea ei se citește groaza. Asta chiar e groaznic!

– Nici nu vreau să-mi închipui, spun eu, aruncând o privire spre ceas, care arăta 19.43.

Tresar, dându-mi seama că e aproape 20.00. Tata se va întoarce curând acasă. Și știu că nu a mâncat nimic după clătitele de dimineață. Mă îndrept spre hol, zâmbind strâmb spre Keira și dându-mi o șuviță lungă castanie după ureche.

– Deci ce mai face Todd cel cu brațe frumoase? întreb, dornică să aflu cele mai recente bârfe din tabără.

Kiera făcuse o pasiune pentru Todd Thomas de când îl revăzuse în tabără acum două veri, redefinind expresia „s-a făcut băiat bine“.

– Emily, brațele lui frumoase s-au făcut chiar mai frumoase. Jur că au crescut de patru ori pe parcursul anului școlar. E ireal cât de bine arată. Și... Se uită în spate să se asigure că nu e nimeni în jur și continuă entuziasmată: Am aflat că prietena lui s-a despărțit de el acum o lună pentru că va merge la UCLA din toamnă.

– Nu cred!

– Ba da!

– E perfect! spun, dar oprindu-mă, ca să revin rapid la momentul în care ar fi trebuit să arăt simpatie în loc de bucurie. Adică bietul Todd...

– Oh, da, adică... o mișcare proastă. Aiurea rău, spune Kiera, încuviințând din cap, în timp ce profităm amândouă de un moment de liniște.

– Deci...? întreb, rânjind și așteptând motivul din spatele apelului.

– Deci, repetă Kiera, zâmbind, poate că ne-am sărutat după focul de tabără de aseară!

Țipăm amândouă, iar eu fac un mic dans entuziasmat când ajung la bucătărie. Așteptăm asta de două veri întregi.

– Nu-mi vine să cred că l-ai sărutat!

– Oh, Dumnezeule, știi! spune Kiera, făcându-se că leșină. Și, crede-mă, a meritat așteptarea!

Pun telefonul jos pe bufet pentru o secundă, ridicându-mă pe vârfurile picioarelor pentru a apuca o cutie de paste din cămară.

Sunt pe cale să cer mai multe detalii când o aud spunând:

– Deci ai vreo...

Vocea ei se întrerupe, imaginea blocându-se brusc, vocea ei transformându-se în sunete deformate.

– Kiera? întreb eu, uitându-mă la chipul ei care în cele din urmă începe să se miște din nou, blocajul dispărând în timp ce conexiunea se reface.

– Îmi pare rău, spune ea și își dă ochii peste cap. Am întrebat dacă ai vreo veste despre Matt.

Suspin. Chiar speram să nu ajungem la asta.

– Nu, zic eu, clătinând din cap și trântind cutia de paste pe bufet cu mai multă forță decât am intenționat, fundițele zăngănind zgomotos în jur.

Îi întâlnesc privirea Kierei.

– Dar l-am văzut. Și pe restul. Acum două zile, la seara de bingo.

– Te-ai dus? Să joci bingo? Ești... bine? întreabă Kiera cu o urmă de îngrijorare în voce.

– Da! Sunt bine, spun repede, luând o oală din cuptor ca să o umplu cu apă. Și nu prea am jucat. Am jucat pentru tata. Am fost obligată să merg pentru

că Johnny Carter s-a mutat înapoi în oraș săptămâna asta.

– Oh, Dumnezeule, am uitat complet de asta! spune Kiera surprinsă. Are o fiică, nu-i așa?

– Da, spun eu, Blake, iar lista apare din nou în capul meu. Au venit să ne ajute să împachetăm în weekend.

– E cool?

– Prea cool, spun eu, gândindu-mă la toate gurile căscate în urma ei vineri-seară.

Să crești în Hawaii se pare că te face instantaneu mult mai mișto decât te-ar putea face vreodată faptul că ai crescut în Huckabee.

Deși sunt destul de sigură că firea relaxată a lui Blake ar fi probabil considerată tare cam oriunde.

– E de treabă. Și e în an cu noi. Sigur o să-ți placă de ea.

– Mm, face Kiera distrasă.

Mă uit la oala care se umple încet cu apă, știind că este pe cale să îndrepte conversația înapoi la ceea ce speram să uitate.

– Deci i-ai văzut pe toți? La strângerea de fonduri?

Oftez, opresc apa și duc oala la aragaz.

– Uite, știu că amândoi aveți nevoie de distanță după ce s-a întâmplat, dar trebuie să vorbești cu el, Em! Ai spus că o vei face înainte să mă întorc eu din tabără, așa cum eu am spus că voi face o mișcare cu Todd dacă va fi singur. Ceea ce am făcut! Știi la fel de bine ca mine că trebuie să îndrepti lucrurile înainte de începerea școlii, altfel va fi ciudat pentru noi toți, spune Kiera.

Știu că are dreptate, chiar dacă nu recunosc. Dacă rezolv problema cu Matt, lucrurile vor fi bune pentru noi toți. Jake, Ryan, Olivia și Kiera. Nimeni nu va trebui să aleagă, deși pentru toată lumea în afară de Kiera nu pare să fi fost o alegere grea.

– E la fel ca la celelalte despărțiri, te convingi singură să termini lucrurile. Ca anul trecut, când te-ai despărțit de el pentru că ai crezut că era prea lipicios. Sau înainte de asta, când simțeai că nu te concentrezi suficient asupra școlii, zice și își dă ochii peste cap.

Toate motivele sună chiar mai stupid când le înșiră ea.

– Despărțirea asta e mai rea decât oricare alta, o contrazic eu, dând focul mai mare ca să fiarbă pastele. Mult mai rea. Am sărutat pe altcineva!

Mă strâmb, amintindu-mi acea noapte – mâna lui Matt găsimdu-mi talia, vocea lui în urechea mea, întrebându-mă dacă vreau să duc lucrurile la următorul nivel.

Părinții lui erau plecați din oraș, iar eu urma să petrec noaptea la el acasă. Până și eu puteam vedea că avea sens. Poate de asta nu am știut cum să zic nu.

Asta ar fi însemnat să-mi explic de ce stomacul îmi căzuse în picioare, lucru pe care nu îl puteam înțelege.

Așa că n-am spus nimic. Doar m-am lovit de Jake, rochia roșie parcă strângându-mă din ce în ce mai tare, sala de sport a liceului părând și mai sufocantă. Îmi amintesc că am luat o gură mare din sticla lui argintie, gustul arzându-mi gura, iar Kiera m-a apucat de mână ca să mă tragă într-un grup mare. Și apoi camera se învârtea, ca o ceață de brațe și picioare, panglici atârând moi de pereți și în jurul coșurilor de baschet, Matt făcându-și loc prin mulțime ca să ajungă la mine.

Trebuia să scap.

Ochii mei se opriseră pe acest tip mai mic pe care îl văzusem de câteva ori pe hol, fiindu-mi oarecum familiari ochii lui albaștri și tunsoarea zero. Nici măcar nu m-am gândit, nici măcar nu-i știam numele. M-am dus direct la el și l-am sărutat pe gură.

M-am gândit că va fi liberator. Să fac ceva ce nu se poate lua înapoi. Dar nu puteam să mă înșel mai mult de atât. De îndată ce s-a terminat, am știut că am stricat totul.

– Erai amețită! exclamă Kiera, aducându-mă înapoi la urmările din prezent. Toată lumea s-a îmbătat cu rahatul ăla pe care l-a adus Jake la bal. Rachiul de mere făcut de unchiul lui. Ai putea porni o mașină cu chestia aia.

– Asta nu e o scuză, Kiera, spun, privind bulele mici care apar la fundul oalei.

Oricât de mult aș fi încercat să mă conving că asta fusese, nu am putut. Nu a fost alcoolul de vină. Și minciuna nu e calea pe care vreau s-o iau ca să repar asta.

– Sună de parcă încerci să-i ții pe toți supărați pe tine. Și mereu spui cât de perfect este Matt, așa că... nu are deloc sens.

– Nu știu, bine? Poți să nu mă mai bați la cap?

Asta îmi scapă fără să gândesc, frustrarea ținută în mine de cât auzeam iar și iar aceeași întrebare pusă în moduri diferite deodată revărsându-se.

Se holbează la mine, iar ochii ei întunecați devin serioși.

– Ascultă-mă, ești cea mai bună prietenă a mea și știi că mereu voi fi de partea ta, dar acum trebuie să fiu cinstită. Dacă va trebui să petrecem ultimul an prinși în această dramă dintre tine și Matt, o să fie nasol. Doar gândește-te! Va trebui să alternez mesele de prânz! Și să nu mai zic de Ziua Chiulului din ultimul an. Cum vom face asta fără să fim toți acolo? Dacă nu putem avea toți o zi de chiulit frumoasă, cu Jake și glumele lui tâmpite și Olivia holbându-se la Ryan de parcă îi iese soarele din fund, o să țin minte

asta și o să afle chiar și stră-strănepoții tăi. Se oprește, ridicându-și sprâncenele la mine. Când nu spun nimic, oftează lung. Em, sunt aici ca să te ajut, dar tu ești singura care poate rezolva asta!

– Știu. Încerc, spun eu, gândindu-mă la listă.

Dar încă nu vreau să-i dau speranțe. Și nu știu cum să-i spun că toată presiunea nu mă ajută. Chiar deloc.

Amândouă tăcem o clipă, apoi Kiera își drege vocea ca să rupă tensiunea.

– Ei bine, trebuie să o sun pe mama înainte ca telefonul meu să se întoarcă în dulap, spune ea, făcând semn din cap în spatele ei spre un dulap acoperit cu stickere de la Parcul Național. Vorbim săptămâna viitoare?

Încuviințez din cap.

– Da. Clar.

Lucrurile încă sunt tensionate între noi, așa că îi ofer un zâmbet slab.

– Abia aștept să aud ce se mai întâmplă săptămâna asta cu Todd.

Ea se întoarce, clătinând din cap, dar nu este zâmbetul ei obișnuit.

– O să te țin la curent. Te iubesc.

– Te iubesc, repet eu, apoi ecranul devine negru și apelul se încheie.

Oftând, mă sprijin de bufet.

Urăsc sentimentul ăsta.

Totul se simte îngrozitor și necunoscut. Nu pot să cred că m-am răstit la ea.

Dacă ar fi fost aici, în Huckabee, și nu tocmai la Oaza Cețoasă cu o limită de timp de utilizare a telefonului, m-aș fi urcat pe bicicletă și aș fi dat fuga până la ea acasă ca să pot scăpa de acest sentiment ciudat.

Întorc capul ca să urmăresc apa, bulele mici tot crescând, începând încet să fiarbă. Aaug întreaga cutie de paste în oală. Mai mult de doi oameni le pot mânca la o singură masă, dar pot să le pun la frigider ca tata să le ia la el pentru prânz în următoarele zile.

Îmi vibrează telefonul și îl apuc, în speranța că voi vedea numele Kierei, un mesaj final care să-mi spună că totul e bine, chiar dacă nu pare. Dar, spre surprinderea mea, e de la Blake. E vorba de listă?

Apăs pe notificare și apare bula de text.

„Ce faci mâine?”

Tastez înapoi automat: „De ce?” Răspunsul pe care îl dau înainte de a accepta ceva ce s-ar putea să nu vreau să fac apare pe ecranul meu mai repede decât pot procesa.

Ezit înainte de a șterge ce am scris și încerc din nou: „Lucrez după-amiază, dar sunt liberă înainte de asta.”

„Voiam să mă duc la piscină să văd dacă mai angajează salvamari. Vrei să vii?”

Suspin și arunc telefonul pe bufet. Piscina. Bineînțeles că o să se angajeze acolo. Doar e Mecca din Huckabee când vine vorba de locurile de muncă pe timpul verii, personalul fiind Jake, Matt, Ryan și tot restul lumii care știe exact ce s-a întâmplat între noi.

Pot să-mi imaginez scena. Într-o zi însorită, vor fi toți întinși în jurul infamei mese de picnic pentru salvamari, generații de angajați ai piscinei Huckabee avându-și numele sculptate în lemnul uzat, chiar lângă câteva desene ce reprezintă penisuri exagerate.

Numele meu va apărea acolo. Matt va avea privirea aia stoică pe care o cunosc atât de bine, maxilarul încordat și sprâncenele lăsate în jos. Iar înainte să-mi dau seama, indiferent cât de mult încercă să-i oprească, Jake sau una dintre fetele cărora le place bârfa va povesti despre trădarea mea

publică, distrugând orice șansă ca Blake să nu creadă că sunt de rahat și totodată singura mea șansă de a avea o prietenă vara asta.

Mă bucur că Olivia lucrează la mall în orașul vecin. Ea cu siguranță i-ar spune în primele zece minute.

Visatul meu cu ochii deschiși se încheie și ridic telefonul, inventând o scuză: „Nu, tocmai mi-am amintit că am promis că îl voi ajuta pe tata“.

Mă opresc, încercând să mă gândesc la ceva legat de asta: „I-am spus că îl ajut să curețe geamurile înainte de vizionarea de marți“.

E o scuză idioată, dar o trimit oricum, suspinând în timp ce pun jos telefonul și opresc aragazul.

S-a terminat și cu Blake care avea să mă ajute cu lista.

Caut în buzunar, vârful degetelor mele găsind hârtia uzată pe care am ascuns-o acolo, o mică alinare.

Poate că e singurul lucru care mă poate ajuta să repar toate astea.

Ziua de Galentine este o sărbătoare neoficială, ținută pe 13 februarie, când se celebrează prietenia între fete. (n.red.)

Capitolul Șapte

Când mă uit pe Instagram la masa din bucătărie miercuri dimineață, deschid povestea lui Blake pentru a mia oară. Este un bumerang făcut cu vreo oră în urmă la piscina Huckabee cea nu foarte curată, la care e atașat textul „PRIMA ZI DE MUNCĂ!“

N-am mai vorbit cu ea de luni după-amiază, când mi-a spus că a fost angajată, iar după ziua de azi sunt sigură că nu voi mai auzi nimic de la ea. Va fi foarte ciudat când tata și Johnny vor încerca să ne forțeze să petrecem timp împreună.

Oftând, mai iau o gură din cereale și-mi deschid galeria de poze. Dau în jos până la primele două fotografii din telefonul meu, făcute chiar înainte de moartea mamei. De obicei, le evit cu orice preț, dar azi vreau să găsesc ceva.

O poză cu tatuajul mamei.

– Mai bine încercă să afli mai multe despre ce s-a petrecut în spatele cortinei, spusese Blake când vorbisem la telefon acum câteva zile. Poate că asta îți va da o idee de unde să începi.

Asta m-a dus la singura legătură directă dintre listă și ceva despre care știam.

Ceva ce vedeam în fiecare zi.

Tatuajul mamei.

Mă opresc la o fotografie pe care tata ne-a făcut-o mie și mamei la magazinul de grădinărit de pe Autostrada 1. Ea împinge un cărucior

portocaliu strălucitor în jurul serei, pretinzând că se chinuie pentru că e greu, iar eu sunt tolănită în cărucior, cu doi saci de pământ sub mine.

Trag cu degetul spre dreapta, ducându-mă din ce în ce mai în urmă. Este ciudat să o văd pe mama arătând tot mai sănătoasă cu fiecare imagine care trece când eu am trăit exact opusul. Privesc cum cercurile întunecate de sub ochii ei se estompează, iar obrajii ei se împlinesc încet.

Mă opresc la o fotografie cu ea adormită pe umărul tatei, după o programare grea la spital, apoi o fotografie cu ea și Nina râzând la petrecerea de ziua Kierei, urmată de o fotografie cu noi două, după ultima mea zi de gimnaziu, ținând în mâini bilete de loterie de la mica stație de benzină de pe autostradă.

Într-un sfârșit, o găsesc.

O poză cu mama ținând artificii de mână pe 4 Iulie, chiar înainte de diagnosticul de cancer cerebral, ochii ei albaștri strălucind, tatuajul de pe brațul ei părând fad în lumina sclipitoare. Măresc imaginea și cuvintele devin mai clare, iar literele mari spun „O VARĂ INVINCIBILĂ“.

Îmi amintesc că am întrebat-o despre asta când eram destul de mică, degetele mele dolofane de copil de clasa întâi atingând literele iar și iar.

Tot ce a spus a fost că îi aminteam de vara în care îi cunoscuse pe tata și pe Johnny. N-a spus niciodată mai mult de atât. Îmi lipsește motivul.

– Bună dimineața, spune tata intrând greoi și somnoros în bucătărie.

Pun repede telefonul jos, transportată instantaneu înapoi la vara mea deloc invincibilă.

– Bună dimineața, răspund eu, gustând fără chef din punga mea de Cheerios în timp ce mă uit la cizmele lui de lucru murdare.

Mama ar fi făcut o criză dacă l-ar fi văzut trecând pragul casei în ele, dar asta nu va mai fi casa noastră, deci cred că nimic din toate astea nu mai contează.

– E totul bine? întreabă el în timp ce pune niște cereale într-un castron, turnând lapte peste ele un moment mai târziu.

– Da, ridic eu din umeri.

– N-a fost prea convingător, spune el, sprijinindu-se de bufet și arătând cu lingura spre mine.

– Mă simt excelent. Mai bine ca niciodată! zic eu mimând un zâmbet imens.

Râde, scărpînându-și barba groasă.

– Mergi la lucru azi?

Clatin din cap că nu. Nina m-a ținut până târziu seară, lucrând amândouă la un tort de nuntă pentru familia Mckenzie. Pentru asta, mi-a dat liber azi. Am insistat că nu e nevoie, din moment ce munca mi-a ținut mintea ocupată, dar mi-a spus să mă duc să fac ceva distractiv cu prietenii mei.

Nu m-a lăsat inima să-i spun că nu prea mai am prieteni acum.

Face semn cu capul spre telefonul meu, ronțăind zgomotos din cereale.

– La ce te uiți?

Mă uit în jos și văd că poza cu mama încă îmi acoperă întregul ecran.

Mă pregătesc să apăs instinctiv ca să închid înainte să poată vedea el, dar ceva mă oprește. Vreau răspunsuri. Iar azi sunt într-o dispoziție suficient de proastă încât să risc un disconfort dacă asta înseamnă că le voi primi.

Dacă poate împacheta lucrurile ei în cutii ca să le doneze, poate răspunde la câteva întrebări despre ea.

– Încerc să-mi dau seama ce înseamnă asta.

Apuc telefonul și-l întorc ca să-i arăt poza.

– Hm, face el, înghițind și îndreptându-și privirea spre bol, cerealele Cheerios devenind brusc incredibil de fascinante.

Timp de un minut întreg îl aud doar cum mestecă. Mă joc cu lingura în cerealele aflate în laptele din castron, privind cum se scufundă și reapar la suprafață un moment mai târziu. Știu că își amintește de listă. Știu că știe ce vreau să aflu.

– O vară invincibilă, spune el, oftând.

Ridic privirea, ochii noștri închiși la culoare și identici întâlnindu-se. Ridică din umeri și îmi zâmbește vag.

– Este o parte dintr-un citat. Niște propoziții traduse din ceva ce a scris un francez. Cred că numele lui era Albert... Camel? Camera?

– Camus? întreb, practic sărind din scaun când îmi amintesc de cartea uzată pe care am găsit-o în cutia mamei cu amintiri din liceu.

O carte uzată de Albert Camus.

– Da, el, spune tata, încuviințând pentru a-mi confirma suspiciunile. Nu știu cum era exact tot citatul. A dat de el într-o carte în vara în care ne-am împrietenit cu toții. Cred că asta a pus lista în mișcare. A spus că într-un fel acele cuvinte au rezumat vara aceea. Ce spera să se întâmple cu ce a rămas după ce s-a terminat.

Da. Exact asta vreau să știu.

Mai ia o gură din cereale, vorbindu-mi apoi cu gura plină de Cheerios.

– Știai că mama ta chiar și-a dorit la un moment dat să meargă în Franța?

Fac ochii mari, surprinsă. Habar n-aveam.

– Stai! Ce a vrut? Franța?

– Da, spune el, chicotind. A studiat franceză în liceu și era hotărâtă să plece din Huckabee într-o zi și să rămână acolo pentru totdeauna. Știi tu, fantezia de a te căsători cu un parizian elegant și a mânca baghete lângă Turnul Eiffel și alte chestii.

Râd, aruncând o privire spre blugii lui rupți și spre tricoul pătat de sudoare.

– În cele din urmă, a vrut doar să meargă în Franța, spune el, observând privirea mea și rânjind. Și apoi ne-am căsătorit, te-am avut pe tine și și-a dat seama că are tot ce-i trebuie chiar aici, în Huckabee.

Apare o expresie distantă în ochii lui, ca o ușoară încruntare. În cele din urmă își drege vocea, luând o ultimă gură solemnă din cereale.

– Ești bine? îl întreb în timp ce își așază bolul în chiuvetă, lingura răsunând tare pe fundul de porțelan.

Încuviințează din cap, întorcându-se să-mi arunce un zâmbet vag.

– N-a fost foarte convingător, zic eu.

Râde și, înainte să mă pupe pe frunte și să plece la muncă, strigă:

– Mă simt excelent. Mai bine ca niciodată!

Mă uit la tatuajul de pe brațul mamei, procesând toată această informație nouă. O vară invincibilă. Vara ei invincibilă.

Acest citat este cheia.

Nici măcar nu mă obolesc să spăl vasele. În momentul în care tata trece pragul ușii, o iau la goană pe scări către camera mea. Mă aplec sub salteaua acoperită de un așternut floral, căutând cutia pe care am ascuns-o sub pat.

Scormonesc printre toate lucrurile – plicul, elanul de pluș, tricoul de fotbal – până ce ajung la carte, care e înghesuită în colț.

O scot și văd L'ÉTÉ² scris pe copertă cu roșu îngroșat, și par Albert Camus chiar dedesubt cu negru.

Și aici apare prima problemă. În timp ce răsfoiesc paginile îngălbenite, îmi dau seama că e în franceză. Cu trei ani de spaniolă în spate, n-aș putea găsi citatul din care și-a făcut tatuajul nici dacă aș încerca.

Mă opresc din răsfoit, încruntându-mă când observ că lipsește o foaie, între 156 și 159, foaia ruptă vizibil aproape de cotor fiind singurul indiciu că a fost acolo.

A rupt o foaie.

Probabil aș putea să caut pe Google? Sau...

Dau înapoi la pagina de titlu și văd o ștampilă estompată pe care scrie Anticariatul lui O'Reilly, posibilitatea primei cerințe de pe lista de planuri apărând chiar în fața mea: 9. Cumpără o carte în altă limbă.

Dacă au exact această carte, nu doar că aș îndeplini prima cerință, dar aș putea să-mi dau seama ce scrie pe pagina care lipsește. Și dacă aș putea să-mi dau seama ce scrie în acea pagină lipsă, pariez că aș putea să-mi dau seama ce zice tot acel citat. Aș găsi răspunsul.

Nu e mult, dar e un început.

În traducere din franceză, L'ÉTÉ înseamnă Vara. (n.red.)

Capitolul opt

Mă uit la cer, ploaia torențială ricoșând de pe streășina de metal din fața Brutăriei Ninei.

Perfect.

Sigur că mi-am uitat jacheta de ploaie chiar în ziua în care cerul a decis să arunce un ocean de apă. Pe lângă asta, pe drum s-a spart cauciucul de la bicicletă, așa că sunt forțată nu doar să merg la Anticariatul lui O'Reilly, ci și să aștept în haine ude ca tata să vină să mă ia de la Localul lui Hank ca să mergem apoi la Johnny și Blake să-i ajutăm să despacheteze.

Să mai zici ceva de ghinion!

M-aș duce la Nina, dar deja am amânat începerea listei cu o săptămână și nu voi lăsa o ploaie și o jachetă lipsă să-mi strice planurile. Termenul-limită este excursia la Lacul Huckabee, care se apropie cu fiecare zi ce trece, așa că, dacă trebuie să merg pe jos o jumătate de kilometru în ploaie până la Anticariatul lui O'Reilly, o voi face.

Scrâșnesc din dinți, pășesc pe trotuar și ploaia îmi intră instantaneu direct prin cămașă și pantaloni. Strâng cureaua rucsacului și o iau direct în jos pe strada principală. Îmi simt pantofii din ce în ce mai grei cu fiecare secundă care trece, vârful degetelor mele găsind moneda norocoasă pe care mi-am ascuns-o în dimineța asta în buzunarul de la blugi.

Ceva legat de începerea listei m-a făcut să simt că ar trebui să o iau cu mine. Dar nu s-a dovedit a fi de mare ajutor.

Îmi țin capul plecat, numărând pașii ca să-mi distrag atenția, numerele amestecându-se în mintea mea după ce trec de 40.

Scot moneda și mă uit la ea, ploaia lovindu-mă direct în ochi.

– N-ar fi trebuit să-mi aduci noroc? mormăi eu.

Văd cu coada ochiului o camionetă de un albastru-deschis care trage pe dreapta, fereastra lăsându-se în jos.

– Ce faci? strigă o voce.

Întorc capul și mă uit în camionetă.

– Blake?

Poartă un hanorac roșu de salvamar, cu gluga trasă peste părul ondulat. Sau cel puțin așa cred. E greu de văzut prin ploaie.

– Ăă... merg.

Zâmbește și clatină din cap spre mine.

– Vrei să te duc cu mașina?

Încuviințez din cap cu recunoștință în timp ce ea se întinde să deschidă ușa. Trag de mâner, urcând cu un oftat de ușurare, hainele mele ude scârțâind pe pielea veche și uzată și rucsacul meu rostogolindu-se pe podea.

– Asta nu e vechea camionetă a bunicului tău? întreb odată ce pot vedea din nou.

Când a murit mama, bunica și bunicul lui Blake treceau pe la noi din când în când să vadă cum o ducem, această camionetă pufăind zgomotos pe aleea noastră. Doamna Carter căra după ea o caserolă imensă pe treptele noastre din față. Dar domnul Carter a murit acum două ierni, iar de atunci nu am mai văzut camioneta.

– Ai ochi buni, spune Blake, clătinând din cap în timp ce ridic manual geamul. Bunica mi-a dat-o acum câteva zile ca să am cu ce să mă deplasez.

– Nu te lasă Johnny să împrumuți Porsche-ul? întreb eu.

Ea își dă ochii peste cap amuzată în timp ce mă las în scaun.

– Nu l-aș conduce nici dacă m-ar lăsa, spune ea, colțul gurii ei ridicându-se într-un zâmbet. Bate prea mult la ochi. Lui i-a plăcut mereu atenția. Cred că rămâi cu asta dacă ești surfer.

Îmi pun centura de siguranță și-i studiez fața în timp ce bagă mașina în viteză, întrebându-mă dacă a aflat ceva.

Până acum lucrurile nu par ciudate, iar ea e cea care s-a oprit, ceea ce e un semn bun.

Se uită în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă e trafic. Și cum ne aflăm în Huckabee, bineînțeles că nu e.

– Deci încotro ne îndreptăm?

– Anticariatul lui O'Reilly, zic eu și fac semn din cap drept înainte în timp ce centura de siguranță se fixează zgomotos când o închid. Puțin mai jos, pe dreapta.

– Lucrezi la listă? Ai găsit un loc de unde să începi? întreabă ea, cu ochii largi și o emoție neascunsă, în timp ce intrăm înapoi pe stradă. Nu era acolo ceva legat de o carte?

– S-ar putea să fie.

Îmi dau părul umed după ureche și trag rucsacul sus pe scaun, scormonind ca să găsesc lista îndoită și cartea lui Albert Camus, așezate în siguranță în trei pungi de plastic cu fermoar pe care le-am furat de la Nina.

Scot cartea cu grijă, ridicând-o să o vadă Blake în timp ce încetinește la un indicator de oprire.

– Caut asta. Paginile 157 și 158 lipsesc. Rupte. Cred că tatuajul mamei este inspirat de acolo, iar una din acele pagini îmi poate da un indiciu. Ce se

întâmpla în spatele cortinei. Ce a pus lista în mișcare, cum mi-ai spus tu la telefon.

Blake încuviințează din cap, absorbind totul.

– Crezi că mai are un exemplar?

– Sper că da, spun și arăt puțin mai sus pe stradă, unde este intrarea în Anticariatul lui O'Reilly, ușurată să văd că e un loc liber de parcare chiar în față. Singura problemă e că, dacă o are, e în franceză.

Privesc literele aurite scorjite de deasupra ușii în timp ce Blake parchează camioneta zgomotoasă ca o profesionistă.

– Mă bazez pe domnul O'Reilly să știe suficient pentru a-mi traduce.

Tremur, hainele mele ude până la piele făcându-mi dinții să clănțane din cauza aerului condiționat. Blake îmi aruncă o privire cu ochii ei întunecați în timp ce comută schimbătorul de viteze, sunetul motorului stingându-se, ploaia care lovește metalul acoperișului acoperindu-l.

– Uite, spune ea, desfăcându-și centura de siguranță și scoțându-și hanoracul. Ia asta!

Nu pot să nu observ liniile tonifiate ale abdomenului ei. Mi-l întinde, brațele ei bronzate contrastând cu albul tricoului de salvamar.

Recunoscătoare, îmi pun hanoracul cald, iar un val din mirosul ei de ocean și de cremă de soare parfumată mă învăluie.

– Mereu miroși ca o zi la plajă, spun în timp ce-mi bag hanoracul pe cap și îmi strecur brațele prin mâneci, lungimea lor trecând de vârful degetelor mele.

Blake își ridică sprâncenele amuzată și îmi dau seama cât de ciudat a sunat asta.

De ce nu mă pot purta normal cu ea? Chiar mi-am pierdut toate abilitățile sociale în doar câteva săptămâni de exil?

Din fericire, Blake nu face ca momentul să devină ciudat.

– În curând voi mirosi ca o zi în Huckabee!

– Oh, Dumnezeu! zic eu, deschizând ușa, balamalele metalice ale camionetei scârțâind zgomotos. Să sperăm că nu.

Ridic gluga hanoracului lui Blake și cobor, râzând amândouă în timp ce alergăm prin ploaie.

Interiorul Anticariatului lui O'Reilly e exact cum mi-l amintesc.

Mirosul de hârtie veche ne învăluie din secunda în care intrăm, cald și reconfortant.

Sunt grămezi peste grămezi de cărți în jur, așezate pe rafturi înalte din lemn și suprapuse peste mese, cu semne mici lipite la capetele culoarelor pentru a te ghida către ceea ce cauți. Lumina este slabă, iar unele colțuri sunt ascunse în întuneric, cotoare roșii decolorate, albastre și maronii trăgând cu ochiul la tine din ascunzăto-rile lor.

Îmi amintesc că, atunci când eram mică și obișnuiam să vin aici cu mama, o apucam mereu de mână și priveam spre cele mai luminate și ciudate culoare, temându-mă de ceva ce putea ieși din întuneric.

Mama m-a făcut să mă îndrăgostesc de locul ăsta, de colțurile lui întunecate, venind cu mici jocuri.

„Găsește o carte cu scris auriu pe copertă“, spunea ea. „Găsește o copertă cu un dragon pe ea!“

După un timp, nu am mai avut nevoie de jocuri. Veneam aproape în fiecare weekend doar noi două. Ea parcurgea secțiunea cu cărți de dragoste, în timp

ce eu rătăceam pe culoarul cu cărți pentru adolescenți, găsindu-ne din nou una pe alta după ce parcurgeam întregul magazin.

E ciudat să fiu aici fără ea. Toate amintirile mele de aici o includ.

Tocmai de aceea am evitat să pun piciorul aici în ultimii trei ani.

O simt pe Blake stând chiar în spatele meu – un mic confort că nu sunt în locul ăsta complet singură.

– Emily Clark! spune o voce. Întorc capul și văd că domnul O'Reilly este așezat pe un scaun chiar în spatele unei tejghele mici de lemn uzat, cu o pereche de ochelari atârnați pe vârful nasului, un cardigan roșu acoperindu-i umerii înguști. Își ridică degetele să tragă ușor de colțul mustății în timp ce ușa se închide zgomotos în spatele nostru. A trecut ceva vreme. Ce te aduce pe aici?

– Bună ziua, domnule O'Reilly, zic eu, scormonind în geantă după carte. Știu că am șanse cam slabe, dar caut... Scot cartea, încă ascunsă într-o pungă cu fermoar. Asta.

Întinde mâna și i-o dau. Blake se balansează entuziasmată de pe un picior pe altul, ochii ei rătăcind în jurul rafturilor de parcă ar fi hotărâtă să o găsească ea prima.

– Ah, face el, studiind coperta. Camus. Asta e una mai veche. 1954 cred. Se ridică, mergând clătinat prin magazin, eu cu Blake urmându-l nerăbdătoare. S-ar putea să am totuși un exemplar...

Trecem printr-un culoar și cotim, podeaua din lemn înclinată ducându-ne către raftul de literatură științifico-fantastică și istoria celui de-al Doilea Război Mondial, și, în cele din urmă, la secțiunea de limbi străine. Atinge două rafturi enorme în timp ce clopoțelul de la recepție sună zgomotos, semn că un client așteaptă să plătească.

– Dacă o am, aici trebuie să fie, spune el, dându-mi exemplarul mamei înapoi, făcându-mi cu ochiul înainte să se grăbească înapoi către intrarea magazinului ca să-și ia banii.

Blake face un pas mai aproape, punându-și mâinile în șolduri în timp ce își întinde gâtul în spate ca să se uite la toate cărțile.

Împing o scăriță către ea, înghiontind-o ușor.

– Tu începi de pe raftul de sus, eu încep cu cel de jos?

Ea încuviințează din cap, ochii ei îngustându-se la această provocare.

– Așa facem.

Căutăm în tăcere, examinând încet amalgamul de cărți, titluri și coperte șterse, cândva colorate în alb, galben, negru și albastru. Ar merge mult mai repede dacă domnul O'Reilly ar fi organizat totul după limbă, dar toate sunt pur și simplu îngrămădite una într-alta, mandarină lângă italiană și apoi portugheză.

De câteva ori pare că sunt aproape de a o găsi și știu că la fel crede și Blake. Răsuflăm entuziasmate, apoi mormăim:

– Nu e asta.

Ajungem pe la jumătatea celui de-al doilea raft când Blake apucă triumfător o carte albă decolorată, aproape căzând de pe scăriță. Își recapătă echilibrul și apoi mi-o întinde.

– Am găsit-o!

Întorc privirea și văd o carte identică celei din punga cu fermoar, intactă, cu excepția unui colț de copertă rupt. Răsfoiesc rapid cartea și văd că paginile sunt acolo. Aș putea să o sărut de bucurie.

O apuc, practic zburând printre culoare până la intrarea magazinului, simțind fluturi care îmi roiesc în stomac. Domnul O'Reilly își ridică privirea surprins când o trântesc pe tejghea lângă casa veche de marcat, apoi îmi apare o sclipire de entuziasm în ochi.

– Nu se întâmplă să vorbiți franceză, nu? întreb în timp ce încasează.

Clatină din cap.

– Aș putea ajuta cu latină și puțină spaniolă, dar nu știu un cuvânt în franceză.

Mi se strânge stomacul la auzul acestor vorbe în timp ce plătesc. Cred că am sperat să păstrez totul pur, fără tehnologie, cum a făcut mama, dar pot să rezolv problema cu o aplicație.

Poate Google Translate? Ar dura ceva timp, dar e mai bine decât nimic.

– Mulțumesc, domnule O'Reilly! îi strig când ieșim pe ușă.

Sunt ușurată să văd că ploaia s-a oprit.

Blake se pregătește să spună ceva, dar o apuc de mână, grăbită să ne punem pe treabă. Umezeala de după ploaie mi se lipește instantaneu de brațe și de picioare în timp ce o trag după mine în jos pe trepte și apoi peste drum.

– Întâlnire strategică la Localul lui Hank. Avem niște franceză de tradus, Blake!

Capitolul nouă

Deși sunt pe jumătate uscată până ce ne așezăm la o masă dintr-un separeu cu lumină roșie, Judy ne dă milkshake din partea casei, mormăind că arăt ca o cârpă moale.

– V-am simțit lipsa duminica trecută, zice ea în timp ce așază două shake-uri mari de ciocolată pe masă, sprijinindu-se lejer pe braț.

– Tata a fost la muncă, zic eu, scoțându-mi noua carte și lista mamei din sac. Dar în weekendul ăsta ar trebui să venim.

Își pocnește balonul din guma de mestecat roz și ne aruncă un zâmbet cald, privind către bucătărie ca să se asigure că soțul ei, Hal, nu ne poate auzi. Nu vrea să nu le zică oamenilor ce meniuri speciale vor fi înaintea zilei respective, deoarece, chipurile, așa nu ar mai fi speciale.

– O să avem felul preferat al tatălui tău. Hal face friptură, șoptește ea și îmi face cu ochiul. Face semn din cap către Blake. Adu-ți și prietena! Am eu grijă să primiți o felie mare.

– Mersi, Judy, spun, chiar dacă pun pariu că ultimul loc în care ar vrea să fie Blake duminica asta probabil e în Localul lui Hank mâncând friptură cu mine.

Sunt sincer surprinsă că e încă aici.

Dar, când privesc peste masă, sunt șocată să văd că ea aprobă din cap cu entuziasm, gata să se aleagă cu arsuri la stomac din cauza fripturii pe care Hal o pune în meniu o dată sau de două ori pe lună. Zâmbesc în sinea mea în timp ce Judy se duce să ia comanda altui client.

Încep să caut prin aplicațiile de traducere de pe telefon. Apăs pe Quick Translate, o aplicație cu 4.3 din 5 stele, care ar trebui să poată procesa fotografii cu cuvinte în timp real și să le traducă. Pufnesc când văd că paginii îi ia cam un secol să se încarce.

– Am uitat cât de prost e netul aici. Din secunda în care treci de ușile alea grele din sticlă, pierzi vreo trei liniuțe.

– Cum era tatuajul mamei tale? întreabă Blake, întinzându-se să ia cartea de pe masă.

O răsfoiește, aplecându-se ușor să ia o înghițitură rapidă din milkshake.

– Era pe brațul ei, zic eu, ieșind din Magazin Play pentru a deschide fotografia cu mama de pe 4 Iulie. Întorc telefonul ca să o vadă, dând zoom pe cuvinte. Scrie O vară invincibilă.

Blake cercetează imaginea și încuviințează din cap, apoi își îndreaptă din nou atenția spre carte, iar eu mă uit la iconița mică alb-albastră a aplicației, căreia îi ia un milion de ani să se descarce pe telefon. Las să-mi scape un oftat lung.

– Asta o să dureze...

– Au milieu de l'hiver, j'apprenais enfin qu'il y avait en moi un été invincible.

Ridic repede capul când o aud pe Blake citind într-o franceză perfectă. Ochii ei se ridică de pe pagina 158 și-mi întâlnește privirea, inima bătându-mi puternic în piept.

– *Știi franceză? De ce nu ai spus nimic?*

– Am vrut, dar cineva a fost un pic prea grăbită să ajungă aici ca să mă lase să zic vreun cuvânt, spune cu o tentă de tachinare în voce și simt că încep să-mi ardă obraji. Am studiat din gimnaziu. Mă gândeam să o aleg ca subiect secundar în facultate.

Telefonul meu scoate un sunet – aplicația care acum e inutilă a început în sfârșit să se descarce.

– Deci știi ce înseamnă? întreb, strecurându-mă în jurul mesei și așezându-mă lângă ea.

Mă uit peste umărul ei bronzat la carte, iar ea atinge fraza pe care tocmai mi-a citit-o.

– Spune ceva de genul: În mijlocul iernii, am aflat, în sfârșit, că în mine era o vară invincibilă.

Încuviințez încet din cap, încercând să găsesc o legătură. Încercând să găsesc ceva ascuns acolo. Ceva despre ea și experiența ei.

Mijesc ochii, gândindu-mă la Matt și la bal, la ultimii trei ani fără mama, plini de suișuri și coborâșuri. Mă gândesc la rezultatele de la examenul de pe foaia lipită pe care am găsit-o în cutia mamei cu diverse obiecte.

Dar nimic din aceste cuvinte nu face ca toate astea să se lege cumva pentru mine.

– Ei bine, e minunat, zic eu, aruncându-mi mâinile în sus. Ce înseamnă asta? Numai eu aș fi în stare să întorc cu susul în jos o librărie, așteptându-mă ca acest citat al unui francez bătrân să-mi dezvăluie vreun secret pierdut de mult despre mama.

Blake râde și își scoate telefonul. Mă uit cum tastează traducerea, trimițându-mi-o într-un mesaj. Se sprijină în cot, uitându-se fix la mine, șuvițele decolorate de soare din părul ei atârându-i deasupra brațului.

– Poate că asta se va schimba. S-ar putea să nu însemne nimic acum, dar va avea sens într-o zi. Poate că mai întâi trebuie să termini lista.

– Sunt îngropată în iarnă, Blake! Nimic din vara asta nu este invincibil, mormăi eu, întinzându-mă să apuc milkshake-ul și să iau o înghițitură lungă și lentă.

– Nu încă, explică Blake, oferindu-mi unul dintre zâmbetele ei mari, cât toată fața, care mă face să-mi amintesc cum mă convinsese să aprind artificii în living acum zece ani.

Am sentimentul că și acum aș accepta să facem asta.

– Poate că nici pentru mama ta nu avea sens la început. Poate că nici vara ei nu a început ca una invincibilă. Dar a devenit.

Îmi mușc paiul îngândurată, cuvintele ei începând să aibă sens.

– În plus, ai făcut deja primul pas, spune ea, întinzându-se pe lângă mine să ia pixul pe care Judy îl lăsase pe masă.

Mi-l întinde, întorcând lista mamei către mine, ochii mei căzând direct pe numărul 9: Cumpără o carte în altă limbă.

Prima mea cerință.

Simt un val de bucurie în timp ce îi iau pixul din mână, făcând cu grijă o bifă mică și albastră la capătul rândului.

Primul pas. O cerință de pe lista mamei a fost îndeplinită.

Capitolul zece

Drumul către casa lui Blake ne trimite pe șoselele șerpuite din Huckabee, lumina soarelui care apune pătrunzând printre copaci în timp ce înaintăm. Ploaia de mai devreme rămăsese agățată de ramuri și de ciment, făcându-le să strălucească.

Mă fâțâi pe scaun, blugii mei fiind în sfârșit uscați după ce am băut mult milkshake la Hank. Trecem pe lângă cartierul rezidențial în care locuiește Matt și îmi întind gâtul, ochii mei căutând și găsindu-i Honda Civic neagră pe alee.

Vinerea era întotdeauna ziua noastră. Doar pentru noi. Fără Kiera, Jake, Ryan sau Olivia. Obișnuiam să mergem la cinematograful din centrul orașului sau pur și simplu să stăm în casă, să ne uităm pe Netflix pe canapeaua lui din subsol și să facem prăjiturile cu unt de arahide pe care le-am perfecționat împreună.

Matt a fost întotdeauna pasionat de arta cinematografică și mi se păruse mereu foarte tare când îl ascultam cum vorbea despre fiecare detaliu din spatele scenei, de la modul în care fuseseră făcute anumite efecte speciale la premiile regizorului. Asta întotdeauna făcea ca filmele pe care le vedeam să fie mai interesante.

Mă întreb cum își petrece vinerea fără mine. Dacă îi e dor să stea cu mine, așa cum și mie îmi e dor să stau cu el.

Sau dacă tăcerea asta totală înseamnă că nu îi e.

Mă cuprinde un sentiment de nesiguranță și mă uit în față la drumul de sub noi, privind cum linia galbenă neîntreruptă se transformă într-una punctată.

Oare cum aş putea îndrepta lucrurile?

Mi se pare că lucrurile au mers atât de uşor pentru părinţii mei! Că toate chestiile romantice s-au întâmplat într-un mod natural. Nu s-au despărţit nici măcar o dată. Totul s-a întâmplat fără nici un fel de efort. De ce nu ar putea fi lucrurile la fel de uşoare şi pentru noi?

Înaintăm pe drum, îndreptându-ne spre casele mari de la marginea oraşului, chiar la graniţa cu Harmony, următorul oraş. Toate casele din acest colţ de pădure sunt înconjurare de hectare de copaci, cel mai apropiat vecin fiind de nevăzut.

Ştiu că unii oameni cred că ar fi paşnic tot acel spaţiu, dar sunt momente noaptea târziu când nu e decât beznă. O beznă înfricoşătoare şi copleşitoare, totul dincolo de faruri dispărând în neant. Întotdeauna uram când Matt o lua pe drumul ăsta.

Văd o lumină făcându-şi loc de undeva de printre copaci, iar Blake încetineşte la o cutie poştală şi apoi întoarce maşina cu grijă pe o alee lungă, semnalizând.

– Nu mi-ar plăcea să duc gunoiul până acolo când vin să îl ia, îi spun.

Ea face semn din cap că e de acord, apoi îmi aruncă un zâmbet ştrengăresc.

– Ieri am uitat, în mod convenabil, şi a trebuit să o facă tata. Sincer, nu ştiu cum o făcea bunica înainte să venim noi.

Deschid gura să răspund, oprindu-mă când văd casa lângă care parcăm.

Mă uit la designul modern cu admiraţie, întreaga structură fiind elegantă şi atent construită.

Ferestrele din podea până în tavan acoperă parterul şi primul etaj, ducând către unghiuri metalice ascuţite. La etajul al doilea se extinde o terasă, atent împrejmuată de copaci pe fiecare parte laterală. Toate nuanţele de castaniu, argintiu şi gri sunt plasate uniform, într-un mod plăcut vederii.

– Casa asta e genială, spun eu cu ochii mari.

Știam că familia Carter refuzase să-și vândă ferma până când Johnny Carter senior nu mai putuse să muncească, parcela lor de teren fiind ultima piesă care lipsea dintr-un plan masiv pe care dezvoltatorii imobiliari încercaseră să-l construiască ani întregi, dar nu știam că plata lor fusese suficientă pentru asta.

– E casa de vis a bunicului, spune Blake în timp ce încetănim ușor pe alee. A proiectat-o singur în întregime.

– El a proiectat asta? repet eu, complet uimită.

– Da, răspunde Blake, dezlipindu-și ochii de pe alee pentru a admira casa. Arhitectura a fost întotdeauna pasiunea lui, chiar dacă nu a studiat-o.

Privirea ei e aproape reverențioasă.

– Nu a trăit să citească articolul din Arhitectural Digest despre asta, dar l-ar fi prețuit.

Mă întreb cum o fi fost. Să ai destui bani ca să poți să construiești așa ceva.

Sau doar să ai suficienți bani încât să poți rămâne în casa în care ai crescut, unde părinții tăi au construit o viață împreună și unde se află grădina mamei, unde amintirile tale preferate cu decorat de torturi și conversații în dressing cu mama ta moartă par a fi gravate în fundația acelei case.

Încerc să mă descotorosesc de amintirea mutării care urmează.

– Oh, ce ferestre! zic eu cu un fluierat.

– Da, priveliștile sunt frumoase. Dar e cam zero intimitate, spune ea râzând. Noroc că trăim în mijlocul pustietății. Tot cartierul mi-ar fi văzut fundul până acum.

Ajungem la capătul aleii lungi și văd camioneta tatălui meu deja parcată în fața garajului uriaș cu spațiu pentru două mașini. Blake trage mașina lângă

ea și se întinde să apese un buton. Ușa din dreapta a garajului se deschide încet, dar, spre deosebire de garajul nostru de acasă, nu e dezordine înăuntru. Sunt doar mașina lui Johnny și patru plăci de surf atârdate în ordine crescătoare pe perete.

Sunt surprinsă când își scoate mașina din viteză în loc să o bage înăuntru.

– Nu o parchezi în garaj? întreb.

Ea clatină din cap în timp ce întoarce cheia în contact, motorul oprindu-se zgomotos.

– Tata nu mă lasă să o parchez acolo. S-a supărat pe bunica pentru că s-a scurs ulei pe podelele superioare din beton. Spune ultima parte făcând semn de ghilimele în aer și dându-și ochii peste cap. Ceea ce e ironic venind de la omul care obișnuia să lase numai dăre prin nisip în jurul vechii noastre case.

Râdem în timp ce ne desfacem centurile de siguranță și ne îndreptăm spre ușă.

Imediat ce trec pragul, o mare de blană și de bale vine și se aruncă pe mine, aproape dărâmându-mă din picioare. O singură labă îmi găsește umărul și dintr-odată ochii căprui ai unui golden retriever se holbează cu dragoste în ochii mei, iar fața mea este acoperită cu pupături umede de câine.

Râd, mângâindu-l pe părțile laterale, și îmi dau seama cu o tresărire că are doar trei picioare. Pielea netedă a pieptului se extinde peste toată partea stângă, un mic ciot fiind singurul semn că a fost vreodată ceva acolo.

– Winston, comandă Blake, iar câinele încetează imediat să-mi lingă fața, lăsându-se în jos pe toate cele trei picioare și așezându-se ascultător cu o bufnitură.

Se holbează la Blake, coada lui lovind podeaua rece din beton ca o limbă de ceas. Ea îi întoarce privirea, cu o expresie gravă pentru câteva secunde înainte să cedeze într-un zâmbet mare. Winston se lansează imediat către ea într-un salut similar.

Urmăm mirosul de pizza pe niște scări metalice. Planurile înrămate ale casei pe care trebuie să le fi desenat bunicul lui Blake sunt atârinate cu grijă de-a lungul zidului. Winston sare zgomotos pe treptele din spatele nostru, ultimele ducând către o cameră de zi deschisă spre bucătărie. Mă uit la tavanul înalt, un decor parcă scos de pe Pinterest, totul fiind simplu într-un mod elegant și la modă, de la plantele în ghivece la pernele de pe canapea și la tablourile atârinate pe perete.

Singurul lucru nepotrivit este grămada de cutii de mutat care stau în colț, ce au etichete semnate cu un marker care să indice conținutul.

Tații noștri sunt tolăniți chiar în mijlocul camerei – tatăl meu pe o canapea de piele, iar Johnny, într-un fotoliu care e mai mult stilat decât confortabil, fiecare cu câte o bere în mână.

– Hei, fetelor, spune tata, uitându-se la noi. Cum a fost...

– Dar mult v-a mai luat! zice o voce, întrerupându-l.

O ușă de sticlă de pe cealaltă parte a camerei se deschide și apare bunica lui Blake de pe balconul imens, cu un baston strâns în mână. Arată mai fragilă decât îmi amintesc – obraji ei sunt trași.

Face semn din cap către cele două cutii de pizza de pe măsuța de cafea din sticlă, părul ei alb ca un stup refuzând a se clinti chiar și un centimetru.

– Pizza aproape că s-a răcit!

– M-au reținut la muncă, spune Blake, ascunzând oprirea noastră la Hank.

Îi dă o îmbrățișare de salut bunicii, corpul plăpând dispărând în brațele ei. Winston se uită la Blake, mirosind aerul ca și cum ar simți minciuna. Ea îi aruncă o privire încruntată.

– Oricum, bunico, dacă ne gândim cât i-a luat celui de la livrări să ajungă aici, probabil pizza s-a răcit de pe drum!

Îi zâmbește călduros lui Blake înainte de a încuviința din cap. Mă abțin să nu-mi scape un râset când văd nasul lui Winston, care se pare că e un detector de minciuni, oferindu-i doamnei Carter o îmbrățișare rapidă înainte de a mă trânti lângă tata pe canapea.

Privesc în jur încăperea luminată, odihnindu-mi privirea pe șemineu și vederea către apus. Locul ăsta e chiar mai tare în interior decât pe dinafară, podelele din beton accentuând designul elegant al bucătăriei.

– Aveți o casă foarte frumoasă, doamnă Carter.

Bunica lui Blake râde, pielea bronzată din jurul ochilor ei încrețindu-se la colțuri.

– Oh, nu și tu! Doar despre asta vorbește Blake, spune ea, glumind. Bine că soțul meu nu e aici să audă. S-ar umfla atâta în pene, încât nici n-ar mai încăpea în casa asta a lui.

Luăm niște farfurii și mâncăm pizza și, ca de obicei, orice lucru simplu îl face pe Johnny să înceapă cu poveștile și cu amintirile. Astăzi îl stârnește tocmai sosul de roșii.

– În ce an a fost, Joe? Clasa a zecea? Incidentul de la cantină?

Tatăl meu rânjește, luând o gură de bere.

– Da. Clasa a zecea. Era ziua de lasagna la cantină și am aruncat o cărămidă acoperită cu sos în partea cealaltă a sălii spre Luke Tyson. I-a explodat pe toată cămașa albă.

– Apoi s-a dezlănțuit iadul, spune Johnny, descriind scena. Într-o clipă, mâncarea era peste tot. Copiii se băgau pe sub mese pentru a se feri. Doamnele de la cantină se baricadaseră în bucătărie, continuă el și îmi zâmbește, atingându-și obrazul. Mama ta m-a lovit direct în față cu un sendviș cu ton, apoi a fugit la ora de matematică la care probabil a fost singura prezentă. Cred că Joe s-a îndrăgostit de ea chiar în acel moment.

– Era așa o nebunie în cantină încât a fost nevoie să sune la poliție, spune tatăl meu, râzând apoi cu toții.

– Un copil a fost luat pe targă de salvare pentru o comoție indusă de o cutie de lapte.

E ciudat să-l aud pe tata vorbind atât de deschis despre trecut, mai ales povestind o întâmplare care o include pe mama. Și chiar momentul în care a început să se îndrăgostească de ea. Cum poate vorbi atât de liber cu Johnny, dar mereu se închide când vorbește cu mine?

Nu ne-am vorbit prea mult niciodată, mai ales despre sentimente, dar nu pot să nu fiu... nu știu. Geloasă? Rănită?

– A durat două zile întregi să se curețe toată mizeria, spune Johnny, ștergându-și o lacrimă de la atâta râs. Sunt destul de sigur că încă există o pată de budincă de ciocolată pe tavan.

– Aproape că v-am omorât pe amândoi, adaugă doamna Carter, chircită de atâta râs.

Mă uit cu venerație cum Johnny și Blake termină împreună o întreagă pizza doar ei doi după mai multe povești, fără să înțeleg cum poate încăpea atâta mâncare în corpurile lor slabe.

Farfuriile se adună în scurt timp pe măsuța de cafea, râsul începe să se domolească, o singură felie rămânând în mijlocul cutiei.

– Ne ocupăm noi de vase, spune Johnny, întinzându-se după felie. Voi, fetelor, puteți să vă apucați de treabă cu lucrurile lui Blake. Am dat eu startul și am făcut câte ceva cât ai fost tu azi la muncă.

– Dacă tu numești despachetatul unei singure cutii și uitatul la televizor că ai dat startul, nu vreau să văd cum arată restul cursei, îi dă doamna Carter replica propriului fiu.

Blake pufnește, schimbând între ele o privire plină de camaraderie.

– Am dus deja cele mai multe cutii la etaj de dimineață, îmi zice Blake când ne îndreptăm spre grămada de cutii din colț. Nu am vrut să o facă bunică, adaugă ea în șoaptă.

Scormonește printre cutiile din colț, trăgând trei dintre ele cu un scris cursiv gros pe partea de sus care le diferențiază.

– Doar astea mai sunt.

Îmi întind brațele și îmi dă o singură cutie, apoi le echilibrează pe celelalte două în brațele ei, lăsând să-i scape o răsuflare lungă sub greutatea lor.

O urmez pe alte scări metalice și apoi intrăm pe un hol lung. Pereții sunt de un alb puternic și gol, atât de diferit de pereții acoperiți de tablouri de la mine de acasă. Winston se află puțin în urma noastră, ghearele lui auzindu-se zgomotos pe podea. Blake se oprește la ultima ușă, împingând-o cu grijă cu piciorul.

– Nu cred că ne va lua prea mult să despachetăm totul, spune ea peste umăr. Am făcut câte ceva aseară.

Pășesc înăuntru, camera părându-mi brusc mai intimă decât restul casei. În special fiindcă se simte mai mult ca... Nu știu... ca Blake. Mirosul ei cald și familiar mă învăluie, ca și cum toată camera ar fi hanoracul ei moale.

Pun cutia lângă o grămadă de pe podea, uitându-mă în jur. Pereții sunt văruiți în același alb blând de pe hol, dar Blake a adăugat un șir de lumini în jurul întregului tavan, care dau o strălucire caldă raftului plin ochi cu cărți din colț și rândului de plante așezate în fața unui perete de sticlă.

Înțeleg acum ce voia să spună când a zis că nu are pic de intimitate. Dacă ar locui cineva oriunde în apropiere, ar avea o vedere clară asupra a tot ce-i aici.

– Am mai mult cactuși dintr-un anumit motiv, spune ea când mă vede holbându-mă la rândul de plante. Uneori uit să le ud, zice și face un pas mai aproape, inspectându-le cu atenție. Se întinde să apese pământul din

ghivece. Cred că e o chestie genetică. Spre deosebire de mama ta, se pare că mama era opusul când vine vorba de talentul la grădinărit. Ajungea doar să se uite la o plantă, că aceasta se ofilea.

Râd, apoi observ ramele agățate de-a lungul camerei, mici pete de culoare contrastând cu peretele alb. Toate sunt poze cu case. O casă cu niveluri împărțite ridicată lângă plaja de nisip, o cabană înconjurată de un amalgam de copaci, un bungalow alb cu Winston în față, cu botul deschis și limba pe afară în timp ce prinde o minge de tenis.

Fac un pas mai aproape, uimită când îmi dau seama că nu sunt poze.

Sunt picturi.

– Tu ai făcut astea? întreb, arătând cu uimire spre una dintre ele.

– Da, răspunde Blake de parcă nu ar fi mare lucru, așezându-se pe lenjeria de pe pat cu dungi gri și albe. Se uită către cutii. Șevaletul meu e băgat undeva în alea.

– Ești incredibil de bună, spun eu, privind de la tablou la Winston cel adevărat din nou și din nou.

Winston dă din coadă simțindu-mi emoția și tropăind pe lângă mine pentru o mângâiere.

– N-am mai văzut pe nimeni de vârsta noastră atât de talentat.

– Mulțumesc, spune Blake, roșind ușor la laudele mele.

– Asta vrei să faci? o întreb.

– Cred că da, spune ea, încuviințând din cap. Vreau să merg la studii în New York. Sau poate în California, ca să fiu aproape de plajă. Să-mi iau diploma în arhitectură. Să fac ce bunicul meu n-a avut ocazia să facă.

Pot să mi-o imaginez cu ușurință într-o clasă undeva la etajul unei clădiri imense, cu părul strâns într-un coc dezordonat, cu cerneală improșcată pe

mâini și pe brațele bronzate în timp ce se apleacă peste o masă de desen.

Se lasă ușor pe spate, uitându-se prin cameră, în casa pe care a proiectat-o bunicul ei.

– Vorbeam adesea pe FaceTime cu el despre asta, în special când construia casa. Îmi arăta poze cu clădiri geniale și îmi trimitea planuri prin poștă, încercând să mă învețe cum a învățat el. E așa de greu pentru că nu am putut petrece mai mult timp cu el înainte să moară... Ridică din umeri și îmi oferă un zâmbet vag pe care îl recunosc prea bine. Oricum, și tu? Ce planuri ai după absolvire?

Mă blochez și-mi caut cuvintele, dar nu găsesc nimic. Să fiu sinceră, nu m-am gândit cu adevărat la asta. Mai ales de când a murit mama. Matt mereu aducea vorba de facultate și de locul unde ar fi trebuit să mergem, dar eu rămâneam tăcută. Avem deja atât de multe datorii, nu am cum să fac mai multe doar pentru școală. Mai ales când nici măcar habar nu am ce vreau să fac.

În multe privințe, viitorul lui Blake e mult mai ușor de imaginat decât al meu.

Mă gândesc cum e să lucrez la Nina. Mirosul de făină, unt și ciocolată. Cum restul lumii dispare când decorez un tort sau când cântăresc aluat sau vin cu o nouă rețetă.

– Nu știu. Adică îmi place să... gătesc, spun eu, ceea ce e un început.

Dar chiar vreau să lucrez la Nina pentru totdeauna? Aș putea merge la o școală culinară, presupun, dar asta nu e ceva ce aș putea face aici, în Huckabee.

– În secret, cred că singurul lucru pe care mi-l doresc e să plec de aici. Să merg undeva într-un oraș mare, departe de toate zâmbetele compătimitoare și cunoscătoare. Departe de un loc unde toată lumea știe totul despre toată lumea. Unde aș putea să-mi dau seama cine sunt și cum sunt, fără un oraș întreg de oameni care cred că ei știu deja.

E ciudat s-o spun cu voce tare. Matt poate că are bani, dar e ca tatăl meu. Îi place aici. Nici măcar nu-i trece prin cap să plece.

– De ce nu poți să faci asta? mă întreabă Blake în timp ce rupe adezivul de pe una dintre cutii.

Mă uit în altă parte și ridic din umeri.

– Nu știu. Sunt multe motive, presupun. Cum aș putea să-l las pe tata singur aici, în Huckabee?

– El ar vrea să fie motivul care să te oprească?

Deschid gura ca să spun ceva, dar nu iese nimic, fiindcă vorbele ei mă iau prin surprindere. Nu știu cum să-i spun că îmi pare pur și simplu... imposibil. Prea mult. Prea riscant. Nu am părăsit Huckabee în ultimii trei ani nici măcar o singură zi.

Îmi pun mâinile în șolduri.

– Credeam ca suntem aici ca să despachetăm cutiile tale, nu să dezgropăm morții mei, spun eu, iar Blake râde, aruncând rola de scotch spre mine. O dau la o parte cu un rânjet.

Desfacem restul scotch-ului și începem să despachetăm cutiile pe care le-am adus. Stau așezată pe podea, dându-i lucruri lui Blake ca să le pună deoparte, un playlist de pe Spotify cântând încet în fundal. Are cam aceleași gusturi ca mine la muzică. Indie. Folk-pop. Unele hituri Billboard Hot 100.

Ea fredonează Alaska a lui Maggie Rogers, dă ușor din cap în ritm cu melodia în timp ce hainele și pantofii se termină și apar materiale de desen și caiete de schițe, cu nisip rămas printre pagini.

Scot un teanc de poze de la fundul unei cutii și... nu știu dacă ar trebui să mă uit la ele. Îmi pare prea personal. Fiecare dintre ele arată o mică parte din viața pe care Blake a avut-o înainte de a veni aici.

Și știu mai bine decât oricine că există unele lucruri pe care nu vrei să le arăți.

Dar ea zâmbește și se așază lângă mine, piciorul ei fiind suficient de aproape încât să-i simt căldura. Trecem împreună prin fotografii cu plaje, surfing și chipuri fericite.

– Ei sunt prietenii mei, Jay și Claire, spune ea în timp ce studiez o fotografie cu ea așezată pe o bordură, lângă o fată cu părul șaten și un tip într-un tricou gri, toți trei ținând în mână câte o cupă din plastic.

– Ne luam întotdeauna gheață rasă dintr-un loc de pe strada mea vinerea după școală. Este un desert cunoscut în Kauai. Bine că turiștii nu știu de locul acesta! E aromatizat cu o grămadă de siropuri, fructe adevărate și alte chestii.

Trece la următoarea fotografie, un prim-plan cu un pahar de gheață rasă galbenă și portocalie, acoperită cu mango și guava.

– Aici e Jay când am chiulit de la școală de ziua lui și am mers cu caiacul, spune ea, dându-mi o fotografie cu băiatul de mai devreme în tricoul gri, dar în poza asta e cu bustul gol și vâslește într-un caiac verde. Și aici e Claire pe bicicletă în drum spre o seară de dans de Ziua Îndrăgostiților pe care o organiza școala noastră în fiecare an.

Îmi dă altă poză, părul șaten al lui Claire și rochia cu dungi dansând în vânt, mâinile ei ținându-se de umerii lui Jay, amândoi râzând în lumina unui apus.

Tot ce îmi arată e atât de distractiv și de interesant! Un loc unde n-am mai fost până acum. Un loc atât de diferit de Huckabee! Mă mir că nu s-a plâns mai mult că se află aici.

Studiez o poză cu ea pe o placă de surf, zâmbetul ei fiind cumva puțin mai luminos decât l-am văzut până acum.

– Ți-e dor de locul acela?

– Da, spune Blake simplu, ochii ei părând întunecați și gravi. Mi-e dor de nisip. Și de soare. Și de mare.

Ea lasă să îi scape un oftat lung. Un oftat care spune că piscina publică din Huckabee cu siguranță nici măcar nu se compară cu ce era acolo. Ridică din umeri, mijind ochii la poza cu Jay și Claire pe bicicletă.

– Și cel mai mult de prietenii mei și de familia mea. Făceam totul împreună. Mi-e imposibil să-mi imaginez un an de liceu fără ei.

Nici eu nu-mi pot imagina cum ar fi să plec de aici înainte de ultimul an de liceu. Să o las în urmă pe Kiera. Să las în urmă holurile familiare ale Liceului Huckabee.

Totuși, asta sună de parcă ar putea fi un miracol după ultimele câteva luni.

Dar Blake nu fuge de o viață socială ruinată.

– Bunica mea de acolo se descurcă mult mai bine decât bunica Carter.

– De asta v-ați mutat? Pentru bunica ta?

Blake se mișcă, sprijinindu-și capul de perete.

– Da, nu se mai descurcă de când a murit bunicul. Iar mătușa mea Lisa locuiește prea departe ca să o poată vizita în mod regulat.

Mă gândesc cum mi s-a părut când am văzut-o mai devreme. Bastonul. Obrajii ei trași.

– În plus, nu am vrut să simt că nu am petrecut destul timp cu ea. Cum a fost cu bunicul. Cred că și tata a simțit la fel.

Se aude o bubuitură puternică de undeva de pe hol – probabil Johnny și tata sunt iar puși pe șotii.

– Și cred că a vrut să fie aproape de ea când plec eu la facultate.

Se ridică în picioare și se întinde. Auzim altă bubuitură urmată de niște râsete, iar noi zâmbim una la alta.

– Va fi bine și pentru tatăl tău când o să pleci și tu la facultate, spune ea, mizând pe încrederea ei că o să plec și eu de aici. De restul lumii nu știu ce să zic. Ăștia doi împreună ar putea duce la distrugerea orașului.

Încuviințez din cap și nu spun nimic, continuând să mă uit prin poze. Mă opresc la una cu Blake și prietenii ei stând pe vârful unei stânci uriașe, marginile zimțate ale rocii strălucind în lumina soarelui, distanța până la apă fiind suficient de mare ca să-mi trezească la viață frica de înălțime.

Întorc poza ca s-o vadă Blake.

– Ai sărit de aici?

– Da, spune ea în timp ce se apleacă să se uite la poză, ochii ei mișcându-se pentru a-mi întâlni privirea. Un zâmbet ștrengăresc apare pe chipul ei. Tu ai sărit vreodată?

– Dacă am sărit vreodată de pe stânci? pufnesc eu. Blake, e ca și m-ai întreba dacă am jefuit vreodată o bancă sau dacă l-am descoperit pe Pi!

Alung sentimentul inițial de entuziasm pe care l-am avut când am văzut fotografia. Sigur am citit articole despre accidente când oamenii s-au aruncat în apă de pe stânci. Fie și-au rupt gâtul, fie și-au pierdut echilibrul și s-au lovit la cap în timpul căderii.

Nu trebuie să-mi încerc și eu norocul cu o aruncare din asta.

Ea se întoarce către mine, confuză.

– Întotdeauna te-am considerat genul aventuros, spune ea. Te dădeai cu sania de pe dealul ăla imens cu spatele, ai aruncat cu bulgări de zăpadă în adolescenții care s-au purtat urât, ai încercat să-l arunci în aer pe Moș Crăciun!

– În primul rând, ultima a fost ideea ta, zic eu, ridicând din sprâncene. Iar pe lângă asta, săritul de pe stâncă e mai mult decât să fii aventuros. Mi-e prea frică de...

Vocea mi se pierde când îmi dau seama ce sunt pe cale să spun.

– Înălțime? termină Blake pentru mine, ochii ei mărimdu-se, reapărând acel rânjel ștrengăresc.

– Nu, spun eu, clătinând din cap, chiar dacă exact asta urma să spun.

– Ceva ce e pe listă? Că probabil ar trebui să sărim de pe o stâncă ca să îndeplinești cerința de pe listă? întreabă ea.

Dau să ripostez, dar simt că încep să cedez pentru că excursia la Lacul Huckabee se apropie cu fiecare secundă care trece. Lucrurile par să se potrivească.

– Bine, fie. Dar trebuie să fie una mică. Nu vreau să-mi rup gâtul.

– Una medie. Și avem o înțelegere, mă provoacă ea, întinzând mâna.

Mă holbez la ea, apoi oftez lung și dau mâna.

– Bine, medie. O singură săritură și gata.

Ea se oprește în mijlocul strânsorii noastre.

– Doar un mic detaliu. Sunt măcar... stânci pe aici?

Râd și-mi retrag mâna, uitându-mă înapoi la apa din poză. Știu că asta ar fi o scăpare. Știu că pot să mint și să spun că nu sunt.

Dar mă gândesc la listă și nu mă folosesc de ea.

– Sunt o grămadă de lacuri și pâraie pe aici. Sunt sigură că găsim noi ceva.

Matt ar ști. Gândul îmi vine în minte în ciuda tuturor lucrurilor. El chiar ar fi încântat să audă că mă gândesc să mă arunc de pe o stâncă.

A doua oară când ne-am despărțit, îmi spusese că m-am închis în mine în ultimii trei ani.

– Pentru că nu vreau să merg cu cortul cu tine în weekendul ăsta? ripostasem eu.

Auzind asta, el și-a trecut frustrat degetele prin părul ciufulit.

– E mai mult decât mersul cu cortul, Emily, știi și tu asta.

Știam asta.

Înainte, când eram doar prieteni, obișnuiam să facem ciclism pe munte în Parcul de Stat Huckabee sau drumeții pe lângă podul vechi de peste pârâul Coal. Dar, după ce a murit mama, nimic nu mi s-a mai părut la fel. În loc de aventuri, vedeam doar cele mai frecvente cinci leziuni cu bicicleta pe munte sau posibilitatea să te tai în metalul podului, un vaccin antitetanos fiind doar 95% împotriva unei boli precum difteria.

De ce să faci ca un lucru să meargă teribil de prost când viața amenință oricum să facă asta fără ajutorul tău?

În cele din urmă, Matt a încetat să mă mai întrebe. Nu mi-am dat seama că a simțit că m-am închis în mine până la acea ceartă. Atunci am înțeles că o parte din el era supărată că nu mai eram la fel de aventuroasă ca înainte. Că încă spera să redevin curajoasa Emily din gimnaziu de care se îndrăgostise.

Doar că a fost prea drăguț ca să mi-o spună. Și eu am fost prea lașă ca să aduc din nou asta în discuție. Poate că, dacă aș face asta, aș putea aduce înapoi o parte din cea care eram înainte. Poate că lucrul acesta a fost ciudat între noi.

Pun încet fotografiile deoparte, privind-o pe Blake cum își așază șevaletul, sprâncenele ei întunecate fiind încruntate și concentrate în timp ce îl assemblează.

Mă întreb de ce anume se teme cineva ca Blake.

Mă întreb dacă și-ar schimba părerea despre mine dacă ar ști că acum mi-e frică de orice, că mi-e teamă de statistici și de scenariile neașteptate cu cele mai rele lucruri care se pot întâmpla.

Mă întreb dacă mama și-ar schimba părerea despre mine dacă ar ști că mi-e frică de orice.

Tresar când aud o bătaie în ușă. Capul lui Johnny și cel al tatălui meu se strecoară înăuntru, unul peste altul.

– Em, e timpul să pornim la drum, spune tatăl meu. Am de lucru de dimineață.

Apăs pe telefon și văd că este aproape ora 10.00. Dumnezeu, orele cu Blake au zburat imediat! E un sentiment plăcut într-o vară în care practic am simțit fiecare secundă trecând cu încetinitorul.

– Mersi pentru ajutor, spune Blake când ne lasă singure, ca să rupem cutiile acum rămase goale. Știu că nu a fost chiar cea mai distractivă seară.

Râd în timp ce mergem pe hol, fiecare cu câte un braț plin.

– Sincer, a fost cea mai plăcută seară pe care am avut-o de ceva vreme.

Le lăsăm în living, toate cutiile fiind acum reduse la o grămadă de carton aplatizată.

În timp ce ne luăm rămas-bun, tatăl meu își zdrăngăne cheile de la mașină din buzunar, cu un zâmbet mare pe față pe care nu l-am mai văzut de ani întregi. În timp ce ne îndreptăm spre ușă, coada lui Winston se lasă posomorâtă, ochii lui căprui fixându-mă cu tristețe.

Blake îl mângâie pe cap, chiar între urechile mari și pleoștite.

– O să mai vină, nu te supăra!

El dă din coadă ușor, domolit de mâna de pe capul lui. Ceva din ce spune Blake mă consolează și pe mine. Faptul că mă voi întoarce aici înseamnă că

prietenia ei nu a fost ruınată de Matt și de piscina Huckabee.

Cel puțin nu încă.

– Ne mai vedem, îi spun mai mult lui Blake decât lui Winston, deși el reacționează la cuvintele mele.

– Stâncă medie, Em, spune ea, repetând termenii acordului nostru legat de săritură. Altfel nu se pune. Nu putem să îndeplinim nici una din cerințe doar pe jumătate.

Mă gândesc cum m-am simțit punând prima bifă la Hank. La adrenalina pe care mi-a dat-o.

Dar s-a simțit un pic și ca un premiu de consolare.

Vreau să mă simt altfel când termin următoarea cerință. Să fiu mai câștigată.

– Am putea la fel de bine să găsim cea mai mare stâncă în Huckabee, zic eu, iar fața ei se luminează ștregărește.

O să regret asta, dar nu pot nega faptul că mica noastră aventură îmi trimite un mic fior prin trup, pe care îl simt până la camioneta tatălui meu și apoi pe șoseaua lungă.

Drumul spre casă este întunecat, marginea drumului fiind luminată doar de fulgere, dar pentru prima dată umbrele de dincolo de copaci îmi par ceva mai puțin înfricoșătoare.

Capitolul unsprezece

Nu obișnuiesc să lucrez duminica, dar când am auzit că Nina are nevoie de două coșuri cu mere din livada lui Snyder pentru prima serie de tarte cu mere din acest sezon, am văzut posibilitatea de a bifa alt lucru de pe listă. Mai ales unul care nu mă obligă să sar de pe o stâncă.

Deși nici ăsta nu va fi tocmai ușor.

– N-am știut niciodată de ce nu am venit deloc aici la cules de mere când eram copil, dar cred că acum știu, îi zic lui Blake când apucăm amândouă câte un coș gol și o luăm prin iarbă către livadă, soarele de după-amiază bătând în jos peste noi. Bucură-te de ea cât mai ai timp, Blake! În curând o să primim interdicția de a mai veni aici.

Încă nu pot să mă obișnuiesc cu ideea că mama a făcut asta.

Dar e pe listă. O bifă făcută chiar acolo.

A fost și ea la fel de speriată cum sunt eu acum? Mă gândesc la plicul ei plin de diplome, la viața pe care a dus-o înainte de vara ei invincibilă.

Trebuie să fi fost.

– Interdicție? Pentru un măr? Dar sunt mii aici!

Nu mă pot abține să nu zâmbesc în timp ce o privesc cum se oprește să se holbeze cu venerație la rândurile de meri, ochii ei căprui mărindu-se în timp ce se uită bine în jur. Fiecare rând de pomi este de o altă varietate, având câte o pancartă de lemn care arată diferitele tipuri. Blake nu a mai fost la cules de mere până acum și a fost extrem de fericită când i-am trimis mesaj, întrebând-o dacă vrea să mi se alăture.

Mă simt prost că asta va fi prima și ultima ei experiență de cules mere aici, în livada lui Snyder. Eu am mers deseori în weekendurile de vară și de toamnă, așa că mi-a cam pierit entuziasmul, dar încă îmi amintesc cât de distractivă a fost acea prima vizită cu Kiera și Paul.

– Nu e orice măr, Blake, spun în timp ce o conduc către zona cu mere ionatane.

Ninei îi place să le folosească pentru tartele ei fiindcă au exact textura crocantă și gustul dulce care trebuie.

– E un măr de la primul copac pe care l-au plantat aici, în livada lui Snyder. Jumătate din oamenii angajați aici îl păzesc cam toată ziua, să se asigure că nu culege nimeni un măr din el.

– Adică tot ce fac ei e să stea acolo? Se pare că mi-am ales greșit slujba de vară, spune ea, amândouă râzând în timp ce intrăm mai adânc în livadă, iar copacii se îndesesc în jurul nostru și, cu cât înaintăm, tot mai multe mere se văd agățate de ramuri. Familiile cu copii se opresc de obicei cam pe la jumătatea drumului.

Încerc să-mi păstrez calmul, uitându-mă în spate ca să o văd pe Blake cum inspectează cu grijă fiecare ramură, încercând să găsească merele perfecte, cu cele mai puține pete, fără viermi. Eu nu sunt așa de atentă la merele pe care le pun în coș. Toate vor avea același gust în tarte.

Cu cât ne apropiem mai mult de copac, cu atât îmi bate inima mai tare.

Ajungem aproape de luminiș când un sunet de râsete pătrunde printre copacii din rândul de lângă cel la care suntem noi. Mă uit printre frunze și inima mi se oprește în piept, pentru că primul lucru pe care îl văd e părul blond-cenușiu al lui Jake ferindu-se din calea unei ambuscade de mere putrede și maronii pe care Ryan le lansează în el.

Serios? Nu pot să cred că se întâmplă asta acum.

Mă feresc, încercând să rămân ascunsă în timp ce o iau încet înapoi, lovindu-mă chiar în...

– Matt! exclam eu, aproape scăpând coșul din mână.

Îmi dreg vocea și mă îndrept din poziția încovoiată în care eram, privind cum chipul lui trece de la o expresie de mirare cu sprâncenele ridicate la o expresie îndurerată, apoi la o indiferență forțată, maxilarul lui strângându-se cum știam eu că o s-o facă.

Încep să dau din gură pur și simplu, neliniștea provocată de furtul de mere care urmează și acum asta distrugând orice barieră pe care aș fi putut încerca să o pun.

– Doar... Iau coșul, ridicând stupid din umeri. Adun niște mere pentru Nina. Prima porție de tarte cu mere de anul ăsta.

– Nu lucrezi duminica, zice încet, ținându-mi minte programul.

– Da, dar azi lucrez, zic eu, cuvintele încă scăpându-mi repede din gură. Dar în mod normal, nu! Deci poți să mai mergi la Nina – dacă vrei să mergi și nu o faci ca să... nu dai de mine. Știu cât de mult îți plac biscuiții ei cu afine.

Îl privesc și observ cum i se îmbunează expresia, cum se întâmpla după unele certuri mai aprige dintre noi.

În acea expresie văd că mai am o șansă. Așa cum a zis Blake la bingo.

Atunci de ce nu pot să deschid gura? De ce îmi simt stomacul în gât?

Se aude un sunet puternic de căzătură și tresărim amândoi când Jake se rostogolește printre copacii de pe cealaltă parte, cu mâinile și picioarele în față. Ryan apare în viteză pe lângă rândul de pomi, cu un măr putred ridicat și gata să fie lansat și cu Olivia chicotind în spatele lui. Toți îngheață când mă văd.

Jake se ridică ușor, Ryan azvârle mărul moale și Olivia își încrucișează mâinile la piept.

Toate privirile lor sunt pe mine în timp ce îl înconjoară protectori pe Matt, iar eu tot nu pot să-mi găsesc cuvintele.

– Hei! zice Blake.

Întorc capul și o văd cu coșul plin de mere strălucitoare și perfecte sub braț și un zâmbet cald pe chip.

Apariția ei risipește brusc tensiunea. Toată lumea se îmbunează, iar lui Jake îi apare un zâmbet bleg și ochii lui par să se transforme în inimioare grețoase.

Nu cred că m-am bucurat niciodată așa de mult când a mai apărut cineva.

Singura care încă îmi aruncă săgeți din priviri rămâne Olivia, cu o încruntare între ochii ei albaștri.

Jake se apropie, aruncând o privire în coșul ei.

– Ce ai acolo? Ionatane? Le atinge cu degetul. Mie îmi plac mai mult Gala.

– Dar eu prefer să le culeg, nu să le port, arată ea către capul lui Jake, unde i-a rămas o bucată de măr moale și maroniu.

– Tu pierzi, zice el ridicând mâna să se curețe. E foarte bun pentru păr. Nu, Olivia?

Olivia e obsedată de îngrijirea părului și a pielii. Ia vreo optsprezece vitamine pe zi și mereu încearcă noi măști și exfoliante pe care le găsește pe TikTok.

Chiar nu știu dacă am mai fi fost prietene dacă nu era Kiera. Ele două s-au apropiat la ora de economia casei în clasa a șaptea, dar eu și ea n-am fost niciodată chiar cele mai bune prietene.

– Da, dar nu putrede, zice ea dându-și ochii peste cap.

Ryan râde auzind completarea, iar Matt schițează un zâmbet, dar apoi se lasă o tăcere incomodă între noi.

– Păi, am face bine să ne întoarcem la Nina, zice Blake arătând spre mere. Ne vedem mâine la muncă.

Urmează un cor de la revedere doar către Blake, iar noi o luăm în direcția opusă ieșirii. Întorc privirea înapoi spre Matt în timp ce umerii lui lași dispar din raza mea vizuală, privirea pe care mi-a aruncat-o fiind încă proaspătă în mintea mea.

– Deci clar nu-i nici o tensiune între voi doi, zice Blake când suntem la o distanță sigură de ei.

Tonul vocii ei e glumeț. Oftez ușurată în sinea mea. Nu a aflat nimic.

– Da, zic eu uitându-mă în sus la razele de soare care pătrund printre crengi, brațele începând să mă doară de la căratul coșului cu mere. Încă nu am vorbit de când ne-am certat. De data asta, e cea mai rea de până acum.

– De data asta? întreabă Blake.

– Da, suntem ca un întrerupător cu probleme, zic eu. De cele mai multe ori ne împăcăm înainte să apuci să observi că a pâlpâit. Dar acum e altfel.

Înainte fuseseră doar incidente mici și prostești. Momente în care am pus eu capăt relației pentru că simțeam că nu ne potrivim în felul în care îmi doream eu – așa cum spunea mama despre tata. Momente în care n-am simțit fluturi în stomac. Momente în care am simțit că era prea lipicios. Sau prea distant.

De data asta mi-a zis că m-am închis în mine în ultimii trei ani.

Mereu am sperat că, atunci când ne vom împăca, lucrurile vor fi altfel. Că nu vor mai părea așa de... nepotrivite.

Oare așa va fi de data asta?

– Norocul meu să dăm de ei azi, mormăi eu și mă întorc către ea, întorcând spatele pomului, dar și listei mamei. Ea de ce a făcut asta? Eu de ce fac asta? Dacă mă împiedic? Sau suntem prinse? Ce o să zică lumea? Ce...

– Nu te gânde prea mult, zice Blake, vocea ei făcându-mă să nu mă mai frământ. Cui îi pasă ce cred alți oameni? Poate de asta a făcut-o mama ta. Să-i iasă asta din minte. Să nu mai fie obsedată de ceea ce credeau alții despre ea. Să iasă din tiparul în care era blocată.

„Să iasă din tiparul în care era blocată.“

Poate că.... are dreptate. Poate de aceea a făcut-o. Mă gândesc la mama și la plicul ei cu diplome. După toți anii pe care i-a petrecut construindu-și imaginea perfectă în Huckabee, acest mic act de rebeliune a fost o schimbare mare față de felul cum era percepută. Un mod de a ieși din tipar.

Un mod să ies și eu din tipar. Sau măcar să încerc.

Mă gândesc cât de prinsă mă simt. Neputincioasă în fața percepției oamenilor despre mine, începând de la evenimentele de la bal până la moartea mamei, opiniile propriilor prieteni ținându-mă cumva în loc.

– Recunosc că poate a fost ideea mea să-l bombardăm pe Moș Crăciun, zice ea cu o urmă din acel zâmbet ștrengăresc pe față.

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc înapoi.

– Dar tu ești cea care a planificat totul, nu? Mă întoarce să înfrunt realitatea. Deci? Care e planul de data asta?

Ridic privirea și văd un măr moale și cu urme de viermi atârând pe o creangă în fața mea. Și atunci mi-a venit o idee.

Jur că parcă pot auzi un cor de îngeri cântând când soarele după-amiezii lovește fix Primul Pom, merele roșii practic lucind în lumină.

Și chiar sub pom sunt trei indivizi, aleși din echipa de fotbal a Liceului Huckabee. Tom Clark, Aarong George și T.J. Widner. Toți cu un an mai mari decât mine.

După părerea mea, e mai mult decât exagerat. Dar se pare că e necesar având în vedere ce urmează să facem.

Din fericire, vremea caldă și weekendul au adus destui oameni la plimbare în livadă, iar holbatul meu trece neobservat. Sunt sigură că povestea furtului meu se va răspândi prin telefonul fără fir din Huckabee în cel mai scurt timp. Înghit în sec când T.J. se întinde, mușchii de pe brațele lui zvâcnind impresionant.

Mă uit în jurul copacului și o văd pe Blake ascunsă pe partea opusă, cu două coșuri de mere în fața ei.

Unul din ele plin cu merele ionatane ale Ninei.

Celălalt e umplut cu cele mai moi mere pe care le are de oferit livada lui Snyder.

Caut în buzunar ca să-mi ating moneda norocoasă, inima dansându-mi în piept în timp ce Blake așteaptă semnalul de la mine.

Mă gândesc cum am bifat prima cerință de pe listă. Cât de bine m-am simțit, chiar dacă a fost atât de ușor! Atât de nemeritat.

Dar asta? Mama a făcut-o. A simțit frica pe care o simt eu acum și tot a furat nenorocitul ăla de mă. A lăsat deoparte reputația ei perfectă, grămada de premii, frica de ceea ce credeau oamenii despre ea și a făcut-o.

Deci, înainte să mă pot gândi prea mult la asta, înainte să-mi las emoțiile să mă oprească, mă uit direct în ochii lui Blake și fac semn din cap.

Apoi totul începe să se miște cu încetinitorul.

Blake începe să arunce din merele moi în jucătorii de fotbal ca să-i distragă, în timp ce eu mă reped către cea mai joasă creangă. Ochii mei se fixează pe

un măr perfect rotund și roșu și o iau la fugă, cu bucăți de mere zdrobite peste tot în jurul meu, oamenii din jur uitându-se cu groază.

În clipa în care degetele mele se înfășoară în jurul lui, în momentul în care îl rup de pe creangă, simt cum o mână mă apucă de celălalt braț.

Întorc capul și îl văd pe Aaron George, ochii noștri întâlnindu-se.

Și apoi un măr moale îl lovește fix în față – gura lui rămâne căscată de surprindere, iar eu mă eliberez din strânsoare, alergând către Blake.

– Du-te, du-te! îi strig eu.

Ea azvârle din mână mărul stricat care i-a mai rămas, ia coșul cu ionatane, apoi fugim, nu, zburăm prin livadă, ramurile zgâriindu-ne brațele. Pătrundem printre pomi până în parcare, târându-ne fundurile pe un mic deal verde până la locul unde e parcată vechea camionetă a bunicului ei.

Mă cufund în scaunul pasagerului, chinuindu-mă să închid ușa în timp ce motorul se trezește la viață, Blake smulgându-ne din loc. Face o întoarcere puternică, camioneta derapând din parcare și lăsând un nor de praf în spatele nostru.

Mă uit pe fereastră și îi văd pe Matt, Jake, Olivia și Ryan stând înghețați în parcare lângă mașina lui Jake, privindu-ne cu gurile căscate.

Mă las în scaun, cu pieptul tremurând, apoi mă uit la Blake și izbucnim amândouă în râs.

Ridic triumfător mărul perfect.

– Trebuie să-l guști! zice Blake.

– Să-l gust? zic eu ridicând mirată din sprâncene.

– Da! Ce altceva ai de gând să faci? Să-l lași să putrezească pe un raft?

Ridic din umeri. Are dreptate. Duc mărul la buze și iau o mușcătură zdravănă, bucata căzându-mi din gură când simt cel mai amar, dezgustător și putred gust cum îmi umple gura.

– Oh, Dumnezeu! spun eu, iar Blake găfâie de râs. Oh, e așa de oribil! Parcă e dintr-o canalizare. Apuc un ionatan din coș, încercând să scap de gustul amar. Nu-i de mirare că nu lasă pe nimeni să culeagă mere din el. Îl întind lui Blake, iar ea clatină din cap, ștergându-și lacrimile de la coada ochilor. Ce glumă proastă! Are gust de fund. Ia, încearcă!

Deschid geamul și azvârl mărul pe marginea drumului, privindu-l în oglinda retrovizoare cum dispare, apoi îmi scot lista din buzunar și pun hârtia pe bordul mașinii, apucând un pix din consola centrală a lui Blake.

Apoi fac o mică bifă verde lângă cerința numărul 10 – „Fură un măr din Primul Pom de la Livada lui Snyder“ –, acel măr dezgustător ducându-mă cu un pas mai aproape de completarea listei.

– Mi-am adus aminte! spune Blake când tragem pe dreapta la Nina. Am vorbit cu Jake ieri la muncă despre sărituri de pe stâncă și mi-a spus că e un loc bun unde am putea merge – în Parcul de Stat Huckabee. Cel mai mare din district. Vrei să mergem miercuri?

Cel mai mare din district. Inima mea sare la gândul ăsta, bravarea pe care am avut-o acum un moment dispărând imediat.

– Nu știu dacă aș avea încredere în ce zice Jake, spun eu nesigură. Tocmai l-am văzut acoperit de mere putrede și încă fericit pentru asta.

Râde și încuviințează.

– Am vorbit cu alte două persoane ca să fiu sigură.

Mă gândesc cum m-am ghemuit după un copac ca să mă ascund de prietenii mei, văd îmbunarea din ochii lui Matt în acel scurt moment când s-a uitat la

mine, așteptând să spun în sfârșit ceva. Nu mai pot continua să fug de stânci sau de fotbaliști bine făcuți acoperiți cu bucăți moi de mere.

Mă tot gândesc că mama m-ar putea ajuta să repar toate astea... Ei bine, cumva chiar poate. Dacă ea a trecut peste frica pe care o avea, poate mă va ajuta să fac la fel. Poate că această listă ar putea fi butonul de resetare pe care mi l-am dorit atât de mult timp.

Cel care chiar ar schimba lucrurile.

– Da, spun eu, zâmbindu-i. Hai s-o facem!

Capitolul doisprezece

Nici nu apuc să intru bine pe ușa casei după ce am lăsat merele la Nina, că începe să-mi sune telefonul. Kiera. De când a plecat, e prima oară când uit că e duminică.

Glisez repede la dreapta și... uau!

– Ce calitate! zic eu, văzând pistruii de deasupra sprâncenei ei stângi și genele lungi și întunecate.

E prima oară când o văd așa de bine la Oaza Cețoasă.

– Todd face hotspot! exclamă Kiera entuziasmată. Deci de acum nu o să mai avem probleme cu căderile de semnal.

– Ce miracol, spun eu, ușurată că lucrurile nu sunt ciudate între noi după cum s-a terminat conversația săptămâna trecută. Cum e... pe acolo?

Ridic din sprâncene să îi dau de înțeles că mă refer la Todd și nu cer vreo veste despre cea căreia i-a intrat o iedera otrăvitoare în ochi. Dar, dacă mă sună de pe hotspotul lui, înseamnă că veștile sunt cu siguranță bune.

Aruncă o privire în spate ca să se asigure că nu e nimeni.

– Merge foarte bine. Genul de foarte bine care o să fie de durată.

– Nu cred! Ce tare!

Asta chiar e ceva. Kiera n-a mai avut iubit până acum. Simt o ușoară înțepătură în piept – gelozie că nu sunt cu ea la Oaza Cețoasă pentru acest eveniment special. Primul ei prieten.

– Știu! Aproape că nu vreau să mă întorc acasă, îmi zice, iar eu încuviințez din cap, prefăcându-mă că nu m-a afectat, având în vedere că eu număr zilele până ce se va întoarce.

– L-am văzut azi pe Matt, zic eu și mă trântesc pe canapea, Kiera aplecându-se spre cameră cu interes. N-am vorbit mult, dar mi-a aruncat... o privire. Nu știu... Simt că e un semn că aș putea repara totul.

– Era singur? Sau cu grupul?

Las să-mi scape un oftat lung.

– Erau și ei cu el. A fost foarte aiurea. Noroc că Blake era acolo ca să-i distragă.

Kiera clatină din cap.

– Ah, cool. Petreci mult timp cu ea în ultima vreme?

– Da, zic eu zâmbind când mă gândesc la aventura noastră de vineri de la anticariat, cum am despachetat bagajele ei după aceea, că încă am urme de sudoare pe frunte de la aventura noastră din după-amiaza asta. Vorbește franceză! Și casa ei e foarte tare. Și ea e foarte tare. Credeam că, dacă tu ești plecată, voi sta închisă în casă toată vara, dar nu fac asta! Miercuri mergem să sărim de pe stâncă! Și n-am citit nici măcar o statistică despre asta. Iar azi, am și...

Mă pregătesc să scot lista din buzunar, să-i vorbesc despre ea.

– Da, zice Kiera, întrerupându-mă și lăsând să-i scape un mic râset. Sigur asta vei face.

Tresar – cuvintele ei dor un pic și îmi mai risipesc entuziasmul de după aventura din livada lui Snyder. Entuziasmul meu pentru lista despre care eram pregătită să-i vorbesc.

Credeam că și ea avea să fie entuziasmată.

Înțeleg, dar tot doare.

– După ce n-ai mai avut curajul să ne facem tatuaje împreună și după ce ai refuzat să încercăm să mergem cu cortul în Parcul de Stat Huckabee, e clar că nu prea mai ești Domnișoara Aventuroasă. Cel puțin nu cu mine.

Presupun că Matt nu e singurul căruia îi e dor de vechea Emily.

– Îmi cer scuze, zice ea, ochii ei căprui tremurând de vinovăție. Nu trebuia să zic asta.

– E în regulă, zic eu ridicând din umeri și apoi tăcem amândouă.

– Cum merge cu împachetatul? întreabă Kiera, încercând să schimbe subiectul.

– Bine, răspund eu.

E oarecum adevărat, deși a trebuit să ascund cana preferată a mamei în dulapul meu în dimineața asta, înainte ca tata să o arunce într-o cutie cu donații pe care să o ducă în drumul lui spre muncă.

El încă vrea să scape de toate lucrurile. E ca și cum ar încerca s-o șteargă complet nu numai din casă, ci și de oriunde vom ajunge. Ca și cum nici măcar nu i-ar păsa că ea folosea acea cană cu buline în fiecare zi, sorbind cafea din ea în timp ce se apleca peste bufetul nostru din bucătărie și îmi verifica temeale. Mă întreb ce alte bucăți din viața ei au dispărut și nu le-am putut salva.

E un miracol că am găsit lista înainte să o ardă.

Am evitat să-i golesc complet dressingul pentru că nu vreau să știu ce o să mă mai forțeze să arunc.

Alarma telefonului Kierei se aude tare prin difuzor, mâna ei mișcându-se rapid ca să o oprească.

– Of, la naiba! Zece minute... Trebuie să-mi duc telefonul înapoi în dulap. Trebuie să fug! I-am spus lui Paul că o să-l sun să-i zic noutățile. Îmi aruncă un zâmbet larg, aplecându-se în față. Trebuie să-i dau vestea cea mare!

Îi zâmbesc înapoi, știind cât de important e pentru ea.

– Primul tău iubit, Kiera! Ce emoționant!

– Știu, știu! cântă ea. Todd. Cine ar fi crezut? Îngheață brusc, fața ei trecând de la o expresie de fericire absolută la o seriozitate sobră într-o fracțiune de secundă. Îmi pare rău din nou. Pentru ce am spus.

Clatin din cap, fluturând mâna ca și cum n-ar fi nimic.

– Da, da. Nu-ți face griji.

Nu pare convinsă, așa că afișez cel mai imens și orbitor zâmbet pe care îl pot arăta.

– Vorbim în curând, bine?

– Bine. Pa, Em!

Abia am timp să fac cu mâna înainte să se închidă. Fața ei dispare, iar ecranul telefonului meu se întunecă, reflexia mea holbându-se la mine în timp ce las să-mi scape un oftat lung.

Oare mama și Nina s-au certat vreodată? Cândva nu au reușit să cadă de acord?

Mă las pe canapea, cu mâna alunecând în buzunarul blugilor ca să scot lista. Aș vrea să-i fi spus. Dar acel „da, sigur“ mi se tot repetă în minte.

O deschid cu grijă, degetul meu atingând mica bifă verde de lângă numărul 10. „Fură un măr din Primul Pom de la Livada lui Snyder.“

O să-i dovedesc. Nu e singura care va fi diferită când se va întoarce.

Două făcute, mai rămân zece.

În cincisprezece zile, toate vor fi bifate. Și Kiera, și Matt mă vor avea din nou pe mine cum eram înainte.

Capitolul treisprezece

Stau așezată pe treptele casei, legănându-mi picioarele înainte și înapoi în timp ce betonul cald îmi înțepă pielea. Nu știu absolut nimic despre sărituri de pe stâncă, dar presupun că astăzi e ziua perfectă pentru asta doar pentru că astăzi e ziua perfectă pentru aproape orice. Nu e nici măcar un singur nor pe cer. Soarele e puternic, dar nu insuportabil. Printre copaci suflă o briză răcoroasă și reconfortantă chiar când simți că se face prea cald.

Fix la ora 14.00 oprește camioneta lui Blake în fața casei mele, brațul ei bronzat fiind întins lejer peste geamul deschis. Mă ridic de pe scări, îmi iau rucsacul și pornesc pe alee spre mașina ei.

– Ești gata? îmi strigă când mă apropii.

Înghit în sec de emoție.

– Cred că da, spun eu, apucând moneda norocoasă ascunsă în buzunarul de la pantalonii scurți de blugi.

– E exact genul de încredere pe care o așteptam azi, spune ea, râzând în timp ce deschid portiera, balamalele scârțâind zgomotos.

Îmi pun centura de siguranță în timp ce ea caută Parcul de Stat pe GPS-ul de pe telefon. Vocea robotului îi spune să conducă pe stradă și să vireze la dreapta. Ea îl așază în suportul de telefon de pe bordul mașinii, bagă în viteză, iar camioneta pornește la drum.

Vorbim despre Liceul Huckabee pe tot parcursul drumului și îi fac un rezumat cu toate detaliile importante de la școală. Îi spun tot ce e de zis despre diferitele grupuri sociale, faptul că elevii populari sunt în mare parte

chiar colegii ei de la piscină, că rivalii noștri sunt Springdale Squids, că doar o fată din echipa de majorete a școlii mai poate face altceva pe lângă tumble.

– Echipa noastră de fotbal e slabă, spun eu cu onestitate brutală, în cazul în care ei, la fel ca tuturor celor din oraș, îi pasă într-adevăr de lucruri de genul ăsta. De fapt, doi dintre tipii care ne-au alergat în Livada lui Snyder sunt jucători onorifici, ca să-ți faci o idee. Dar tribunele tot se aglomerează la fiecare meci.

– Sună destul de cool, spune Blake, după ce îi povestesc despre parada organizată de orașul nostru după ce am câștigat primul meci în cinci ani.

– Școala mea a fost destul de mică, așa că nu am avut o echipă de fotbal serioasă.

– Nu știi dacă asta e mai bine sau mai rău decât să ai una de rahat.

Blake râde, ridicând mâna ca să-și dea șuvițele decolorate de soare după urechi.

– Tu unde te încadrezi? Cine ești tu la Liceul Huckabee?

Vreau s-o întreb: înainte sau după balul de absolvire? Dar ce îmi scapă pe gură e mai onest decât ce aveam de gând să zic:

– Înainte sau după ce a murit mama?

Blake se uită la mine, degetele ei deschizându-se și închizându-se în jurul volanului.

– Cred că ambele, spune ea, nu ca și cum aș fi făcut-o să se simtă incomod sau ciudat, ci ca și cum chiar ar vrea să știe.

Și chiar vreau să-i spun. Să-i spun cuiva neimplicat în toate lucrurile care s-au întâmplat.

Mă gândesc la prietenii mei, la cât de diferite erau lucrurile în gimnaziu. E ușor de înțeles de ce vor acea persoană înapoi.

– Nu știu... Eu și prietenii mei mereu puneam ceva la cale. Mereu încercam să facem câte o nebunie sau planificam aventuri distractive. Am aranjat farsa din clasa a opta în care am umplut holurile cu mingi de ping-pong. Am eliberat trei dintre găinile lui Jake pe teren în timpul unui joc de fotbal al echipei. Am ajutat la planificarea celui mai bun bal de clasa a opta pe care l-a avut gimnaziul Huckabee vreodată. Dacă se întâmpla ceva la școală, oamenii credeau imediat că eu eram implicată într-un fel – și probabil aveau dreptate. Dar acum... Îmi întorc capul ca să mă uit pe geam la câmpurile care dispar. Acum e altfel. Presupun că nu-mi mai place să risc deloc. Nu mi se mai pare că... merită.

Blake îmi aruncă o privire, dar nu spune nimic, așa că ridic din umeri.

– Încerc să fiu mai discretă acum. Dar e destul de greu când toată lumea știe pe toată lumea și te transformi din fata care a fost întotdeauna distractivă sau pusă pe șotii, din persoana cu care lumea își dorea să își petreacă timpul în acea biată fată care și-a pierdut mama.

„Și, da, asta e, de asemenea, destul de greu de făcut când săruți alt tip, nu pe prietenul tău la bal.“

– Dar tu? Întreb eu, amintindu-mi că abia ne cunoaștem. Mă întreb de ce îi tot spun atâtea lucruri. Ce planuri ai pentru ultimul an de liceu?

Blake lasă să-i scape un oftat lung.

– Nu știu! Eu nu prea planific lucrurile. Probabil să-mi fac câțiva prieteni. Să încerc să trec examenele. Să intru în echipa de fotbal. Colțul gurii ei se ridică ușor și îmi aruncă o privire tachinatoare. Să fiu discretă.

O lovesc ușor în umăr.

– Prietena mea Olivia e în echipa de fotbal, zic eu înainte de a-mi da seama ce spun, apoi mă gândesc la privirea ei de gheață când m-a văzut în livadă.

Fostă prietenă? Cred că te poate prezenta Jake, adaug pe un ton mai puțin ferm.

– Ar fi tare.

„Virați la dreapta în parcare peste un kilometru“, spune vocea automată de la GPS.

Înghit în sec, încercând să ignor punctul de destinație care se apropie din ce în ce mai mult.

Simt camioneta încetinind, iar Blake semnalizează că întoarce și intră în parcare, soarele reflectându-se pe suprafața apei sclipitoare în timp ce parchează.

– N-ai emoții deloc? Pentru că începem școala? întreb eu.

– De ce aș avea emoții? răspunde ea.

Răspuns tipic pentru Blake. Complet lipsit de gânduri anxioase.

Se lasă tăcerea între noi, uitându-ne amândouă la stâncă, așezată deasupra liniei bogate și verzi a copacilor. E... enormă. Doar uitându-mă la ea îmi pot simți inima explodând din piept, cuvintele lui Blake de mai devreme repetându-se în mintea mea: „De ce aș avea emoții?“

– Bine, spune Blake și oprește mașina. Cheile ei zornăie în timp ce le scoate din contact. Nu e așa de rău!

Ochii mei se măresc și îi arunc o privire care ar trebui să spună „sper că glumești“.

– Nu e așa de rău? zic eu înspăimântată.

Ea mă ignoră și sare veselă din camionetă, desculță, în timp ce eu mă târăsc afară, întrebându-mă ce spun statisticile despre oamenii care leșină de frică și mor la cădere.

Îmi azvârl șlapii din picioare, iar Blake își scoate tricoul sub care poartă bikini cu dungi albe, portocalii și bleumarin, culorile contrastând cu pielea ei bronzată.

Îmi simt privirea zăbovind pe liniile tonifiate ale abdomenului ei, pe rotunjimea...

Înghit în sec și alung... orice o fi fost asta, apoi mă dezbrac și eu, aruncându-mi hainele pe scaunul pasagerului din mașină. Mă uit în jos la bikinii mei negri, în contrast puternic cu cei viu colorați ai lui Blake.

Îmi încrucișez brațele strâns peste stomac, ridic privirea și o văd cum îmi aruncă unul dintre zâmbetele ei largi și entuziasmate.

– Hai s-o facem!

– Hai... s-o facem, repet eu cu o lipsă evidentă de entuziasm.

Pornim de-a lungul cărării mărginite de copaci care ne duce până în vârful stâncii, marcată atent de niște săgeți colorate în albastru-deschis pe indicatoare mici de lemn. Blake conduce, cu pași calmi și uniformi în ciuda crengilor mici și a pietrelor de pe cărare.

Între timp, eu parcă aș juca șotron, tălpile mele lovindu-se de ceva de fiecare dată când pun piciorul jos.

Privesc cum lumina soarelui se strecoară încet printre ramurile de deasupra noastră, aruncând umbre pe umerii și picioarele tonifiate ale lui Blake. Facem o întoarcere bruscă, apoi începem urcarea spre vârf. Poteca devine deodată mai abruptă când ne apropiem de apă, albastrul cristalin mâncând cu lăcomie din țărm.

– Tu știai că mamei tale îi era frică de înălțime? întreabă Blake în timp ce mergem.

– De fapt, habar n-aveam, zic eu între răsufări. Am fost destul de surprinsă când am văzut asta pe listă.

Fusesem într-o vacanță de familie în Puerto Rico când eram mai mică, unde se dăduse în tiroliană în Toro Verde. Eram prea mică să mă pot da și eu, lucru care chiar m-a supărat atunci. Tata a rămas în urmă cu mine, amândoi privind până la linia copacului și uitându-ne cu venerație la oamenii care treceau ca niște rachete deasupra noastră. Îmi amintesc că am privit-o trecând pe sus, deasupra copacilor, fără pic de frică de spațiul dintre ea și pământul de dedesubt.

– Dar așa era mama. Nu se temea niciodată de nimic.

Mă gândesc la lunile de dinaintea confirmării diagnosticului ei, când începuse să aibă dureri mari de cap, cum zicea că nu e nimic serios, chiar și când nici calmantele nu o mai ajutau.

– Chiar și când ar fi trebuit să-i fie.

Încerc să nu amețesc pe măsură ce înaintăm, concentrându-mă pe ritmul constant al picioarelor lui Blake, pășind cu dreptul, stângul, dreptul, stângul, unul după altul, mai încet acum, când ne apropiem de vârf, cerul de un albastru strălucitor ieșind la vedere.

Blake se oprește chiar în fața unui indicator cu o săgeată îndreptată direct spre cer, o bordură înaltă până la umerii noștri separându-ne de punctul de sărituri.

– Oh, bun, spun eu arătând spre săgeata de pe indicator. Aceasta este partea în care ne înălțăm direct în ceruri.

Pielea de la coada ochilor lui Blake se încrețește când râde. Respiră adânc și se împinge fără efort pe marginea stâncii ca o expertă în sărituri, întorcându-se odată ce e sus ca să-mi dea o mână de ajutor. Întind mâna, degetele noastre împreunându-se în locul în care umbrele se transformă în lumină – a ei moale și rece peste pielea mea caldă. Mă ajută să mă ridic și dintr-odată întreaga lume e mult sub noi.

Simt brusc că o să vomit.

Știu instinctiv că e frumos. Albastrul lacului, soarele sus pe cer, copacii care se întind pe kilometri întregi. În ciuda tuturor acestor lucruri, mă simt foarte amețită. Nici măcar nu sunt la margine, dar mă simt ca și cum aș fi. Trebuie să fie mai bine de 60 de metri până la apă.

– Oh, Dumnezeu! suspin eu, apucând brațul lui Blake pentru a-mi menține echilibrul, renunțând brusc la orice încercare de a părea calmă și cumpătată în fața ei. A fost o idee de-a dreptul teribilă. Atât de prostească!

– Va fi bine, mă asigură ea, vocea ei părând încrezătoare, dar nu nepăsătoare. Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla?

– Să murim, spun fără nici o ezitare. Fie din cauza impactului, fie a unui băț de acolo de jos pe care nu-l putem vedea și care să ne înjunghie în piept, fie din pricina unui atac de cord sau... Orice! Blake, tatăl meu știe să gătească doar paste! Și ouă! E pierdut fără mine!

Blake mă apucă de umeri și se apleacă spre mine, fața ei fiind la câțiva centimetri de a mea.

– Emily, poți face asta, zice și se uită adânc în ochii mei, cuvintele ei lovind direct la țintă.

N-am mai fost atât de aproape de ea până acum. Sunt suficient de aproape să pot vedea pistruii mici pe bărbia ei, razele aproape de aur care îi înconjoară pupila, arcul lui Cupidon al buzei ei de sus. Pentru un moment, frica dispare complet, înlocuită de o bătaie puternică a inimii pentru care sunt nevoită să-mi întorc privirea ca să pot scăpa de ea.

– Nu poți să trăiești cu frica de riscuri și de ce se poate întâmpla, altfel nu ai mai face nimic. Ți-ai petrece viața făcând cinci mișcări neașteptate la bingo.

Îngheț, mă încrunt, întorc capul să o privesc din nou.

– Am înțeles până la ultima parte. Cinci mișcări neașteptate la bingo? Ce înseamnă asta?

– Nu știu, spune Blake râzând. Încercam să spun că, dacă nu joci, nu ai cum să câștigi.

Îmi mușc buza, gândindu-mă la asta. Da, știu. Chiar prea bine.

Face semn din cap spre marginea stâncii.

– Vrei să merg eu prima? Să mă asigur că nu sunt bețe rătăcite?

Râd slab, încuviințând din cap, dar apoi parcă nu vreau să rămân singură aici.

– Ei bine, asta ar fi...

Fără să se gândească de două ori, îmi dă drumul, se întoarce și se lansează de pe stâncă cu un sprint ca o adevărată nebună.

Fac un pas înapoi, agățându-mă de piatra din spatele meu în timp ce o privesc cum se avântă prin aer, cu mâinile împreunate într-o poziție perfectă de aruncare, corpul ei căzând timp de una, două, trei... prea multe secunde. În cele din urmă, tot corpul ei dispare sub apă.

Mă uit, îmi țin respirația, așteptând să reapară, dar fiecare secundă se simte ca o eternitate, cele mai mari temeri fluturându-mi în cap.

Nu, nu, nu!

Și-a rupt gâtul în urma impactului? Și-a spart capul lovindu-se de ceva? Câte oase și-a rupt?

Și apoi revine, capul ei ieșind în cele din urmă la suprafață prin spuma albă formată la impact, și amândouă tragem o gură de aer în piept.

– Nu sunt bețe! Nici măcar nu am atins fundul apei.

– Oh, super!

Mă uit în jos și lumea se clatină din nou. Distanța pare chiar mai mare acum, când o pot vedea pe ea la celălalt capăt.

– Haide, Em! îmi strigă Blake, capul ei mișcându-se în sus și în jos în timp ce dă din mâini sub apă. Nu te uita! E mai greu așa! Doar fă un pas înapoi și pornește!

– Nu cred că pot! îi strig înapoi.

– Nu te gândi! La nimic! îmi strigă. Îți amintești cum a fost la livadă? Crede-mă, dacă te arunci, totul va fi bine. Îți faci rău doar dacă te gândești prea mult.

– Oh, sigur! îi strig. „Totul va fi bine“, mormăi în sinea mea, mimând vocea ei în timp ce fac un pas înapoi, legănându-mă instabil.

Respir adânc și-mi pun mâinile în șolduri, fixându-mi privirea spre orizont în timp ce mă pregătesc.

Și apoi îmi amintesc de ce sunt aici. Cine m-a adus aici.

Mama. Dar nu o văd la 17 ani, cum credeam că o voi vedea. Ceea ce îmi vine în minte este ea din acele ultime săptămâni, eu ținând-o de mână când era întinsă, ochii ei fiind închiși de oboseală după ore întregi de examinări, medicii tot împungând și înțepându-i corpul.

Crezusem că dormea, dar vocea ei m-a făcut să tresar când a început să-mi vorbească.

– Cred că regretul este partea cea mai rea, Em, mi-a șoptit ea, degetele ei slabe strângându-le pe ale mele. Să-ți dorești să fi făcut mai multe. Să fi făcut toate lucrurile pe care ai vrut să le faci.

Simt lacrimi înțepându-mi ochii, la fel ca în acea zi.

Inspir adânc, cuvintele pe care mi le-a spus în acea zi așezându-se în pieptul meu.

Dacă mă opresc acum, știu că voi regreta. Dacă nu-mi înfrunt frica la fel cum a făcut ea, dacă renunț la listă, știu că voi regreta.

– La cinci, șoptesc eu, numărul norocos al mamei, numărul nostru norocos. Unu. Îmi mut privirea către orizont, strângându-mi maxilarul. Doi, trei, patru. Înainte de a putea conștientiza ce fac, alerg spre marginea stâncii, sărind de pe ea în timp ce strig: Cinci!

Aerul îmi face stomacul să se golească, iar pentru un moment strălucitor, timpul încetinește. Sau poate chiar dispare complet. Mă simt liberă. Fără greutate.

Pot să o simt în jurul meu, să-i aud râsul, cuvintele și lista ei împingându-mă înainte.

Apoi îmi dau seama că încă sunt în cădere. Încă sunt în aer. Încep să-mi flutur brațele sălbatic, disperată ca picioarele mele să întâlnească odată apa, să se oprească această cădere.

CE FAC?!

Mă lovesc puternic de apă, cu picioarele strânse, gambele și coapsele arzându-mă din cauza impactului, chiloții de la costumul de baie intrând atât de adânc în fund încât nu cred că vor mai ieși vreodată. Și nu pot să-i scot pentru că se pare că încă mă duc în jos, corpul meu alunecând în apă după acei 60 de metri înainte de impact.

În cele din urmă mă opresc, complet suspendată. Mă uit în sus să văd lumina soarelui care pătrunde prin apă, o mare de bule între mine și suprafață, un flux constant ieșind din gura și din nasul meu. Dau din picioarele care încă mă ard până ce ajung sus, rupând suprafața apei, recunoscătoare că încă sunt în viață și întreagă. Las să-mi scape o suflare, tușesc, gustul de apă murdară lovindu-mi greu partea din spate a gâtului.

– Ești bine? mă întreabă Blake, înotând spre mine, degetele ei ajungând să-mi atingă ușor coapsa.

– Cred că am pierdut un sân la impact, zic eu, verificându-mi topul costumului meu negru de baie pentru a vedea dacă ambii săni sunt încă acolo. Slavă Domnului! adaug, lăsând să-mi scape un oftat de ușurare. Îi mai am.

Amândouă izbucnim în râs, apa bolborosind în timp ce înotăm spre țărm, devenind tot mai puțin adâncă pentru a putea ajunge la rocile alunecoase și acoperite de mușchi de la fundul lacului. Mă împiedic și Blake îmi întinde repede mâna, apucându-mă de braț ca să mă echilibreze. Mergem cu atenție pe vârful degetelor pe pietrele zimțate și crengile ce acoperă țărmul în timp ce mergem spre traseul care duce înapoi pe stâncă.

Mă uit în sus uluită, ușor impresionată că am sărit tocmai de acolo și că am supraviețuit. Nu a fost nici pe departe la fel de tare ca săritura grațioasă a lui Blake, dar un salt de pe stâncă e un salt de pe stâncă. Am făcut-o.

Blake se întoarce să se uite la mine, ochii ei căprui strălucind aproape precum chihlimbarul în lumina soarelui.

– Vrei să facem și runda a doua?

Inima îmi bate tare în piept, gambele gâdilându-mă de la impactul cu apa, durerea devenind brusc mai intensă la gândul de a face al doilea salt.

Dar mă simt... exaltată. De parcă trupul meu era adormit și în sfârșit l-am trezit. Ca și cum nu l-am folosit niciodată cum ar fi trebuit, iar el îmi dorește să o fac – o adrenalină latentă de multă vreme curge acum prin venele mele, făcându-mă să mă simt de parcă aș putea cuceri aproape orice.

Făcându-mă să mă simt ușor invincibilă.

Adrenalina forțează o aprobare din cap din partea mea, care-i provoacă un zâmbet atât de mare și sincer lui Blake, încât îi pot vedea fiecare dinte și strungăreața din față. Mi se pare adorabil, iar ritmul inimii îmi crește din nou, pentru că știu că e acolo datorită mie.

Nu știu de ce contează atât de mult, dar contează.

– Ai de gând să faci un salt de data asta? mă întreabă, glumind.

Îmi dau ochii peste cap, picioarele încă înțepându-mă.

– Blake, eu încerc să nu-mi intrec chiloții de tot în fund, pentru că a fost cât pe ce să se întâmple.

Râdem tot restul traseului, pe care îl facem mai repede acum, alimentate de emoția primei sărituri, chiar dacă pământul și praful se lipesc de picioarele umede. Blake mă trage înapoi pe stânca neregulată și în sfârșit pot să văd priveliștea.

Să o văd cu adevărat acum, când nu mă mai distrag frica și amețeala.

Lacul strălucește, sunt copaci cât vezi cu ochii și... Mama lui Blake avea dreptate. De aici, de sus, totul pare mic. Ce s-a întâmplat la livada lui Snyder cu Matt. Ce s-a întâmplat la bal. Până și casa care în curând nu va mai fi a mea.

Dar ceva la care nu mi-a spus să mă aștept este că, atunci când orice altceva pare mic, asta lasă loc altor lucruri să devină mai mari. Ceva care uneori se simte atât de mic și îndepărtat se poate simți brusc mai aproape decât a fost ani la rândul.

Trei ani, mai exact.

Mama. M-a învățat să trăiesc fără frică, dar nu știu cum am uitat să fac asta. Cred că tot ce m-a învățat a fost îngropat sub toate lucrurile care s-au întâmplat.

Sărim tot restul după-amiezii, fiecare aruncare de pe stâncă fiind mai puțin înfricoșătoare decât ultima.

Blake, desigur, face și vreo două salturi înainte. Mă strâmb de fiecare dată când o face, ținându-mi respirația până când capul ei reapare de sub apă, complet nevătămat.

După un timp, stăm pe vârful stâncii, picioarele noastre atârând peste margine în timp ce soarele după-amiezii începe să apună, formând fâșii de un portocaliu adânc și roz pe cer. Mă uit în jos la apa de sub noi, la suprafața strălucitoare în lumina care se risipește și nu îmi mai este frică.

Chiar nu-mi mai este.

Ceva mă face să mă gândesc la cum m-am ascuns după copacii din livada de mere.

Matt. Băiatul care m-a plăcut dintotdeauna. Băiatul căruia mama și-a dorit mereu să-i dau o șansă.

Îmi amintesc cum i s-a luminat mamei față când el a venit la spital să-mi țină companie, cu un buchet de floarea-soarelui în mână când și-a tras un scaun lângă ea. Cred că, în adâncul sufletului, tuturor celorlalți prieteni le era teamă să vină. Teamă să vadă pe cineva atât de tânăr ofilindu-se atât de repede, o persoană pe care o cunoșteau devenind deodată doar piele și os sub o pătură, propriile celule și corpul răzvrătindu-se împotriva ei.

Dar nu și Matt. El a venit în fiecare weekend.

În secunda în care ușa s-a închis în spatele lui într-o sâmbătă după-amiază, ea s-a aplecat să-mi spună:

– Ar trebui să-i dai băiatului o șansă într-o zi, Emily. Uneori, cele mai frumoase povești de dragoste pornesc de la o prietenie. I-a zâmbit tatei, schimbând priviri cunoscătoare. Uneori, băiatul ăla care e îndrăgostit de tine ajunge să fie cel cu care trebuie să fii.

Și, după toate lucrurile care s-au întâmplat, n-am putut să nu cred că avea dreptate. Nu m-am simțit în felul acela legată de el la momentul respectiv. Dar îmi plăcea să stau cu el. Îmi plăcea cum îi povestea mamei filmele și că era mereu lângă mine, printre aventuri nebunești și boala mamei mele. Deci într-o zi aș putea.

Îmi ating călcâiul de stânca de sub mine și scot un oftat lung.

De ce îmi e atât de frică să vorbesc cu el? Ce mă oprește? E din cauza a ceea ce s-a întâmplat la bal?

Știu că, dacă nu încerc să repar lucrurile între noi, voi regreta.

Dacă pot sări de pe o stâncă, poate – doar poate – l-aș putea înfrunța. Dacă mă arunc în asta cu totul, fără rezerve, fără să mă gândesc prea mult, poate că va fi schimbarea de care avem nevoie. Lucrul care lipsea mereu între noi poate că era teama de a face saltul.

Poate că mi s-a părut întotdeauna că lipsește ceva fiindcă nu eram cu adevărat implicată.

– Mulțumesc, îi spun lui Blake.

Mă privește. Soarele aruncă o strălucire aurie pe pielea feței și a corpului ei.

– Pentru că nu te-am împins? întreabă ea, întinzându-se să mă ia de braț și să mimeze o împingere peste margine. Îi fac vânt râzând, dar apoi fața ei devine treptat serioasă. Oricând, spune ea. Cred că e foarte tare că bifezi lista, Emily. Sari de pe stânci, cumperi cărți de la bătrâni cu mustață impecabilă. Încă poți învăța lucruri noi despre mama ta. Încă faci amintiri noi din care face parte și ea.

Las să-mi scape un oftat lung.

– Uneori mi-e teamă că voi uita anumite lucruri. Cum ar fi mirosul sau culoarea ochilor ei ori sunetul râsului. Închid ochii strâns, încercând să-mi imaginez chipul ei. Conturul părului. Curba sprâncenelor. Grosimea buzelor ei. E greu să le văd împreună. Apoi am momente ca azi, în care o simt așa de aproape de parcă a fost aici tot timpul.

– Ei bine, a fost. Într-un fel, spune Blake ridicând din umeri. Faci parte din ea, știi? Nu poate fi uitată pentru că exiști tu.

Fluier lung.

– Asta a fost... foarte profund.

Blake râde, înghiontindu-mă.

– Am avut mulți ani la dispoziție să mă gândesc la asta.

Are o privire pe care o recunosc. O urmă de tristețe care e întotdeauna acolo când pierzi pe cineva drag. O tristețe care își schimbă mărimea și forma, fiind mai mare în unele momente, mai mică în altele.

Ne ridicăm, ne întindem, gata să facem un ultim salt în lac și să ne întoarcem. Numărăm de la cinci împreună, iar în ultima secundă, fără să mă gândesc la asta, îi iau mâna lui Blake, trăgându-ne pe amândouă spre marginea stâncii în timp ce ne aruncăm în aer cu viteză maximă. Mâinile noastre se despart în timp ce lovim apa, dar ochii noștri se întâlnesc printre bulele mici în timp ce înotăm până la suprafață.

Înotăm până la țărm pentru ultima dată, picioarele noastre chinându-se mult mai mult acum să lupte împotriva curentului până ce ieșim stropind zgomotos malul, epuizate. Ne întoarcem încet la camioneta ei să ne uscăm și pornim înapoi către casa mea.

Ne luăm în sfârșit rămas-bun tocmai când soarele se scufundă complet sub orizont, dezbătând întregul drum înspre casă care e următorul lucru de pe listă pe care-l vom face.

– Tatuajul, spune Blake, fără nici o ezitare. Trebuie să fie un tatuaj. Cât de distractiv va fi?

– Ah, nu, spun în timp ce clatin din cap.

E clar că ideea noastră de distracție diferă.

– După ziua de azi și după ce ne-au fugărit băieții la livada lui Snyder, am nevoie de o pauză.

Găsesc un pix negru în torpedoul lui Blake și bifez numărul 2 – „Treci peste frica de înălțime“ –, apoi studiez restul listei, următoarele două ieșind

în evidență: „3. Mergi la un picnic. 4. Mănâncă ceva nou“.

Zâmbesc în sinea mea. Se știa cât de pretențioasă era mama când venea vorba de mâncare. Asta va fi o nimica toată pentru mine, dar pun pariu că pentru ea a fost la fel de greu ca înfruntarea fricii de înălțime.

– Și dacă am merge la un picnic cu mâncare pe care n-am mai încercat-o? Să prindem doi iepuri deodată? întreb eu în timp ce număr repede zilele rămase, Blake încetinind și oprind mașina în fața casei mele.

Douăsprezece. Doar douăsprezece.

– Așa facem, zice Blake în timp ce îmi ridic rucsacul și-mi scot centura de siguranță.

– Aduc eu mâncarea! îmi strigă ea în timp ce mă dau jos din mașină. Îți dau mesaj săptămâna asta ca să mă asigur că n-ai mai mâncat ce o să aduc.

– Așa rămâne! strig eu, făcând cu mâna.

Aștept până ce mașina ei dispare înainte să intru în casă, simțind că inima îmi bate mai tare.

Simțindu-mă invincibilă.

Nu știu dacă motivul e că am supraviețuit săriturilor de pe stâncă alături de ea sau faptul că poate fi prietenă cu aproape oricine, dar mă simt altfel în preajma lui Blake. Nu doar fiindcă e ca o rază de soare, dar nu mă tratează ca pe fata care și-a pierdut mama. Fantoma fetei care era înainte.

E prima persoană cu care am simțit că pot fi cu adevărat eu însămi după multă vreme. Kiera și Matt schimbau priviri când credeau că nu-i observ. Olivia a mimat cuvântul mamă și și-a dat ochii peste cap spre Ryan când am refuzat să merg în acea excursie de weekend, îngrijorată să nu se întâmple ceva cu tata cât nu sunt eu acolo.

E prima persoană cu care simt că pot vorbi despre mama, pentru că înțelege fără să fie prea implicată. Fără să împărtășim prea multă tristețe, cum se

întâmplă cu tata și cu Nina, când devine sufocantă.

Blake nu vrea doar să mă facă să mă simt mai bine, cum vor prietenii mei, și nu are nevoie să-i împărtășesc dorul și tristețea. Și asta mă ajută să nu mă simt complet înghețată.

Acum câteva săptămâni, când Kiera pleca în tabără și totul părea ruinat, asta fusese cumva ultima picătură. De parcă eram la marginea prăpastiei.

Când am auzit că Johnny și Blake se întorc în Huckabee și că mergem cu ei la bingo, n-aș fi ghicit niciodată că se va întâmpla ce s-a întâmplat.

Dar mă simt de parcă m-a băgat înapoi în cursă. Și pentru prima oară după foarte mult timp, sunt gata să joc.

Capitolul paisprezece

A doua zi mă trezesc încă plină de energie după săriturile de pe stâncă și cu un scop nou în minte inspirat de listă.

Să vorbesc cu Matt. În sfârșit, mă simt pregătită. Poate că, dacă nu mă mai gândesc la asta și doar o fac pur și simplu, îmi vor veni cuvintele care trebuie.

Acest sentiment tot crește în mine cât îmi fac tura la Nina, timpul trecând foarte încet în ciuda aglomerației de după slujba de la biserică și a grămezii de biscuiți de afine pe care i-am făcut toată după-amiaza.

De data asta ritmul familiar în care apuc și adaug ingrediente și modelez coca nu îmi aduce prea mult confort, mintea mea fiind mult prea distrasă să mă pot concentra în totalitate la ce fac.

– Ești bine? mă întreabă Nina când îmi vede triumphiurile diforme. După ce ai fost gonită pe veci de la Snyder, acum faci triumphiuri de parcă ar fi mingi de fotbal.

Zâmbesc sfioasă.

– Scuze, Nina.

M-am gândit să-i zic de listă, dar ceva mă oprește de fiecare dată. Pe de-o parte, motivul e tata, care de-abia poate vorbi despre mama, iar pe de altă parte, e Nina, care nu se poate abține să nu vorbească despre ea. Dorul și suferința ei pentru Julie Miller se află mereu la câteva cuvinte distanță, mereu aproape. Grea și oribilă, această suferință pe care o împărțim noi două e suficient de puternică încât să te facă să te simți de parcă te-a lovit un tren.

Așa că astăzi decid să nu zic nimic, cum fac în fiecare zi.

Înainte să se facă ora 14.00, deja pornesc spre ușă. Se aud clopoțeli în urma mea când îmi iau bicicleta din suport și pedalez repede în josul străzii înainte să mă conving să nu mai merg.

Piscina e la mai puțin de doi kilometri distanță, aproape de centrul din Huckabee, ceva mai jos de spital. De obicei, am grijă să evit ruta asta și o iau printr-un cartier rezidențial care îmi dă o jumătate de kilometru în plus, dar de data asta nu vreau să pierd nici o secundă. Am pierdut destule.

Înainte să-mi dau seama, opresc în parcare și îmi las bicicleta, iar totul e acoperit de sunetul mult prea familiar de copii care se joacă în apă și de muzica înăbușită care iese dintr-un casetofon vechi.

Oare Blake mai lucrează? Știu că a fost aici în dimineața asta. Nu vreau să audă ce urmează.

Dar, dacă repar lucrurile acum, poate că nu va mai fi nevoie.

Încep să merg repede, oprindu-mă în fața scaunului de plastic de la poarta din față – Jake stă pe scaunul lăsat în spate pe două picioare, legănând pe deget un fluier argintiu. Face ochii mari când mă vede și se clatină, îndreptându-se înainte să se răstoarne complet.

– Oh, rahat! spune el, dându-și părul blond zburlit de pe față ca să-mi arunce o privire lungă. Uite cine a venit!

– Și eu mă bucur să te văd, zic și îmi întind gâtul, uitându-mă peste el, ochii mei studiind terasa. Matt este pe aici?

– Da.

Încerc să trec pe lângă Jake, dar mă oprește.

– Taxa de piscină?

Îmi pun mâinile în șolduri, aruncându-i o privire.

– Jake, serios?

Nu spune nimic, dar întinde mâna. Las să-mi iasă un oftat iritat și caut în buzunarul de la blugi bacșișul pe care l-am făcut azi, scoțând cinci bancnote de un dolar și dându-i-le.

Le bagă într-o geantă neagră de piele, făcând semn din cap către tonomatele ruginite de lângă băi.

– E acolo.

Mă uit unde îmi arată și îl văd pe Matt privind prin geam într-o pereche de pantaloni roșii de înot, încercând să aleagă între dulce și sărat, la fel ca întotdeauna. Inima începe să-mi bată zgomotos în piept.

– Apropo, spune Jake și se lasă din nou înapoi în scaun, arătând cu un rânjet spre obrazul meu stâng. Ai făină pe față.

– Mai bine decât mere putrede, mormăi eu, ștergându-mă de făină în timp ce trec pe lângă el.

Merg până la Matt fără să gândesc, ca și cum aș alerga direct spre marginea unei stânci.

– Bună, îi zic, aruncându-mă.

Se uită la mine surprins, o șuviță de păr șaten căzându-i pe frunte.

– Bună, îmi spune, dând-o deoparte. Pentru o secundă zâmbește, ca un reflex, dar apoi își drege vocea, afișând o expresie încruntată. Ce faci aici?

Simt un gol în stomac și mi se taie respirația. Deschid gura să spun ceva și aștept până ce îmi dau seama că nu e deloc cum a fost săritul de pe stâncă.

M-aș fi lovit de apă până acum, dar continui să cad, brațele mele fluturând sălbatic în jur – o cădere pe burtă al naibii de inevitabilă.

– Voiam doar să-ți spun... încep eu. Am vrut doar să-ți spun că-mi pare rău.

Sprâncenele lui cad în cel mai deprimant mod. Nu spune nimic. Își încrucișează brațele la piept și privește într-o parte la masa salvamarilor, de unde o mare de ochi ne privește cu atenție. Cassie Evans, o tipă din liceu care are o pasiune pentru Matt de vreo două veri, pare că încearcă să mă omoare folosindu-și puterea minții.

Dar asta nu se compară cu privirea lui Matt. Nu l-am văzut niciodată atât de supărat cum e acum.

– Matt, zic eu, aplecându-mă spre el. Vreau să îndrept lucrurile. Spune-mi cum pot să fac asta!

– Sunt sincer surprins că vrei, având în vedere că nici măcar nu ai încercat să vorbești cu mine de câteva săptămâni. Nici măcar nu te-ai deranjat să-mi dai o explicație.

Matt clatină din cap dezgustat și se întoarce la tonomat. Mă uit cum tastează câteva numere, optând pentru sărat, apoi cade o pungă de chipsuri. Împinge ușa și o apucă, lăsând să-i scape o răsuflare lungă înainte să se întoarcă din nou la mine.

– Matt...

Vocea mea se sfârâmă și îl văd ezitând, apoi aud cum respiră sacadat.

Își întinde mâna către a mea, așa cum obișnuia. La dulapul meu sau înainte de meciurile lui de fotbal. Dar acum se oprește și văd cum își strânge degetele în palmă, mâna făcându-se pumn și retrăgându-și brațul în timp ce se întoarce și pleacă.

Nu înțeleg.

Am crezut că vorbele vor veni, dar nu au făcut-o. Totuși, tot ce știu este că vreau să îndrept ce am greșit. Nimic mai mult de atât.

Dar Matt vrea să știe de ce am greșit. Și încă nu am un răspuns pentru asta.

Îl privesc îndepărtându-se, cu părul lui șaten și umerii largi, bronzat după zilele petrecute la un post de salvamar.

E mai mult decât simpatic. Fiecare fată din clasa noastră știe asta. E de treabă. Își amintește fiecare aniversare, sărbătoare și zi de naștere, mare sau mică. El chiar ascultă când îi vorbește cineva, iar toată lumea din grupul nostru de prieteni, nu doar eu, știe că el este persoana la care te duci când ai o problemă.

Și mă înțelege, așa cum îl înțeleg și eu pe el. Știe că-mi plac romcomurile mai mult decât filmele de groază, că rețeta mea preferată e tortul de ciocolată cu trei straturi și că devin tăcută atunci când sunt supărată.

La fel cum eu știu că regizorul lui preferat este Wes Anderson, că jocul lui preferat pe Nintendo Switch e Fortnite și că urăște când cineva întârzie.

Dar tot nu pot opri sentimentul care mă orbea mereu în timpul relației noastre să se întoarcă brusc în oasele mele, ducându-se adânc în măduvă.

Sentimentul că e ceva nepotrivit, indiferent cât de perfect ar fi Matt Henderson.

Că la mine trebuie să se schimbe ceva pentru ca totul să se așeze. Poate că am fost prea ocupată analizându-l pe el, când ar fi trebuit să mă analizez pe mine. Dacă ceea ce ar fi trebuit să spun nu mi-a venit pur și simplu în minte, poate că e o problemă cu mine.

Toate astea s-au întâmplat din cauză că m-am schimbat așa de mult după ce a murit ea? Poate că încă am lecții de învățat din listă ca să pot fi pregătită pentru asta.

Sau poate... e cu totul altceva?

Ochii mei trec de Matt până la capătul terasei unde stă Blake, cu părul prins într-un coc ciufulit. Sunt în același timp ușurată și anxioasă să o văd. Își împinge ochelarii de soare în vârful capului când vede că mă uit la ea.

– Ești bine? mimează ea, numai pentru mine, și ciudățenia situației se topește brusc.

Încuviințez din cap, dar adevărul e că nu sunt, iar dintr-un motiv anume mi se pare greșit să o mint.

Înghit în sec și mă uit repede în altă parte, observând că toți cei de la masa salvamarilor se holbează la mine de parcă ar fi o audiție pentru un musical de pe Broadway. Merg ținută spre ieșire, dornică să plec naibii de aici. Cu siguranță nu am chef să le mai ofer un spectacol.

Acum știu că nu pot aștepta să-mi vină pur și simplu cuvintele potrivite, să se aprindă vreo luminiță. Trebuie să-mi dau seama ce e în neregulă și să repar. Doar atunci pot să-i arăt cât de rău îmi pare. Că încă pot fi aceea persoană de care s-a îndrăgostit.

Am nevoie de listă ca să-mi arate cum.

Iar pe lângă asta, nu vreau să mai stau pe aici și să risc ca până la urmă Cassie Evans să-și dea seama cum să ucidă pe cineva doar cu privirea. Dacă vreo persoană ar fi destul de meschină să-i reușească asta, ea ar fi aceea.

Capitolul cincisprezece

Mă întâlnesc cu Blake vineri după muncă în parcul local pentru picnicul nostru, fericită să nu mai stau acasă.

După ce au venit atâția potențiali cumpărători să vadă casa și lucrurile noastre care sunt aproape toate împachetate, credeam că ne vom uita și noi la locuri în care să ne mutăm. Dar încă nu ne-am uitat nicăieri.

Când i-am trimis câteva oferte pe care le-am găsit online de dimineață, spunându-i că aș putea stabili o vizită după-amiază la un apartament frumos chiar deasupra magazinului de hardware din oraș, tata doar m-a ignorat.

– Mă ocup eu, a murmurat el înainte să plece la muncă.

Orice o fi însemnând și asta.

Blake a mers până la capăt cu stereotipul complet pentru picnicul nostru, o pătură în carouri întinsă pe câmpul lung, ierbos, chiar pe dealul de lângă locul de joacă. Eu am adus câteva dintre tartele pe care le-a făcut Nina din merele culese de noi, iar Blake a scos o caserolă pătrată, bătând cu degetele pe margine.

– Am sunat-o pe bunica. Cea din Hawaii. Mi-a explicat toți pașii rețetei, îmi zice când ne așezăm. E rețeta ei, așa că nu cred că ai mai încercat asta înainte. Când o deschide Blake, iese un mic sâsâit de abur. Cred că au cel mai bun gust când încă sunt calde, zice ea. Practic am înfășurat algele în jurul lor, le-am băgat direct în caserolă și am dat fuga aici, spune Blake în timp ce mă uit în jos la bucățile dreptunghiulare pe care le-a adus – orez și o bucată roz de carne înfășurate într-o fâșie subțire de algă marină.

– Aia e... carne din conservă? întreb eu.

Am mai mâncat, având în vedere că o conservă de carne de porc de 340 de grame e mai puțin de 3 dolari la magazin.

Dar nu pot spune că am mâncat-o vreodată gătită așa.

Blake clatină din cap, așezând caserola pe pătură între noi.

– Musabi. O iei pur și simplu...

Nu mai continuă, se întinde să apuce o bucată și mușcă din ea.

– Mama n-ar fi mâncat niciodată așa ceva. Era așa de pretențioasă la mâncare, zic eu în timp ce o imit pe Blake.

Apuc și eu o bucată, simțind-o caldă sub degete. O duc cu grijă la buze, luând o gură mult mai mică decât a luat ea.

Are mai multe gusturi. Dulce, sărat și... lipicios? Dar nu e rea. Sunt surprinsă când îmi dau seama că îmi place destul de mult.

Blake privește așteptând cu o mică încruntare de îngrijorare, de parcă în sfârșit chiar are emoții pentru ceva.

– Chiar e foarte bun! zic eu și încruntarea ei dispare, iar chipul i se luminează. Cred că până și mamei i-ar fi plăcut, dacă putea să treacă peste algă. Carnea de porc conservată n-a avut niciodată un gust mai bun.

Râde, apoi continuăm să mâncăm până ce caserola de musabi se golește, apoi trecem la tarte de mere, crocante, dulci și delicioase.

După aceea căutăm prin iarba din jurul păturii de picnic, încercând să găsim un trifoi cu patru foi, numărătoarea inversă ajungând la doar zece zile până ce trebuie să termin lista.

Cred că mama a fost norocoasă că l-a găsit într-o singură zi.

Iar eu de două săptămâni mă tot holbez în jos peste tot unde mă duc și tot nimic.

– Deci, întreabă Blake din spatele meu, cum a mers discuția cu Matt? Nu a... arătat de parcă a mers toc-mai bine.

– Poți s-o mai zici o dată, zic eu oftând. Mă aplec, rupând un trifoi din iarbă, descurajată să văd că are doar trei foi, la fel ca ultimele cinci pe care le-am cules.

Încerc să mă gândesc cum să-i spun ce s-a întâmplat fără să dezvălui prea multe.

– Vreau doar să repar lucrurile între noi. Kiera zice că o să distrug ultimul an de liceu dacă nu o fac și știu că are dreptate. O să fie greu și pentru ceilalți prieteni ai mei. Și... nu știu. Chiar simt că acum aș putea. De parcă lista mă duce la asta. La un mod de a face lucrurile să fie cum trebuie între noi. Trebuie doar să continui.

– De aia l-ai sărutat pe tipul ăla? întreabă ea. Pentru că nu mergea bine între tine și Matt?

De aia am... Stai! Cum?

Mă răsucesc către ea, inima bubuindu-mi în piept.

– Știi?

– Da, zice ea și ridică din umeri. Din prima zi de muncă. Mi-a zis Cassie Evans la prânz.

A știut tot timpul. Când am mers la anticariat, când i-am despachetat lucrurile, când am stat pe vârful stâncii. Chiar și acum, aici.

Îi cercetez fața, dar nu găsesc nici un semn că m-ar judeca. Nu îi pasă. Nu mă vede altfel.

Și tocmai de aceea e prima persoană în fața căreia recunosc adevărul.

– Da, de aia am făcut-o, răspund eu.

Mereu am găsit alte scuze pentru despărțirile noastre, ocolind adevărul și spunând că ar fi fost el prea lipicios, că aveam eu nevoie să mă concentrez la școală, că băusem din ce adusesse Jake la bal. Niciodată adevăratul motiv.

Ridic din umeri.

– Dar multe lucruri nu au mers bine în ultimii trei ani. Eu nu am fost bine. Până când am dat de listă, zic și mă uit la ea cu un zâmbet. Până când ai venit tu în Huckabee și m-ai făcut să sar de pe stânci și să fac alte chestii.

Îmi zâmbește înapoi și observ că are în palmă nu unul, nu doi, ci trei trifoi cu patru foi.

– Blake, zic eu arătând spre mâna ei. Știi că, dacă le culegi pe toate, mie nu-mi mai rămâne nimic, nu?

– Bine zici, spune ea, deschizând palma și lăsând grămăjoara verde să-i cadă.

Ne mai uităm în jur câteva minute până ce renunț. Mă întind la loc pe pătura de picnic cu carouri, scoțând lista din buzunar și deschizând-o, și folosesc un pix roz împrumutat de la Nina ca să bifez 3 – „Mergi la un picnic” – și 4 – „Mănâncă ceva nou”.

De data asta, nici o revelație nouă despre mama sau vreo lecție neprețuită de viață. Dar măcar a fost distractiv.

– Deci crezi că asta e soluția? mă întreabă Blake. Să te schimbi?

– Păi, nu chiar să mă schimb, clarific eu. Mai mult să devin eu însămi.

– Dar să fii sigură că o faci pentru tine, zice Blake în timp ce rupe câteva fire de iarbă și le aruncă în vânt, amândouă privindu-le cum sunt purtate în aer. Am fost și eu într-o relație și m-am schimbat foarte mult ca să fie totul cum credeam că voia cealaltă persoană. De parcă îmi păsa mai mult ce părere avea ea despre mine, nu ce părere am eu despre mine.

Ea. Simt un fior pe piele la acest cuvânt. Ea.

– Ești...

Blake întoarce capul să mă privească.

– Da, gay. Sunt gay. Este...

– Cool! Foarte cool, zic eu netezind pătura de sub noi. Chiar mă întrebam.

Mă gândesc la momentul de la brutărie când Paul i-a spus că este gay, când Jake a flirtat cu ea în Livada lui Snyder.

– Dar ai dreptate. Este un amănunt important.

Stăm în tăcere câteva momente, privind norii cum se îndepărtează deasupra noastră.

– Ce faci mâine-seară? mă întreabă Blake.

Las să-mi scape un oftat lung, întorcându-mă pe pătură ca să fiu cu fața la ea.

– Primim potențiali cumpărători ca să facă turul casei, deși nici măcar nu ne-am găsit noua casă. Deci absolut nimic. De ce?

Îmi aruncă un zâmbet jucăuș, ridicând un ecuson de salvamar roșu plin cu chei.

– Eu închid piscina mâine.

Mă uit în jos la listă, ochii mei oprindu-se pe numărul 8: „Înoată dezbrăcată în piscina Huckabee după închidere“.

Oh, Dumnezeu! Dezbrăcată? Obrajii mi se înroșesc doar gândindu-mă la asta.

Gem și îmi acopăr fața cu colțul păturii în carouri.

– Lista asta o să mă omoare.

Capitolul Șaisprezece

„Poarta din față în cinci minute.“

Mă uit la mesajul de la Blake, apoi ridic capul ca să urmăresc ultimele faruri care ies din parcare de la piscina Huckabee și se îndepărtează pe șosea. Când aud scârțâitul ușii de la camioneta ei și o văd coborând, ies afară din tufișurile de lângă parcare de biciclete și fug țintă spre poarta din față.

– Ești gata? mă întreabă ea în timp ce scoate cheile din buzunar, folosind una ca să descuie lacătul auriu ce ține poarta închisă.

– Poate. Nu știu, mormăi eu, odihnindu-mi fruntea pe umărul ei cald. Ești sigură că a plecat toată lumea?

Ea scoate lacătul dintre barele între care e prins.

– Sigură, zice ea, împingând poarta cu piciorul.

Scârțâie tare până ce se deschide complet și dezvăluie o terasă întunecată și goală, fără nimeni înăuntru.

Intrăm, oprindu-ne la marginea apei.

N-am văzut niciodată piscina așa. Complet întunecată și liniștită, lumina lunii reflectându-se pe suprafața tremurată a apei. Dacă n-aș fi știut cât de murdară e în timpul zilei, cu păr la fund și gândăcei plutind deasupra, poate chiar mi s-ar părea frumoasă.

– *De ce ar vrea să intre dezbrăcată în asta? Chiar nu o înțeleg. Pe pariu că apa n-a mai fost curățată de când a înotat mama în ea, zic eu, iar Blake*

râde.

– Nu a fost curățată foarte bine, asta pot să-ți zic eu, dă ea din umeri. Poate că trebuie să o faci și tu, apoi vei înțelege de ce a făcut-o.

Mă mai holbez la apă câteva momente, pulsul crescându-mi când mă gândesc la ce urmează.

– Numărăm până la trei și ne dezbrăcăm, bine?

Mă uit la Blake, iar ea încuviințează.

– Bine.

– Unu.

– Doi, zice ea.

– Trei.

Încep să-mi dau jos rochia de vară, oprindu-mă brusc când o văd pe Blake uitându-se la mine. Fața îmi arde sub privirea ei și tot corpul meu parcă a luat brusc foc.

– Blake! Nu te uita!

O lovesc în umăr și face un pas înapoi, acoperindu-și ochii cu mâinile, și râdem amândouă. Dar mai e ceva. E o energie nouă și bizară între noi.

– N-o să mă uit! Uite, zice și se întoarce cu spatele, lăsându-și o mână jos și făcându-mi semn să procedez la fel. Ne întoarcem amândouă cu spatele, da?

– Bine, zic eu, urmându-i instrucțiunile.

Tăcem amândouă o clipă lungă. Mă uit în jos să văd cum inima îmi bate sub piele, cu un ritm neregulat.

– Numărăm din nou? întreabă Blake, rupând tensiunea dintre noi când începem amândouă să chicotim.

– Hai să o facem și gata! zic eu și îmi azvârl repede rochia de pe mine.

Două secunde mai târziu, sutienul meu roz și chilotul în dungi aterizează peste rochie pe ciment.

– E rece? întreb și întind piciorul cu grijă ca să ating apa cu degetul.

Dar, în timp ce fac asta, o văd cu coada ochiului cum își dă jos sutienul de la costumul de baie roșu, spatele ei complet gol, liniile umerilor ei și șira spinării fiind niște umbre în întuneric.

– Probabil că e...

Începe să se întoarcă, iar eu sar în timp ce mă acopăr cu brațele și în același timp încerc să-mi feresc privirea.

– Blake! îmi scapă, dar deja mi-am pierdut echilibrul de panică și...

Pleosc!

Cad cu totul în apa rece ca gheața.

– ... înghețată, termină ea când ies eu tușind, clorul înțepându-mi ochii și gâtul.

Îmi frec ochii, dar un val de apă mă lovește direct în față.

– Serios? fac eu când iese Blake la suprafață, cu părul lins pe spate. Lovesc cu degetele deasupra apei ca să stropesc și râdem amândouă în timp ce împingem apa de la una la alta, spumă albă formându-se deasupra, făcând bulbuci.

– Gata, gata! zice ea când o nimeresc direct în ochi, ridicându-și mâinile în semn de capitulare. Pace, vreau doar pace!

Mă opresc, apa sâsâind încet în timp ce se liniștește, lăsând în urmă o tăcere absolută. Ochii mei se întâlnesc cu ai lui Blake și îmi simt stomacul explodând de atâția fluturi văzând intensitatea privirii ei, și mi se taie respirația când o văd apropiindu-se doar un pas.

Ochii mei se opresc inconștient pe buzele ei, la liniile pronunțate ale claviculei. Ceva din acest moment și libertatea lui, când suntem dezbrăcate în piscina Huckabee, mă trage spre ea. Spre asta. Spre...

– Emily? întreabă o voce, dar știu că buzele lui Blake nu s-au mișcat fiindcă încă mă uit la ele.

Întorc iute capul și-l văd pe Matt, cu ochii mari de uimire, lanterna de la telefonul lui lovindu-mă direct în ochi.

– Matt, nu te uita! zic eu în timp ce înotăm amândouă către margine, lipindu-ne de ea.

Matt închide repede ochii.

– Doar m-am întors pentru că mi-am uitat... Stai! Sunteți dezbrăcate? mă întreabă neîncrezător.

Ies din apă, punându-mi repede rochia, apa făcând-o să mi se lipească de corp.

– Poate, fac eu, strângându-mi sutienul și chiloții la pieptul plin de groază.

Acum ce o să creadă despre mine? Am sărutat pe altcineva la bal. Am înotat goală în piscina Huckabee. Oh, Dumnezeule, am ruinat...

Și apoi începe să râdă.

– Asta chiar e tare, zice, vocea lui părând puțin impresionată, nu îndurerată ca de obicei.

– N-o să zici nimănui? întreabă Blake, iar eu îmi dau seama că e puțin îngrijorată, cu o expresie pe chip pe care n-am mai văzut-o până acum.

Matt deschide un ochi, apoi pe celălalt când vede că am terminat cu îmbrăcatul.

– Matt nu pâărăște, zic eu.

Știu asta fiindcă, înainte să fim împreună, Matt a fost complicele meu la șotii în gimnaziu. Cel care refuza să pâarscă pe cineva chiar și sub presiune, rămânând ferm până și când Kiera ceda.

Mama îndrăgise mereu șotiile noastre, insinuând încă de pe atunci că ar fi o chimie între noi doi.

– Te provoc, îmi zisese Matt după prânz în clasa a șasea, ridicând în mână un șarpe mic de grădină, să-i dai drumul în clasă.

– Accept provocarea, spusese eu fără nici o ezitare.

După o jumătate de oră, clasa de la ora de matematică a domnului Tyson a trebuit să fie evacuată și am fost toți interogați individual pe hol în timp ce domnul de serviciu, Wibble, a întors clasa cu susul în jos căutând șarpele.

Matt știa prea bine că am fost eu și nu a zis nimic.

– N-o să te pâarscă nici măcar când domnul Tyson va amenința cu detenția, zic eu.

Colțurile gurii lui se ridică ușor la auzul cuvintelor mele.

– Nici măcar atunci. Îmi întâlnește privirea și face semn cu capul către șoseaua principală. O mașină de patrulare trece pe aici în vreo zece minute ca să verifice locul. N-o să vreți să fiți aici. El ia cheile, ochii lui oprindu-se la Blake. Am un rând, încui eu.

– Mersi, Matt, zic și ridic mâna ca să-i strâng brațul.

Văd doar o urmă de răceală, o tresărire îndurerată, dar nu mai e ca până acum.

Apoi Blake mă apucă de mână și într-o clipită fugim amândouă în noapte, curgând apa în urma noastră până la ieșire, bucuria umplându-mi pieptul. Palma ei în a mea mă duce înapoi la acel moment din piscină, ochii ei prinși în ai mei, buzele ei... Dar alung acest gând, știind ce l-a provocat.

Entuziasmul provocat de listă. Asta e tot. Am fost prea prinsă în experiența asta, în euforia de a înota dezbrăcată noaptea în piscina publică.

Arunc o privire înapoi la Matt – clatină din cap, dar zâmbește.

Prima noastră conversație după aproape o lună. În fine, prima conversație bună într-o lună, lista și mama ducându-mă înapoi în direcția bună.

Și uite așa noaptea asta m-ar putea duce cu un pas mai aproape de a face ca totul să fie mai mult decât bine.

Poate la un pas de a face ca lucrurile să fie chiar mai bune decât înainte.

Capitolul Șaptesprezece

Următoarea zi o petrec în mare parte ascunzându-mă la mine în cameră în timp ce tata vorbește cu agentul imobiliar.

Am primit o ofertă pentru casă.

Ceea ce mi-a cam stricat toată starea de bine de după seara nebunească pe care am avut-o.

Ar trebui să împachetez ce a mai rămas din lucruri, dar tot ce pot să fac e să mă uit iar prin cutia mamei, așezând totul pe podea în jurul meu. Mă întind spre una dintre casete, chiar dacă nu am pe ce să o ascult, iar când deschid cutia de plastic, dau de un bilețel lipit înăuntru cu scrisul neîngrijit al tatei pe el.

Spune-mi dacă te răzgândești. Eu o să aștept.

Al tău, Joe.

Spune-mi dacă te răzgândești? Ce o însemna asta?

Mă uit spre ușă, vocea lui estompată auzindu-se de pe partea cealaltă. Mi-aș dori să pot vorbi cu el despre asta, dar nici măcar nu știu de unde să încep.

Probabil ar fi aruncat întreaga cutie dacă ar fi dat de ea, cum a făcut cu tot restul lucrurilor.

De fapt, am ascuns-o sub pat, înconjurând-o cu alte cutii și pături, pentru că îmi e teamă că tocmai asta o să facă. Deja se supără pe mine pentru că vreau să păstrez prea multe lucruri sau că îmi caut scuze ca să nu termin cu dressingul ei.

Sunt distrasă când văd ecranul telefonului aprinzându-se, vibrând zgomotos pe podea lângă mine. Kiera? Ciudat!

E duminică, dar nu așteptam un telefon de la ea, pentru că se va întoarce din tabără peste două zile, pentru ziua noastră de tradițională de despachetat și gătit. Am găsit rețeta perfectă de prăjitură cu morcovi care știu că o să-i placă la nebunie.

Mă întind și glisez butonul verde, chipul ei apărând pe ecran.

– Bună, zic eu, împingând tricoul vechi de fotbal și albumul din 1998 ca să mă reazem de capătul patului. La prânz? Nu e cam devreme să vă lase cu telefonul?

Clatină din cap, ridicând o grămadă de certificate.

– Diseară avem ceremonia de sfârșit de tabără, deci nu puteam să te sun mai târziu.

– Oh, distracție, îi zâmbesc eu. Doar două zile și te întorci! De-abia aștept.

Ea nu zice nimic, ci își mușcă buza, ferindu-și privirea.

– Ascultă, Em, eu...

Nu termină ce are de spus, iar eu îmi simt inima scufundându-se în podea. Știam că e ceva ciudat cu apelul ăsta. I-a zis Matt ceva?

– Todd ne-a invitat pe mine și pe alți prieteni la el acasă. Am acceptat și...

– Hei, zic eu, încercând să-mi păstrez zâmbetul pe față. Asta e cool, Kiera! Mă bucur pentru tine.

Și chiar mă bucur pentru ea. Doar e primul ei iubit. Normal că vrea să stea cât mai mult timp cu el.

Dar nu pot nega că doare faptul că nu vrea să se întoarcă în Huckabee. La rețeta de prăjitură cu morcovi pe care am căutat-o pe tot internetul, entuziasmată de venirea ei și de tradiția noastră anuală.

Dar ei îi e bine și e chiar mai fericită că nu se află aici. Să nu fie aici cu mine și cu drama din grupul nostru.

Ridică privirea, iar ochii ei sunt mari și plini de speranță.

– Serios? Ascultă, știu că avem planuri și că n-am fost acolo să ajut cu toată chestia cu Matt și îmi pare foarte rău. Dar promit că o să mă revanșez.

Flutur din palmă de parcă n-ar fi mare lucru.

– Nu-ți face griji, zic eu. De fapt, cred că lucrurile încep, în sfârșit, să se aranjeze.

Kiera se apleacă, părând entuziasmată.

– Stai, chiar așa?

– Da, zic eu încuviințând din cap energic. Știu că exagerez puțin, dar expresia ei mă face să continui. Îmi imaginez zâmbetul lui Matt de ieri de la terasa piscinei. De fapt, chiar a vorbit cu mine ieri, adaug eu.

– Serios? țipă Kiera.

Încuviințez din cap.

– M-a prins înotând goală în piscină după închidere...

– Stai așa, zice Kiera întrerupându-mă.

Clatină din cap, având aceeași privire plină de admirație pe care a avut-o Matt ieri. O privire pe care n-am mai văzut-o de trei ani. La nici unul dintre

prietenii mei.

– Em, asta chiar e cool.

– Asta a zis și Matt!

Kiera lasă să-i scape un oftat lung și exagerat, plin de ușurare.

– Sunt așa de ușurată! O să fiu cinstită, eram foarte îngrijorată.

Simt o înțepătură în piept, un val de vină lovindu-mă că am pus-o pe prietena mea cea mai bună în mijlocul dramei mele. Dar și un val de frustrare fiindcă e mai fericită pentru că aude asta decât să mă vadă din nou.

– O să mă întorc cu o zi înainte de excursia la lac, zice ea vorbind repede și plină de înflăcărare. Cred că acolo o să fie locul ideal să vă împăcăm.

Nu doar că va fi prima dată când ne vom strânge toți la un loc, dar excursia are ceva aproape mitic legat. E cunoscută pentru faptul că acolo se cuplează lumea.

Inclusiv părinții mei.

– Putem repara totul acolo și o să ne revenim la normal până când începe ultimul an.

Normal.

Asta îmi doresc și eu... Nu?

Îmi aduc aminte cum mă aștepta Matt la dulap în pauze, cum mânca sendvișurile de la micul dejun în drum spre școală, cum căuta filme noi la cinematograful din oraș în serile de vineri. Dar îmi amintesc și cum începeam să număr în gând când ne sărutam, toate micile noastre certuri și el vorbind despre a duce lucrurile la următorul nivel când eu de-abia mă simțeam în largul meu cu nivelul la care eram.

Simt un tremur în stomac pentru că a reveni la normal nu ne include doar pe noi doi. Le include pe Kiera și Olivia, pe Jake și Ryan, noi toți în subsolul enorm al Oliviei, iernile cu ciocolată caldă și prăjituri la Kiera acasă, să mergem la Localul lui Hank să ne luăm milkshake de ziua cuiva.

Mi-e dor de toate astea. Vreau toate astea înapoi. Nu le vreau ruinate. Pot rezolva asta. Trebuie să o fac.

Și de data asta va fi mai bine. De data asta o să accept când o să fiu invitată să plec în weekend, o să accept toate micile aventuri și șotii. Ca mama.

Încuviințez din cap hotărâtă și îi ofer Kierei un zâmbet încurajator.

– Da, zic eu. Revenim la normal.

Vorbim despre tabăra ei tot restul apelului. Îmi povestește cum un băiat a rămas blocat în copac, cu detalii despre misiunea de salvare care îl include pe Todd, cu o saltea de două persoane și o funie de cățărat.

Râd și încerc să fiu cât de atentă pot. Dar undeva în adâncul stomacului rămâne o urmă de greață, familiară și nedorită în cel mai rău mod posibil la gândul că poate Kiera nu vrea să se întoarcă până ce nu îndrept lucrurile.

Când închidem, mă întind pe podea, privind cum soarele pătrunde prin fereastra dormitorului meu. Ridic borcanul cu nisip din cutia mamei și întind brațul, privirea mea urmărind granulele minuscule mișcându-se pe o parte a borcanului când îl întorc cu susul în jos din nou și din nou. Senzația aceea crește încet în mine cu fiecare întoarcere a borcanului în timp ce mă gândesc la Blake, la listă și la cele opt zile rămase ca să o completez.

Și la o cale să repar totul astfel încât Kiera să vrea să se întoarcă aici.

Începe să mi se formeze o idee. Având în vedere că nu prea mai am timp, mă gândeam să consider excursia la lac ieșirea din Huckabee, cum scrie pe listă, dar... Poate că acum e momentul perfect să o fac. Poate că am nevoie să ies din Huckabee înainte să vină Kiera acasă.

Mă rostogolesc și apuc telefonul, apăsând pe butonul de apel. Sună de câteva ori până ce îmi răspunde.

– Bună, Em, zice ea, vocea întrerupându-se zgomotos. Ce faci?

Semnalul în mijlocul pădurii din Huckabee e aproape la fel de prost precum cel din tabăra Kierei.

– Bună, zic eu ridicându-mă. Știu că am zis că o să împachetez azi, dar... m-am răzgândit. Vrei să plecăm de aici?

Blake râde – îmi pot imagina zâmbetul ei ștrengăresc de cealaltă parte a telefonului, degetele ei ridicându-se să-și dea după ureche o șuviță atinsă de soare.

– Credeam că nu mă mai întrebi.

După fix o oră, camioneta de un albastru decolorat a lui Blake se oprește în fața casei, două plăci de surf ieșind din partea din spate, cu acel zâmbet pe care mi l-am imaginat la telefon pe chipul ei. A fost mai mult decât fericită să facem un drum de patru ore până la plajă, așa cum am fost și eu când m-a întrebat dacă vreau să-mi petrec noaptea acolo când a menționat că mătușa ei locuiește aproape de plajă, ca să nu fim nevoite să ne întoarcem repede înapoi.

Dacă ieșim din Huckabee, vreau s-o fac cum trebuie.

Mă uit în urma mea și-l văd pe tata sprijinit de tocul ușii, cu telefonul încă la ureche în timp ce tot pălăvrăgește cu agentul imobiliar. Nu pot să nu ezit puțin în capătul scărilor verandei.

Dacă îl convinge agentul să accepte o ofertă proastă? Noi unde ne mutăm? Mă simt de parcă nu mă implică deloc în toate astea.

Își pune mâna peste microfon.

– Dă-mi un mesaj când ajungi acolo, da?

A fost așa de fericit să audă că vreau să merg undeva și să fac ceva! S-a luminat la față de fiecare dată când i-am cerut permisiunea să ies în aceste ultime săptămâni. Probabil fiindcă absența mea înseamnă că poate să mai arunce diverse chestii.

Îl privesc cum îi face cu mâna lui Blake.

Faptul că e fiica prietenului său cel mai bun e un bonus. Se vede că o place. Și nu doar fiindcă Johnny este tatăl ei.

– Îți trimit, zic scurt și mă grăbesc pe scări, picioarele mele încetinind și oprindu-mă complet când ajung la ultima treaptă.

E prima oară când merg așa de departe de când a murit mama și nu pot să nu-mi creez în minte cele mai rele scenarii.

Dacă i se întâmplă ceva? Dacă se rănește la muncă, sau uită să-și pună centura, sau uită să oprească cuptorul după ce-și prepară cina?

Dacă mă întorc și văd că s-a întâmplat ceva oribil? Mereu am stat aproape de Huckabee în caz că se întâmpla ceva cu tata.

Mă întorc către el, luptându-mă cu anxietatea, cu tot ce am învățat vara asta, cu promisiunea de a bifa lista, cu tot ce am făcut până acum fără probleme.

– Te iubesc.

Îmi zâmbește, ochii lui încrețindu-se la colțuri.

– Și eu te iubesc, murmură el.

Fug până la mașina lui Blake, deschizând ușa ca să-mi trântesc rucsacul pe jos, deja vorbind.

– Plăci de surf, Blake? Două? zic eu și mă urc, punându-mi centura.

– O să fie distractiv! Nu e mult mai greu decât să mergi cu bicicleta, zice ea, ceea ce e ca și cum ar spune că o piesă jucată cu colegii în gimnaziu e același lucru ca o piesă pe Broadway.

Simt un val surprinzător de entuziasm la acest gând, efectele săritului de pe stâncă și ale înotatului goală în piscină, odată cu încrederea calmă și sigură a lui Blake alungând orice teamă de riscuri, lăsând să mă cuprindă doar emoția pentru aventură.

– Și ca să ne pregătim, în dimineața asta bunica a făcut destule burrito pentru micul dejun cât să ajungă întregului oraș, zice Blake în timp ce intrăm pe șosea.

Îmi azvârlă unul acoperit în folie care mă lovește direct în piept.

Îmi chiorăie mațele în timp ce îl despachetez cu grijă, mirosul de salsa proaspătă și de brânză pătrunzând prin bucata umflată de tortilla.

Iau o îmbucătură și... La naiba, ce bun e! Chiar și după drumul către casa mea, e tot cald, iar brânza e moale și delicioasă.

– E incredibil, îi zic, iar Blake aprobă din cap.

– Le face aproape în fiecare dimineață și tot nu mă satur de ele.

Îl devorez în timp ce mergem pe șoselele șerpuite din Huckabee, încetinind ca să oprim la o benzinărie chiar înainte să intrăm pe autostradă.

– Eu și mama obișnuiam să ne luăm lozuri de aici, zic eu, dorindu-mi să vorbesc despre ea.

Despre lucruri care n-au legătură cu lista. Mă întind peste geam să arunc folia de aluminiu într-un coș de gunoi în timp ce Blake încearcă să facă pompa veche să-i accepte cardul.

– N-am mai venit aici după ce a murit. Odată, am câștigat cel mai mare premiu la un loz de Bingo Boogie. Cred că eram în clasa a cincea.

– Da? întreabă Blake distrasă în timp ce cardul e refuzat din nou.

Într-un sfârșit renunță și se sprijină de mașină, enervată.

O bat pe umăr, făcând semn către magazin.

– Va trebui să te duci să plătești înăuntru. Pompele astea sunt mai bătrâne decât noi.

– Nu mă miră, murmură Blake și o ia spre magazin, șlapii ei auzindu-se tare în timp ce merge.

O privesc mergând, întrebându-mă dacă pentru ea mutarea a fost mai grea decât lasă să se vadă. Benzinării cu pompe care abia funcționează. Semnal prost la telefon aproape oriunde. Un oraș atât de diferit de locul din care vine ea.

Nu poate fi ușor.

Scot telefonul cât o aștept și postez o poveste pe Instagram cu plăcile de surf sub care scriu „Cum încearcă Blake să mă omoare“. Prima mea postare din vara asta.

Nu pot să nu mă întreb dacă o s-o vadă și Matt. Oare n-o să intre pe ea intenționat? Știu că Olivia o va face.

Ridic privirea și o văd pe Blake ieșind pe ușile de la intrare, cu o pungă albă de plastic sub braț. Alimentează camioneta și se urcă înapoi în mașină.

– Ce ai luat? întreb eu.

Scoate o pungă de chipsuri Lays, un pachet de Skittles, jeleuri acrișoare în formă de viermi și o ciocolată Hershey's.

– Șiii... zice ea scoțând din buzunarul pantalonilor scurți de blugi două lozuri răzuibile puternic colorate.

Bingo Boogie. Aș recunoaște portocaliul și rozul ăla oriunde.

E drăguț și dureros în același timp să le văd după tot acest timp, fiind altcineva, nu mama cea care mi le întinde.

– Alege unul, zice ea.

Ridic mâna, ezitând lângă cel din dreapta înainte să mă îndrept încet spre cel din stânga. Ceva mă atrage spre lozul ăsta.

– Te simți norocoasă azi, Emily Clark? mă întreabă, întrerupându-mi gândurile.

Norocoasă. Acum îmi dau seama că asta mă atrage la loz. Îmi pare norocos.

Mă gândesc la ultimele săptămâni. Lista. Blake. Matt. Totul.

Când mă gândesc la toate astea, mă simt mai norocoasă decât m-am simțit în ultimii trei ani.

Iau lozul din stânga și scot din buzunar moneda.

– Poate un pic.

Capitolul optsprezece

Vântul îmi răvășește părul, bătându-l nebunește în jurul feței mele în timp ce înaintăm. Blake îmi aruncă o privire, apoi își dă jos de la mână un elastic de păr și mi-l întinde cu mâna liberă. Când îl iau, observ cât de bronzat e brațul ei față de al meu – are o urmă subțire și albă în jurul încheieturii unde își ținuse elasticul. Mă întreb câte zile din viață și le-a petrecut afară, soarele absorbit în pielea ei umplându-i părul de șuvițe blonde. Nu avem soare așa de puternic în Huckabee.

Zâmbesc recunoscătoare și îmi strâng părul într-un coc dezordonat, degetele mele chinându-se să strângă toate firele rătăcite.

Mă uit pe lângă ea la Pennsylvania trecând pe lângă noi, o mare de copaci și teren agricol, Huckabee fiind din ce în ce mai departe. Mă simt... bine. Mai bine decât mă așteptam, cu fiecare kilometru greutatea mutării, a orașului și tot ce s-a întâmplat pare din ce în ce mai ușoară.

Respir adânc, aerul cald umplându-mi pieptul.

Curând, vara însorită va fi înlocuită de o iarnă usturătoare, copacii din jurul nostru vor fi goliți de toate frunzele, cu crengi goale întinse spre un cer plin de zăpadă. Încerc să mi-o imaginez pe Blake în mijlocul acestor lucruri, dar nu pot. Umerii ei bronzăți acoperiți de o geacă verde, un fes peste părul ei decolorat de soare. Încerc să schimb culoarea gecii în mintea mea, schimb fesul cu un fular gros de lână, dar imaginea rămâne neclară.

Pare că poate exista doar vara. Făcută să înoate în mări și oceane, cu mirosul de soare și sare în haine.

Mă vede holbându-mă, dar nu pare ciudat.

– Ce e?

Clatin din cap, îndreptându-mi atenția spre drumul din fața noastră.

– Nimic.

Cred că ar fi totuși ciudat să o întreb cum miroase iarna.

Mă întind să dau muzica mai tare, St. Vincent auzindu-se prin boxe. Am ales melodii pe rând, una după alta. Mi-au plăcut toate sugestiile lui Blake. Radio a lui Sylvan Esso, Bury a friend a lui Billie Eilish, Ribs a lui Lorde.

Pun și eu câteva ale lui St. Vincent, Fear the Future și Cruel.

– Ar trebui să mergem la unul din concertele ei dacă are undeva pe aproape, zic eu, iar Blake încuviințează din cap cu nerăbdare.

– Am auzit că e genială live.

Drumul nostru continuă la fel. Până acum ne-am făcut planuri să-i vizităm pe Jay și Claire în Kauai în vacanța de primăvară, să mergem la Localul lui Hank pentru friptură, să facem kulolo, un desert tradițional hawaiian.

E incitant. Să-mi fac planuri pentru viitor. Pentru aventuri pe lângă cele de pe listă.

– Crezi că ai vrea să mergi la facultate într-un oraș mare?

Mă las în scaun, întorcându-mi coada cu degetele.

– Am fost în New York doar o singură dată. Am mers cu mama aproape de Crăciun când eram mică.

Mă gândesc la mulțimea de oameni, la energia de acolo, la clădirile uriașe, atât de diferite de Huckabee.

Într-un sens bun.

– Poate? Cred că da, zic și ridic din umeri. N-am mai fost acolo de ani întregi, deci nu știu.

– Cândva ar trebui să facem o excursie acolo! Ne plimbăm, vedem un musical, poate vizităm câteva facultăți.

„Poate vizităm câteva facultăți.“

Încuviințez din cap, sincer entuziasmată de idee.

– Am putea să facem o excursie special ca să vizităm facultăți?

Motorul camionetei hârâie sub noi, chinându-se să treacă de 90 de kilometri la oră.

Blake rânjește și se întinde să mângâie bordul mașinii.

– Sigur. Dar s-ar putea să fim nevoite să împrumutăm mașina cuiva.

Pennsylvania se transformă în New Jersey și aerul începe să miroasă a apă sărată cu cât ne apropiem mai mult de plajă. Soarele se lasă pe orizont încet când noi parcăm, iar eu simt costumul strângându-mi pielea după călătoria lungă.

Îmi plimb degetele pe bretea în timp ce Blake dezleagă plăcile de surf, întinzându-mi-o pe cea mai mică, plină de stickere.

– Aia e a mea.

– Bine, Blake.

Îmi dădusem seama. Ceva îmi spune că Johnny și-ar pune un sticker pe care scrie „Parcurile Naționale sunt pentru îndrăgostiți“.

Râde și mă înghiontește, punctul în care ni s-a atins pielea gâdilându-mă în timp ce ducem plăcile pe plajă, relaxându-se pe măsură ce ne apropiem mai mult de apă. În secunda în care pășim pe nisip, parcă o barieră se rupe.

Umerii ei se lasă, eliberați în totalitate de orice tensiune. O privesc inspirând adânc, pieptul ei ridicându-se și lăsându-se.

– Mi-a fost dor de asta, zice.

Îi studiez chipul, dându-mi seama cât de grele au fost pentru ea aceste ultime săptămâni. Cât de bine a ascuns că îi era dor de casă, de prietenii ei și de viața de dinainte.

– Îți dorești să fii înapoi acolo? întreb eu, uitându-mă la nisipul închis la culoare, în care se vede un gunoi cam la fiecare zece metri. Deși asta nu s-ar putea compara cu Hawaii.

Mijește ochii către apă, lăsând ușor să-i scape un oftat lung.

– Cu siguranță mi-e dor. Cred că mi-a fost greu să părăsesc locul care avea așa de mult din mama. Locul în care s-au îndrăgostit ai mei, plajele pe care au stat și unde am crescut eu. Mai ales că mă simt deja așa departe de ea...

Încuviințez din cap. Asta cu siguranță pot să înțeleg.

– Și, ca să fiu sinceră, mi-e dor de prietenii mei. De bunici. Mi-e dor de toate locurile, lucrurile și oamenii apropiați. Îmi aruncă o privire o fracțiune de secundă înainte să și-o întoarcă înapoi spre apă. Dar, dacă mai eram acolo, nu te-aș mai fi întâlnit pe tine.

Un sentiment cald îmi umple pieptul. Rămânem tăcute un moment, iar eu ridic placa de surf.

– O să mă înveți cum se folosește chestia asta? Dacă mi-aș fi dorit să mă înec la plajă, probabil găseam o metodă să o fac și fără recuzită.

– Nu, zice ea, rânjind în timp ce mergem către valuri. M-am gândit să te las să improvizezi.

Îmi arată cum să vâslesc, cum să găsesc punctul optim pe placă și cum să mă armonizez cu valul în loc să mă lupt cu el. Am noroc că apa e destul de liniștită mai spre mal și reușesc să ajung la partea mai netedă din a patra

încercare fără să fiu complet doborâtă, fiindcă mișcarea curentului nu e suficient de puternică încât să mă bage la fund cu totul.

Nu sunt la fel de familiarizată cu oceanul cum e Blake, deci e puțin înfricoșător să simt cum mă trage valul, luptând cu placa de sub mine. Îmi place oceanul, dar am fost aici doar de câteva ori, când eram mică, împreună cu ai mei, și o dată cu prietenii în clasa a opta.

Eu doar... Nu pot să zic că iubesc să fiu aici, înconjurată de atâta apă, toată încrederea mea depinzând de ceva precum o trotinetă uriașă.

Dar încrederea lui Blake mă liniștește, vocea ei îndemnându-mă să mă las trasă și să nu lupt cu valul, și reușesc ușor să mă armonizez cu placa, cu nesiguranța și cu frica în loc să mă lupt cu ele.

Nu pot să nu mă gândesc la conversația cu Kiera din dimineața asta. Despre Matt. Cum să fiu eu însămi înseamnă mai mult decât să fiu curajoasă, să înot goală ori să fac sărituri de pe stânci.

Înseamnă să-mi fie frică, să fiu tristă și nesigură și toate stările mele, chiar și când sunt lucruri pe care prietenii mei nu vor să le vadă. Înseamnă să fiu eu cea adevărată și onestă, cum sunt în acest moment, tot restul lucrurilor dispărând până ce rămâne doar acest moment de calm și de claritate – doar eu, Blake și apa din jurul nostru.

După puțin timp, stăm așezate pe plăcile de surf chiar când soarele începe să apună la orizont, picioarele mele atârând de ambele părți, cerul devine portocaliu, mov și albastru adânc, apa oglindindu-l, umplându-se și ea cu aceleași culori.

Răsuflu de parcă aș fi ținut ceva în mine timp de ani întregi, Huckabee și Matt și mutarea dându-mi drumul din strânsoarea în care m-au ținut doar pentru puțin timp. Pentru prima dată după mulți ani, departe de toate, mă simt liberă. Eliberată de așteptări și presiune, de frici și scenarii exagerate din mintea mea, de grupul de prieteni despărțit și ultimul an de liceu și de un oraș întreg de oameni care cred că știu exact cine sunt.

Liberă să fiu... doar eu. Să mă gândesc cine e acea persoană.

Ce a simțit mama când a pus asta pe listă?

Se simțise și ea constrânsă? Eleva eminentă care picase la examen, căutând ceva mai mult? Ceva în afara orașului?

Apoi mă gândesc la mama și la faptul că nu a plecat cu adevărat din Huckabee. Zicea că avea tot ce-i trebuia aici. Era adevărat? Ce a făcut-o să se răzgândească?

Nu știu de ce, dar simt că greșea. Cum ar fi viața mea dacă aș pleca?

Ridic privirea la pescărușii care zboară deasupra noastră și se lasă duși de aer, liberi și fericiți.

– La fel ca brățara ta, zic eu, iar Blake își înalță capul ca să-i privească aprobator.

– Uite! zice.

Cobor privirea să văd brățara în palma ei deschisă, cu pescăruși precum cei de sus ștampilați.

Ridic mâna și mi-o prinde, degetele ei legând cu grijă brățara de încheietura mea.

– Mama ta i-a dat-o tatălui meu când erau la liceu, iar tata mi-a dat-o mie când ne-am mutat înapoi în Huckabee. A zis că a luat-o într-o excursie la plajă. Tot așteptam momentul potrivit să ți-o dau, iar acum e perfect, zice ea. Acum s-a întors acasă.

Parcă mi s-ar răspunde la întrebare. Mă uit la brățară și îmi dau seama că s-a simțit și ea așa. Știa.

Doar pentru că Huckabee nu e suficient pentru mine nu înseamnă că pentru ea nu a fost.

Mi se adună lacrimi în ochi și ridic mâna să le șterg, dar Blake mi-o ia înainte, palma ei găsindu-mi obrazul, degetul ei mare prinzându-le cu blândețe în timp ce cad.

Inima mea începe să bată tare și mă uit la ea cum m-am uitat aseară la piscină, soarele care apune pictându-i toate trăsăturile într-o lumină aurie, de la ochii de culoarea mierii la buze.

Doar că de data asta nu mai am nici un refugiu să mă ascund, lăsându-mă să pricep ceva ce am evitat de dinainte ca mama să se îmbolnăvească.

Blake se uită fix la mine, iar privirea ei aproape mă face să dezvălui tot adevărul.

Capitolul nouăsprezece

Vara în care mama a primit acel diagnostic a fost în același an în care am încercat să stau o săptămână în tabăra Oaza Cețoasă.

Era o fată în camera cu paturi supraetajate. Dominique Flores.

Îmi amintesc cât de captivantă mi se păruse. Cât de drăguț îi stătea părul negru strâns în coadă la spate. Cum obrajii mei se înroșeau de fiecare dată când vorbea cu mine.

Îmi amintesc drumul înapoi acasă în autobuz, acea înțepătură care acum îmi dau seama că era o inimă frântă la gândul că era posibil să nu o mai văd niciodată – sau era sigur că nu voi mai avea să o văd, pentru că nu aveam de gând sub nici o formă să mă întorc în tabăra aia, oricât s-ar fi rugat Kiera de mine.

Nu voiam nimic altceva decât să mă dau jos din autobuzul ăla și să vorbesc cu mama despre asta. Să-i povestesc totul când despachetam lucrurile în seara aia ori să stăm pe podea în dressing în dimineața următoare în timp ce ea se pregătea, să las toate sentimentele confuze din acea ultimă săptămână să-mi iasă de pe buze.

Dar în secunda în care am văzut-o pe mama după ce am coborât din autobuz, am știut că era ceva în neregulă. În drumul spre casă cu mașina, nu a vorbit deloc despre strângerea de fonduri la bingo din ziua următoare și tot pipăia moneda norocoasă între degete.

Atunci am observat.

Bandajul unde fusese perfuzia. Cercurile vineții de sub ochii ei. Luni întregi de dureri de cap, amețeli și grețuri se transformaseră într-un final în cancer

în stadiul patru.

Am fost atât de preocupați de programări la doctor, de operații, mama simțindu-se din ce în ce mai rău, oșilindu-se în fața ochilor mei, că am ignorat pur și simplu ce se întâmplase. Timpul nostru petrecut în dressing dimineața s-a transformat în clipe cu ea așteptându-mă așezată pe colțul patului să-i aduc niște pantaloni de trening sau un tricou larg să se schimbe. Serile noastre la bingo s-au transformat în seri de stat până târziu la spital, aparatele auzindu-se zgomotos în jurul nostru în timp ce eu fugeam până la tonomat să îi iau o gustare pe care n-o putea mânca oricum din cauza greții. Părul ei castaniu, identic cu al meu, fusese tăiat scurt și apoi, într-o clipită, dispăruse complet.

Curând, toată acea discuție pe care urma să o port cu ea nu mai era decât un mic detaliu de mult uitat, ceva mic și nesemnificativ în comparație cu tot ce se întâmpla. Apoi Matt a început să vină la spital să îmi țină companie, aducându-i flori mamei, ținându-mă de mână în sala de așteptare, mama șoptindu-mi să-i dau în sfârșit o șansă. Acest băiat cu care am făcut șotii în gimnaziu, care mă plăcuse mereu, era acolo cu mine când aveam nevoie de cineva.

Așa că i-am dat acea șansă.

Dar acel detaliu n-a dispărut niciodată. Doar că, după ce a murit mama, a devenit imposibil de înfruntat.

Gândul sobru la mama și Matt mă trezește repede la realitate, la drumul ales pentru mine în acei ani din urmă. Probabil de aceea mă îndepărtez de Blake cu atâta forță, încât placa de surf se clatină și cad în apă.

Sunt prinsă de valuri și dusă către mal, rostogolită, placa de surf zburând din strânsoarea mea și nasul umplându-mi-se cu suficientă apă sărată ca să-mi dea o durere de cap. Exact când cred că am găsit nisipul sub picioare, un alt val mă lovește, aruncându-mă în apă ca pe o petardă de 4 Iulie. Stau întinsă pe nisip, gâfâind în timp ce Blake salvează placa și abia apoi vine să verifice cum sunt.

E bine de știut că are prioritățile bine stabilite.

– Ești bine? mă întreabă, încercând să nu râdă de naufragiul meu.

Mă strâmb și mă ridic, cu nisip lipit de spate și alge prinse în păr.

– Blake, jur, dacă râzi, o să...

Nu apuc să termin, fiindcă ea își ferește privirea, umerii ei tremurând de un râs silențios. Îmi dau jos alga de pe față, fără chef să glumesc, apuc placa de surf și o iau în sus pe plajă către camionetă.

– Em, haide! Îmi pare rău! strigă ea, urmându-mă.

Nu spun nimic în timp ce ne lăsăm plăcile de surf și ne luăm hainele ca să ne îmbrăcăm.

Când sunt închisă în cabina de baie să mă schimb, mă întorc, sprijinindu-mi capul de spatele ușii.

„Haide, Em!“

N-o să-mi stric seara de libertate pentru o placă de surf răsturnată. Și niște fluturi destul de mari în stomac.

Când ies, Blake mă așteaptă afară cu două conuri uriașe de vată de zahăr roz, conul alb fiind aproape invizibil sub tot acel puf. Îmi întinde unul din ele cu un zâmbet timid pe față.

– Îmi pare rău că am râs.

Îl iau, înghiontind-o ușor.

– E în regulă.

Mergem de-a lungul cărării din lemn uzat, ocolind alți oameni, în aerul plin de voci și râsete, norul dulce și pufos de vată de zahăr topindu-se pe limba mea. Un clopoțel se aude zgomotos lângă noi, anunțând o victorie în jocul

cu pistoalele cu apă, premiul fiind un urs de pluș imens, cam de aceeași mărime cu patrupedul lui Blake, Winston.

Blake se oprește, ochii ei urmând ursul prin mulțime.

– Ai vrea să...

Deja am banii scoși din buzunar și apoi în mâinile casierului, fraza ei rămânând neterminată. Mă așez pe unul din scaunele rotitoare, gata să pornesc.

Blake se așază lângă mine, cu doi copii și un bătrân ocupând celelalte trei locuri libere.

Casierul explică regulile în timp ce eu închid un ochi și îmi pregătesc pistolul cu apă.

Lovește ținta. Ridică platforma cu ursul dubios de pe ea. Câștigă premiul.

Ușor.

– Ești gata să pierzi, Clark? șoptește Blake în timp ce casierul începe numărătoarea inversă de la trei.

– Ai vrea tu!

Îi împing pistolul cu apă și încep să arunc cu al meu la sunetul clopoțelului, lovind ținta brusc, iar ursul meu roșu se ridică în aer și se lasă spre bunicul de lângă noi.

– La naiba, zice Blake în timp ce clopoțelul de alarmă se aude zgomotos deasupra noastră.

Mă uit să văd cum ursul ei galben de-abia s-a clintit.

– Mi-am dat jos lentilele de contact când am intrat în apă și... efectiv nu mai văd nimic. Ochii mei erau prea uscați ca să le pun la loc.

– Scuze peste scuze, zic eu în timp ce primesc ursul uriaș, cu un papion colorat ca un bondar în jurul gâtului lui.

Mă întorc și o văd pe Blake căutându-se în geantă. Scoate un suport de ochelari, strâmbându-se când îl deschide, și își pune o pereche familiară la ochi, mai mari ca Texasul.

Arată adorabil.

Scoate un suspin.

– Sunt oribili, nu?

– Sigur că nu, clatin eu din cap. Sunt chiar drăguți.

Îmi simt obrazii arzând. Dar nu ard mai mult decât ai lui Blake.

Ridică din sprâncene neîncrezătoare, cu ochii măriți de lentilele groase.

– Stai! Serios?

– Da, zic eu și încuviințez din cap. Crăciunul din 2011.

Odată ce își pune ochelarii, s-a zis cu mine.

Câștigă la aruncarea cu inelul, aruncarea cu săgeți în baloane și la jocul cu bile, mâinile noastre atingându-se ușor în timp ce mergem de la stand la stand, capetele micilor animale de pluș ieșind din ghiozdanul lui Blake. De fiecare dată când degetele ei îmi ating dosul palmei, e ca un șoc de electricitate, cald și cu furnicături într-un mod care e nou și nefamiliar.

Când o luăm înapoi spre mașină, trecem pe lângă un stand de mâncare, plin de semne colorate: Gogoși la pâlnie! Cele mai bune de pe faleză! Limonadă proaspătă! Chiar dacă pot să văd cutia de limonadă așezată pe bufetul din spate, luăm oferta cu doi hotdogi la 5 dolari, împreună cu două pahare de plastic pline cu limonadă nu foarte proaspătă și mergem cu mașina două străzi până la casa mătușii ei, mâncând hotdogii pe drum.

Când ajungem acolo, o versiune feminină a lui Johnny Carter deschide ușa micii case vopsite în alb, făcându-ne semn să mergem spre curtea din spate, într-o cămașă albă cu nasturi și în șlapi. Până acum am văzut-o doar în poze sau am auzit povești despre ea de la doamna Carter. S-a mutat din Huckabee chiar după ce a terminat liceul și se întoarce doar când trebuie.

– Mătușă Lisa! zice Blake, ușa camionetei scârțâind când o deschide.

Sare din mașină să o îmbrățișeze.

– Ora 21.00, zice mătușă Lisa. M-ai ținut trează după ora mea de culcare! Știi că în zori e cel mai bine să faci surf aici.

Îmi zâmbește, cu o mână încă pe umărul lui Blake.

– Tu trebuie să fii Emily! Dumnezeu, arăți exact ca mama ta!

Trebuia să mă aștept la asta. Nu mai doare așa de mult ca înainte, cuvintele lui Blake din acea zi în care am găsit cutia devenind realitatea mea vara asta, așa că păstrez amintirea mamei în felul meu.

Acum simt ceva cald radiind în piept la auzul acestui lucru.

Zâmbesc politicos.

– Mulțumim că ne primiți...

– În curtea din spate? pufnește ea, aruncându-și mâinile în aer.

Plănuim să dormim în spatele camionetei lui Blake ca să reușim să îndeplinim cerința numărul 6 de pe listă: „Dormi sub cerul liber“.

– Oh, haide mătușă Lisa! Vrei să zici că tu n-ai făcut chestii mai rele când erai de vârsta noastră? zice Blake, schimbând între ele o privire poznașă, cu sprâncenele ridicate și rânjete pe buze.

– Aici m-ai prins, Blake, zice ea în timp ce o luăm pe scările din spate și trecem de o ușă cu plasă către o verandă acoperită, decorată cu mobilă de

exterior cu dungi albe și albastre, un ventilator alb învârtindu-se pe tavanul de deasupra noastră.

Scot telefonul și îi trimit un mesaj rapid tatei să îl anunț că am ajuns.

– Deci cum e în Huckabee până acum? întreabă mătușa Lisa când ne așezăm pe scaune. Își ridică picioarele și le odihnește pe măsuta de cafea din lemn. Mă miră sincer că n-ai fugit mai repede de acolo ca să mă vezi.

– Nu e rău. Sigur că încă încerc să mă obișnuiesc cu... Blake face o pauză pentru a se gândi la cuvintele potrivite. Cu tot, presupun.

– Da, încuviințează mătușa Lisa din cap. Eu cred că nu m-am obișnuit niciodată. Și m-am născut acolo!

Ne întreabă ce am făcut vara asta și, chiar dacă nu menționăm lista, îi povestim despre aventura noastră – cum am sărit de pe stâncă, cum am înotat dezbrăcate în piscina Huckabee și cum am furat un măr din livada lui Snyder.

Râde la ultima șotie.

– Ah, fiți sigure că am încercat și eu asta! M-au prins când eram în zona cu mere Gala și ne-am tăvălit la pământ. Am avut un ochi vânăt vreo săptămână.

Curând începem toate trei să căscăm, iar mătușa Lisa ne duce înăuntru ca să ne luăm niște perne.

Căsuța e la fel de drăguță înăuntru ca afară. Parchet de lemn cu pereți albi și mobilier deschis la culoare, tavane înalte cu grinzi de lemn expuse.

– Baia e aici, zice mătușa Lisa, ducându-ne de-a lungul unui hol mic și arătând către o ușă. Dormitorul liber e aici, adaugă și deschide altă ușă cu piciorul. Ne dă pernele de pe paturile dinăuntru. Dacă se face prea frig la noapte, sunteți bine-venite să intrați aici. O să las ușa din spate deschisă. Aruncă și o pătură în carouri peste grămada din brațele lui Blake,

acoperind-o și pe ea ca pe o fantomă. Pare că sunteți gata, zice, chicotind în sinea ei în timp ce o luăm înapoi pe hol către ușa cu plasa. Ne ține ușa în timp ce ieșim. Anunțați-mă dacă mai aveți nevoie de ceva! Dacă nu, ne vedem mâine la micul dejun.

– Mulțumim! zicem deodată, plasa închizându-se în urma ei.

Blake scoate plăcile de surf din spatele camionetei și întinde pătura ca să putem sta pe ea. Ne suim amândouă și ne rezemăm de cabină, cu grămada de perne în spatele nostru și ținând în mâini ce ne-a rămas din limonadele noastre imense. Încă pot auzi șoapta oceanului, valul venind și plecând.

Când brațul lui Blake îl atinge pe al meu, cum s-a întâmplat de atâtea ori azi pe cărare, nu mă îndepărtez. Nu știu dacă e intenționat sau doar un accident, dar pentru un moment, pentru noaptea asta, îmi dau voie să trăiesc pur și simplu clipa. Să fiu aici cu ea.

Îmi umple pieptul cu un sentiment care face limonada mai dulce, noaptea mai vie, vântul răvășindu-mi părul ud în timp ce stăm așezate aproape una de alta, auzindu-se de undeva de la depărtare sunetul slab al unui radio.

Mă uit la Blake în timp ce se întinde să ia o pernă și observ un tatuaj chiar sub breteaua sutienului ei negru, vizibil printr-o gaură din topul ei – scrie Te iubesc, pictat cu grijă.

– Îmi place tatuajul tău, zic eu, întrebându-mă cum ar fi să ridic mâna și să-l ating. Să trasez linia cuvintelor. Nu știam că ai unul.

Blake se uită în jos, zâmbind.

– E scrisul mamei. Mi-a scris o scrisoare în ziua când a intrat în travaliu, zice îngândurată în timp ce își așază perna cu grijă în spate. Parcă știa, nu? Parcă știa că nu o să supraviețuiască.

– Poate că știa. Cumva a simțit.

Pentru prima dată după mult timp, mă gândesc la ziua în care a murit mama.

– În săptămâna de dinainte să moară, mamei i-a fost atât de rău! Le-au încercat pe toate. Morfină. Plasturi cu fentanil. Nimic n-a funcționat. Apoi, în ultima zi, era complet liniștită. Parcă în toată camera s-a pogorât calmul. De parcă știa că vine.

Stăm tăcute un minut, singurul sunet fiind murmurul de la radio, valurile lovindu-se de nisip, unul după altul.

– Ce a spus în scrisoare? întreb eu.

Blake își dă jos ochelarii și își lasă capul pe spate.

– Multe lucruri. Că mă iubea. Că își dorea să duc o viață lungă și fericită. Că eram persoana ei favorită de pe lume și nici măcar nu mă cunoscuse încă, zice Blake și un zâmbet i se întinde pe chip. Dar și lucruri care înseamnă ceva nou pentru mine acum. O frază din scrisoare zicea: „Crede-mă pe cuvânt, Blake, chiar și cele mai neașteptate locuri și persoane se pot transforma în cele mai frumoase aventuri“. Și apoi m-am mutat în Huckabee, te-am întâlnit pe tine și a devenit ceva adevărat într-un mod cu totul nou. Mă simt de parcă de fiecare dată când o citesc găsesc ceva nou în ea.

Nu pot să neg faptul că mi se taie respirația pentru o secundă la auzul cuvintelor ei.

– Înțeleg ce zici, spun eu, iar Blake își schimbă poziția să mă poată privi.

– Cum e? mă întreabă. Să bifezi lista?

– Păi, e cum ai zis în ziua aia la mine acasă. M-a făcut să mă simt mai aproape de ea.

Mă gândesc câteva momente la cât de multe s-au schimbat din ziua în care am găsit lista. Că eu m-am schimbat, lista și mama ghidându-mă în moduri noi și neașteptate. Acel moment de claritate pe care l-am avut la plajă despre plecarea din Huckabee. Căderea liberă de pe stâncă. Chiar și acest moment acum, vorbind despre ea.

– Dar e mai mult de atât. Să bifez lista m-a făcut să mă simt mai mult ca mine însămi. Mai mult decât înainte... Fac o pauză și ridic din umeri, clătinând din cap. Nu știu. M-a făcut să mă simt de parcă nu mai trebuie să mă îngrijorez că o să pierd totul, că o să fiu rănită sau că o să se prăbușească totul în jurul meu. Crezusem că am pierdut-o pe mama, dar vara asta am reușit să recapăt o parte din ea, mă gândesc eu. N-a fost niciodată cu adevărat pierdută. Ca și cum acum pot să risc și n-o să se transforme totul în cel mai rău caz posibil, adaug. De parcă sunt... nu știu.

– Norocoasă? mă întreabă Blake, iar cuvântul pare electric.

E cuvântul pe care l-ar folosi mama.

– Da, zic eu încuviințând din cap, cuvântul părând potrivit pentru prima dată după foarte mult timp, nu o povară sau o minciună. Un sentiment din care credeam că nu mi-a mai rămas nimic. Un sentiment de care credeam că nu voi mai avea parte. Norocoasă, spun eu.

– Atunci e mai mult decât o listă de planuri. E o listă norocoasă, zice Blake, și nu mă pot abține să nu zâmbesc când aud cum sună.

– Dumnezeuule, asta se potrivește perfect cu mama! spun eu. A fost foarte norocoasă până când a făcut cancer, asta pot să zic.

Blake e tăcută, dându-mi ocazia să continui sau să nu mai spun nimic.

De aceea continui. Îmi dau voie să simt totul, las durerea și suferința să se scurgă.

– Era ca un talisman pe două picioare, mereu se purta de parcă șansele deja erau în favoarea ei. De parcă trebuiau să fie. Îmi amintesc când am mers la Festivalul Toamnei din Huckabee și a pus doar un singur bilet de tombolă pentru premiul cel mare. Oamenii cumpără sute de bilete, iar ea a câștigat cu unul singur, clatin eu din cap, amintindu-mi cât de revoltat a fost Jim Donovan. Era mereu așa sigură pe ea! Chiar și când a început să aibă dureri de cap și amețeli, credea că totul e bine. Și eu am crezut că e bine.

Mi-o amintesc stând întinsă pe canapea cu o compresă presată pe frunte, așteptând ca pastila de durere să-și facă efectul.

– În vara aia am fost în tabără, unde e prietena mea acum. Știam că se duce în sfârșit la doctor cât sunt eu plecată, dar pur și simplu nu m-am îngrijorat. Nu m-am gândit deloc că ar putea fi ceva grav. Îmi vin lacrimile, dar mă forțez să continui, cuvintele pe care le-am ținut ascunse în mine revărsându-se: Ar fi trebuit să fiu îngrijorată. Stadiul patru. Glioblastom. Ar fi trebuit să o conving să se ducă mai devreme la doctor. Ar fi trebuit să stau cu ea în fiecare clipă. Chiar și după ce a fost diagnosticată, am crezut că o să învingă în ciuda șanselor mici, pentru că mereu a făcut asta. Am crezut că o să învingă pentru că ea credea asta. Chiar până în ultima săptămână.

Inspir adânc, amintindu-mi de mama, de trupul ei plăpând și de fața ei trasă, felul în care îi simțeam mâna într-a mea în ultima zi. Osoasă, slăbită și fragilă. Expresia necunoscută de pe chipul ei, știind ce urma să se întâmple. Spunând că e în regulă când nu era. Poate că am fi avut măcar o șansă mică dacă ar fi avut mai multă grijă. Dacă s-ar fi dus mai devreme la doctor.

– Parcă tot ghinionul pe care nu l-a avut până atunci ar fi lovit-o deodată. N-a fost ca în cazurile alea miraculoase când îți zic că ai câteva săptămâni de trăit și trăiești luni întregi, sau un an, sau un deceniu. I-au dat șase luni, iar ea n-a apucat nici două, spun și mă uit la Blake. Norocul ei s-a terminat, Blake. Și norocul meu, la fel.

– Hei, zice ea, mâna ei găsimdu-mi brațul. Emily, nu poți gândi așa, spune și se apropie, picioarele noastre atingându-se. Nu poți măsura viața cuiva astfel.

Ridic privirea să-i văd expresia serioasă, ochii luminoși.

– Dacă ar fi așa, atunci eu ar trebui să-mi trăiesc viața crezând că sunt de vină pentru că a murit mama, nu? Că eu am fost cel mai rău și cel mai mare ghinion care li s-a întâmplat alor mei.

Mă gândesc la Johnny și la felul în care se uită la Blake, de parcă ar fi tot ce e mai bun în lume strâns într-o persoană. Ceea ce ar putea fi adevărat.

– Chiar dacă mamele noastre au trăit vieți atât de scurte, gândește-te câte lucruri bune au avut în ele. Oamenii pentru care au însemnat ceva. Viețile pe care le-au dus. Aventurile pe care le-au avut. Listele pe care le-au terminat. Erau norocoase, Em! Cu toții suntem norocoși nu pentru că iese totul perfect, ci pentru că avem șansa să ne trezim de dimineață și să riscăm să facem greșeli și apoi să încercăm să nu le mai facem.

Rămân tăcută, asimilând cuvintele. Vreau foarte mult să le pot crede.

Îmi amintesc de toate clipele trăite vara asta. De la căutarea frenetică de răspunsuri pe o foaie la săritul de pe stâncă, la înotat goală în piscina Huckabee, la momentul ăsta – nu fug de ce s-ar putea întâmpla, dar fug către ceva, o nouă viziune a persoanei care aș putea fi. Persoana pe care mi-a fost frică să mi-o imaginez fără mama aici.

Dar eu încă sunt aici, am timp să încerc.

Și îmi doresc asta.

Inspir adânc și mă simt recunoscătoare pentru stelele care luminează deasupra noastră, pentru mama și lista norocoasă care m-au adus aici. Dar și pentru Blake Carter, fata care a sugerat să bifez lista. Fata care a fost lângă mine la fiecare pas, vorbind franceză, încurajându-mă să încerc lucruri noi și asigurându-mă că totul va fi bine cu acel zâmbet ștrengăresc. Fata a cărei mână e doar la un deget de mâna mea, odihnindu-se pe pătura în roșu și negru pe care a întins-o în spatele camionetei.

Doar ideea de a întinde mâna ca să i-o ating e ca un spectacol de artificii înăuntrul meu.

Și nu aș ține-o cum am ținut-o când m-a ajutat să urc pe stâncă sau când am fugit de la piscină înainte să putem fi prinse de vreo mașină de patrulare.

Aș ține-o fiindcă...

Uit să respir în timp ce întind mâna către ea, Blake trăgând brusc aer în piept când mâinile noastre se găsesc în întuneric, degetele noastre atingându-se așa de blând, iar mâna mea dansând în jurul mâinii ei până ce îi alunecă încet în palmă. Nici una nu se uită la cealaltă, dar pot simți electricitatea în aer, o amețeală în mintea mea cum n-am mai avut până acum, în timp ce degetul ei mare trasează cercuri pe dosul palmei mele.

De data asta, singurul motiv pentru care încep să număr în mintea mea e ca să-mi dau seama câte secunde pot să mai lungesc această clipă.

Capitolul douăzeci

Primul lucru pe care îl simt când mă trezesc e mâna lui Blake în mâna mea.

Apoi, când deschid ochii, îi văd chipul la câțiva centimetri de al meu, cu ochii încă închiși. Pare complet liniștită, atât de frumoasă și de netulburată în lumina dimineții, cu un fir din părul decolorat de soare prins între gene.

Ridic mâna, vrând să-l dau la o parte, dar se aude un sunet puternic dinspre ușa de plasă care e trântită de perete. Îmi trag mâna repede, strângându-mi degetele în palmă, când vocea mătușii Lisa ne strigă:

– Micul dejun în cinci minute, fetelor! Veniți cât încă e cald!

Ochii lui Blake se deschid încet, întâlnindu-i pe ai mei. Ne privim un moment lung, apoi mă uit în altă parte când încep să-mi ardă obrazii. Nu vreau să creadă că mă holbam la ea cum doarme.

Îmi desfac degetele din strânsoarea ei, trăgându-mă ușor până la capătul camionetei, ochii mei căutând zarea de un albastru puternic magia de aseară încă simțindu-se în aer, mai ușoară acum în lumina zilei.

Suspină, urmându-mă.

– Ascultă, spune ea în timp ce alunecă pe lângă mine, sărind în iarbă și frecându-și umărul stâng, nu zic că n-a fost distractiv, dar să dormim în spatele camionetei n-a fost cea mai strălucită idee.

Râd și sar după ea, resimțind o durere compătimitoare în spate. Metalul tare al mașinii a fost destul de neiertător. Ne adunăm pernele și păturile, grăbindu-ne către ușă.

– Recunoaște, zice Blake peste grămada de perne din brațe. De câte ori te-ai gândit să renunți și să fugi înăuntru?

Pufnesc și îi țin ușa să intre.

– Doar de șapte ori. Poate opt. Tu?

Nu adaug că nu știu dacă a fost din cauza camionetei incomode sau pentru că îmi era greu să adorm cu ea așa de aproape de mine.

– Nici măcar o dată, zice, surprinzându-mă.

Nu vreau să cred că aceste cuvinte înseamnă mai mult, dar tot simt o mică de speranță.

Mijesc ochii suspicioasă în timp ce lăsăm pernele în camera de oaspeți.

– Aiurea, zic eu, iar ea cedează.

– Practic la fiecare oră, recunoaște și trece pe lângă mine în hol, suficient de aproape ca să-mi facă pielea de găină pe tot brațul, inima mea bătând neregulat.

– Cred că ne apropiem, îi spun lui Blake, în timp ce mirosul de bălegar pătrunde în camionetă.

Amândouă ridicăm geamul în același timp pentru a bloca mirosul.

Încuviințează din cap, uitându-se la GPS-ul de pe telefon.

– Mai puțin de o jumătate de oră.

Îmi lipesc fruntea de geam și privesc cum se desfășoară terenurile agricole familiare, oftatul meu lung condensându-se pe geamul ferestrei.

Aproape că înțeleg cum trebuie să se simtă Kiera. După ziua de ieri, nu prea mai vreau nici eu să mă întorc în Huckabee.

A fost greu să plec de la mătușa Lisa în dimineața asta, să părăsesc plaja, soarele și toate posibilitățile.

Întoarcerea mea în Huckabee se simte ca o aterizare forțată la realitate în mai multe sensuri, dar chiar și așa, cu cât ne apropiem mai mult, tot mă simt... plină de speranță.

Îmi trag piciorul sub mine în timp ce mă uit la pozele făcute în călătoria noastră. Continui să glisez înapoi, la fotografiile pe care le-am făcut în această vară, la fiecare cerință de pe listă pe care am bifat-o, la ultimii doi ani de liceu, ducându-mă din ce în ce mai departe, până ce mă regăsesc față în față cu mama și cu tatuajul ei.

„În mijlocul iernii, am aflat, în sfârșit, că exista în mine o vară invincibilă.“

Cuvintele pe care nu le-am putut înțelege atunci înseamnă deodată ceva pentru mine, la fel cum au însemnat pentru ea. După tot ce s-a întâmplat, de la moartea mamei până la bal, am fost atât de... blocată. Învinsă. Atât de cufundată în iarnă, încât nu mi se părea că voi găsi o cale de ieșire. Tot ce am văzut au fost căile prin care mă puteam frânge.

Dar când mă plimb cu Blake, sau când stau în spatele camionetei ei, sau când încerc o nouă aventură, o simt. Mă simt invincibilă.

Așa a fost și pentru mama.

În acea vară, apoi crescându-mă și chiar în acea ultimă zi, mâna ei în a mea, camera cufundată într-un calm absolut.

Mă întorc pe Instagram, la contul Salonului de tatuaje de pe Sycamore Street. Imediat văd o pereche de chiloți desenați, cu brațe și o față, care ține un semn pe care scrie: „Ofertă de Ziua națională a lenjeriei intime!“

Cine și-ar face un tatuaj de Ziua națională a lenjeriei? Ei bine, cu excepția...

– Blake, spun eu, fiindcă nu îmi doresc ca această aventură să se încheie. Hai s-o facem!

Ridic telefonul și ea se uită repede la ecran.

– Ziua națională a lenjeriei intime? Ce-i asta?

– Ce, n-ai sărbătorit niciodată?

– A sărbătorit cineva?

Cobor privirea la telefon, ochii mici ai lenjeriei desenate în imaginea salonului de pe Sycamore holbându-se la mine.

– Salonul de tatuaje din oraș are mereu reducerile astea speciale. Cele mai multe dintre ele sunt de sărbători naționale alese la întâmplare, zic eu și apăs de două ori pe fotografie, dând like. Poți să-ți faci un tatuaj pentru vreo 50 de dolari. Au un repertoar imens.

– Stai așa. Un repertoar? Un repertoar de tatuaje? întreabă Blake. Asta e...

– E Huckabee, zic cu un râset.

– Da, corect, încuviințează ea din cap, oprindu-se să studieze terenurile agricole din jurul nostru. Ce vrei să-ți faci?

– Am o idee bună, spun, întinzându-mă să caut salonul de pe Sycamore Street pe GPS.

Interiorul salonului de tatuaje este surprinzător de întunecat având în vedere atenția la detalii care îmi imaginez că e necesară la tatuare.

Pereții sunt acoperiți cu modele viu colorate, încadrate într-o încercare de conservare, dar colțurile tot sunt îngălbenite de vechime. Sunt așezate scaune pliante negre sub ele, ușor strâmbe. E ca un joc de ruletă rusească să-l alegi pe cel care să nu se prăbușească sub tine.

Mă uit peste tejgheaua mare în camera din spatele ei, unde, în fața unei cortine roșii uzate, un tip uriaș cu o barbă mare și gri și o bandană roșie pe cap tatuează o inimă complicată pe încheietura mâinii lui Katie Moore, sora mai mare a unei fete din clasa mea.

N-ai crede niciodată că cel mai bun înaintaș ofensiv pe care l-a văzut Liceul Huckabee ar putea tatua ceva atât de delicat, dar Big Jim este un adevărat artist. Și, de asemenea, un om cu adevărat sentimental. Cred că el a plâns cel mai tare la înmormântarea mamei – și au fost doar un an în aceeași clasă la școală.

– Bună, Jim! Îl salut.

Ridică privirea, zâmbind când mă vede, ochii lui practic dispărând sub obraji rotunzi.

– Emily! Ai venit pentru ofertă?

Încuviințez din cap, bătând cu degetul pe repertoarul enorm așezat pe tejgheaua din față, plin ochi de pagini cu desene și modele. Blake se uită peste umărul meu, fața ei luminându-se când vede scrisul cu marker negru decolorat de pe copertă: „Repertoriu de tatuaje“.

– Să sperăm că tatuează mai bine decât scrie, îmi șoptește ea.

Îi dau un cot într-o parte, iar ea îmi dă un cot înapoi, un rânjet mare făcându-și loc pe fața ei.

– N-o să mai fugi de data asta, nu-i așa? mă întreabă Big Jim, mașina de tatuat zumzâind din nou în timp ce se apleacă înapoi peste încheietura mâinii fetei.

Mă strâmb. O văd pe Blake cum deschide gura ca să mă tachineze.

– Dacă zici ceva, nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

– Asta va fi destul de greu, având în vedere că eu te duc acasă, spune ea, sprijinindu-se nonșalant de tejghea.

Îi arunc o privire înainte să-mi întorc atenția înapoi la Jim.

– Pot să aleg ceva care să nu fie în repertoar?

– Nu se poate, Em, spune el, ochii lui fiind concentrați la ce face. Știi regulile ofertei.

Simt dezamăgirea până în fundul stomacului, dar refuz să renunț acum. Invincibilă.

Poate că nu trebuie să fie la fel ca al mamei.

Poate că asta ar trebui să fie pentru mine.

Hotărâtă, mă aplec peste paginile repertoarului, brațul lui Blake atingându-se ușor de al meu în timp ce mă uit. Un fluture purpuriu, un demon fumând o țigară, o ceașcă de cafea cu o aureolă, o capră ciufulită. Nu am nici o idee cum au fost toate astea strânse împreună pe aceeași foaie, dar toate paginile sunt cam ca asta.

Nici o temă. Doar desene mici, aleatorii, întinse pe o pătură de alb.

Amuzată, Blake arată către un desen cu o felie de pizza care poartă ochelari de soare.

– Unde pui un astfel de tatuaj?

– Ăla clar merge pe fund, zic eu.

– Ce-i drept, pizza chiar se duce direct pe fund.

Continuăm să ne uităm, trecând ușor de jumătatea repertoarului. Simt o urmă de spaimă în stomac când încep să mă îngrijorez că nu voi găsi nimic. Nimic care să însemne ceva.

Bag mâna în buzunar, degetele mele înfășurându-se instinctiv în jurul monedei.

Mai trec de două pagini. Apoi încă trei.

Nimic.

Întorc încă o pagină și deodată o văd, parcă chemându-mă. O floarea-soarelui mică, galbenul aprins având aceeași culoare ca florile din grădina mamei. Aceleași pe care le duce tata la mormânt în fiecare an.

E ca un semn de la ea. Ceva real și semnificativ în acest repertor imens de desene ne semnificative. Norocos.

Ridic privirea de pe repertoriul greu, dând hotărâtă din cap, spaima de mai devreme eliberându-mă din strânsoare.

– Ai ales unul? întreabă Blake, ochii ei studiind pagina entuziasmată.

– Da, e...

Mă apucă de braț, oprindu-mă.

– Ștt, vreau să ghicesc!

Mijește ochii, dar nu își îndepărtează mâna, uitându-se de la mine la imagini, ochii ei întunecați încruntându-se în timp ce analizează foaia până la capăt.

Într-un final, pune degetul pe floarea-soarelui, uitându-se la mine cu nerăbdare.

– Floarea-soarelui! Ca în grădina mamei tale.

Încuviințez din cap, un sentiment cald umplându-mi pieptul.

– A fost grea alegerea între asta și gogoșa dansatoare...

– Te cred, zice ea dându-se la o parte în timp ce Big Jim se apropie de tejghea cu o fată proaspăt tatuată.

– Ce o să fie? întreabă în timp ce se apleacă sub tejghea să ia o mapă.

Arăt spre floarea-soarelui, iar el încuviințează, aruncându-i o privire lui Blake înainte să ia niște hârtii și să le pună în mapă.

– Și tu îți faci?

Blake clatină din cap.

– Azi nu! Dar s-ar putea să revin pentru felia de pizza cu ochelari.

Jim îmi întinde mapa și chicotește ușor.

– Ai fi surprinsă câți oameni și-l fac pe ăla, zice și apoi privirea lui o întâlnește pe a mea. Unde îl vrei, Em?

Îmi ating pielea goală de pe antebraț, încercând să-mi imaginez acel loc fără să mai fie neted și gol. Mă întreb dacă și ei i s-a părut ciudat, dacă a ales acel loc pentru că avea să-l vadă mereu și să-și amintească.

Jim face semn din cap către scaunele negre.

– Uită-te pe documente și semnează. Eu mă pregătesc.

Reușesc să aleg scaunul sigur, dar lui Blake aproape că i se îndoaie scaunul de plastic sub ea. Se sprijină instabil pe margine, așteptând cu ochii mari o căzătură.

Expresia ei mă amuză așa de tare, încât îmi e aproape imposibil să îmi îndrept atenția spre mapa din fața mea.

O studiez în timp ce Big Jim încasează plata și pregătește totul pentru tatuajul meu. Cam tot ce e în acte este destul de evident, lucruri legate de infecție, că Big Jim mereu sterilizează totul, folosește ace curate și așa mai departe.

Chiar dacă pot să-l văd cu ochii mei cum face asta acum, în urmă cu o lună aș fi fugit pe ușă după ce aș fi căutat pe Google lucruri legate de infecții la tatuare, cele mai rele cazuri influențându-mi decizia.

Asta am făcut în februarie când am venit cu Kiera.

Nu pot nega că aceste gânduri cu siguranță vin și de data asta. Dar mă gândesc în schimb cât de tare o să fie tatuajul. Cum o să mai bifez ceva de pe listă. Cum s-a simțit mama în acest moment.

Aceste gânduri sunt mult mai puternice decât gândurile negative și fricile, împingându-mă să semnez rândul punctat, iar temerea și îngrijorarea mea nu mă mai paralizează de data asta.

Big Jim vine să ia mapa, arătând către scaunul de tatuat din piele artificială care stă gol în mijlocul încăperii.

Mă duc și mă așez pe el, picioarele mele scârțâind zgomotos pe piele în timp ce mă așez la margine. Big Jim îmi cere să pun brațul pe suport și mi-l curăță cu alcool. Sunt surprinsă când scoate o lamă să îmi radă părul ușor castaniu de pe braț, pielea de sub el furnicându-mă. Așază un șablon al florii, lipindu-l de braț cu apă, degetele lui groase lucrând cu grijă în timp ce trage ușor hârtia.

Și deodată îl văd. Primul meu tatuaj în devenire. Expir încet, analizându-l.

– Arată bine? mă întreabă. E o oglindă acolo dacă vrei să verifici din nou.

Face semn din cap către o oglindă mare prinsă de ușa dulapului.

Mă ridic și merg la oglindă, întorcându-mi brațul la dreapta și în stânga. Floarea iese în evidență pe pielea mea palidă. Iese foarte mult în evidență. Ochii mei îi găsesc pe ai lui Blake în oglindă și ezit, dar ea încuviințează din cap, cu brațele încrucișate la piept.

– E perfect. Mama ta l-ar adora.

Înghit în sec și încep să mi se adune lacrimi în ochi la cuvintele ei. Mă întorc la scaunul de tatuare, așezându-mi brațul la loc pe suport.

Big Jim pregătește cerneala în timp ce Blake își trage scaunul aproape, așezându-se de partea cealaltă a lui, apoi deodată el mă întreabă:

– Ești gata?

Și atunci ochii mei găsesc acul argintiu strălucitor, făcându-mă să îngheț.

– Ăăă, reușesc eu să scot pe gură.

Jim se oprește și îmi aruncă o privire.

Sunt pregătită să fac asta? Mă gândesc la toate celelalte lucruri de pe listă. Cum m-au ghidat și m-au provocat. Cum m-au învățat lucruri noi. Că nu regret nici unul dintre ele, că tot ce a avut mama pe listă m-a făcut doar să mă simt mai aproape de ea...

Dar și mai aproape de persoana care vreau să fiu cu adevărat.

Blake își trage scaunul mai aproape și îmi întinde mâna. Aceeași mână pe care am ținut-o aseară, sub acea pătură de stele.

– Poți să mă ții când te doare, bine? îmi zice. O să treacă repede.

Îmi iau degetele de pe suportul pentru braț, punându-mi palma transpirată în mâna ei foarte uscată și moale, degetele ei prinzându-mi-le ușor pe ale mele, sentimentul fiind unul familiar și amețitor și care îmi distrage atenția în cel mai bun mod posibil.

– Totul e în regulă? întreabă Big Jim cu mașina de tatuat bâzâind.

De data asta încuviințez din cap.

Apasă, iar presiunea este mai întâi iritantă, apoi neplăcută și în final dureroasă. Mă strâmb, strângând mâna lui Blake mai tare, în timp ce durerea trece de la o înțepătură incomodă la ceva orbitor de dureros.

Chiar și când strânsoarea mea e atât de puternică încât îi face degetele să-și piardă culoarea sau îi frânge oasele, Blake nu își trage mâna. Rămâne lângă mine, cum a făcut toată vara.

Închid ochii și număr în minte până la cinci din nou și din nou, până ce bâzâitul se oprește, lăsând o tăcere totală.

Deschid un ochi, apoi pe celălalt, uitându-mă în jos să văd rezultatul.

Arată diferit de cea desenată pe foaia din repertoriul gros, ceva din culori și forme transformându-se sub lumina din salon.

Floarea de pe brațul meu pare vie. De parcă ar fi smulsă direct din grădina mamei mele. Petalele sunt de un galben identic și luminos, tulpina de un verde ușor.

– E bine? întreabă Jim cu ezitare.

Încuviințez din cap, încercând să nu plâng.

– Arată exact ca florile din grădina mamei. Mulțumesc!

Înghit cu greu nodul care mi s-a pus în gât, simțindu-mă curajoasă, fericită și tristă în același timp.

E o parte din ea. O parte din mine. O parte din noi care nu poate fi luată. Oriunde mă voi duce, voi avea asta.

Pune o folie transparentă peste tatuaj, lipind-o cu grijă în timp ce-mi dă indicații simple. Pentru prima dată în viața mea, abia le ascult, ochii mei fiind fixați pe floare și pe pielea iritată din jurul ei. Privirea mi se încețoșează în timp ce mă gândesc la brațul mamei, la tatuajul ei în același loc ca al meu, o altă experiență pe care o împărțim acum.

Nu credeam că vom mai avea așa ceva, iar acum am atâtea!

Mă relaxez, în sfârșit, îi dau drumul lui Blake și ne ducem către intrare, mâna furnicându-mă fără presiunea constantă a mâinii ei. Își îndreaptă degetele, rânjind.

– Încă funcționează! Sunt șocată, zice ea, tachinându-mă.

Îi zâmbesc în timp ce-i plătesc lui Jim. Un sentiment cald de fericire începe să crească în mine, umflându-se ca un balon până ce îmi umple tot pieptul.

Curând deschid ușa de la intrare, clopoței atârnați de clanță cântând zgomotos în urma mea.

– Am făcut-o! Mi-am făcut un tatuaj! strig în strada goală, adrenalina înotându-mi în vene.

Blake îmi aruncă un zâmbet larg, privindu-mă cu o expresie amuzată cum dansez.

Înainte să apuc să îmi dau seama ce fac, îmi arunc brațele în jurul ei, pielea mea parcă bâzâie când mâinile ei mă prind în jurul brâului și bărbia mea se odihnește pe umărul ei.

Mă îndepărtez înainte să simtă cât de tare îmi bate inima.

Capitolul douăzeci și unu

Când oprește mașina în fața casei mele, sunt surprinsă să văd că tata încă e acasă, camioneta lui fiind parcată.

– Ciudat, murmur eu în timp ce îmi trag pe mine un hanorac cu fermoar din rucsac.

E luni după-amiază. Ar trebui să fie la muncă. Mereu e la muncă.

Îmi simt stomacul fluturând de emoție, cele mai oribile scenarii inevitabil făcându-și loc în gândurile mele. Sper că totul e în regulă.

– Mersi, Blake, strig eu prin ușa deschisă, luându-mi în brațe ursul enorm de pluș.

Mă opresc să-i întâlnesc ochii căprui și calzi, stomacul meu fluturând din alt motiv acum. Arunc o privire spre casă și las să-mi scape un oftat lung.

– Sincer, nu prea... vreau să plec.

Îmi aruncă un zâmbet care îi luminează toată fața, descoperindu-i strungăreața.

– Poți să urci înapoi și mă întorc imediat la salon. Facem din floarea aia o întreagă mânecă.

Râd, apoi se așterne tăcerea în timp ce ne uităm una la alta, cu aceeași energie precum cea de aseară în aer.

– Ne vedem pentru excursia la lac? mă întreabă.

Încuviințez din cap.

– N-aș rata-o pentru nimic în lume!

Închid portiera și îi fac cu mâna înainte să alerg până la scările verandei ca să deschid ușa de la intrare.

– Tată? strig în timp ce îmi azvârl șlapii plini de nisip din picioare și trec pragul. Ești acasă? E totul bine?

– Em! își scoate capul din bucătărie, de parcă mă aștepta.

Îi studiez fața, ușurată să văd că e bine. Totul e bine.

– Lasă-ți lucrurile! Am o surpriză pentru tine.

Îmi las rucsacul pe scări așa cum mi-a cerut, pun ursul deasupra lui, dar mijesc ochii la el, suspicioasă.

– O surpriză? întreb, privind cum ia cheile de la mașină de pe masa de lângă intrare. Văd că poartă cizmele pe care nu le poartă la muncă, singura diferență fiind noroiul care e mai puțin vizibil, alt semn ciudat.

– Ai liber azi?

– Mi-am luat după-amiaza liberă, spune el, rotindu-și cheile pe deget, de parcă acest lucru ar fi perfect normal. E încă în tricoul lui alb Smith & Tyler, cu o pată de murdărie pe piept, dar un zâmbet enorm pe față. Își înclină capul cu nerăbdare în timp ce împinge plasa de la ușă.

– Hai să-i dăm drumul! Am ceva să-ți arăt.

Mă încrunt și mă grăbesc să alerg după el, punându-mi repede șlapii înapoi în picioare.

Tot ce vreau e să fac un duș și să trag un pui de somn adevărat, nu în spatele unei camionete, dar nu l-am mai văzut atât de entuziasmat de ceva de vreo sută de ani.

– Unde mergem? întreb în timp ce mă urc în camioneta lui, îmi trag centura de siguranță, iar el pornește la drum, auzindu-se turația motorului.

– O să vezi! spune, dând radioul mai tare, Billy Joel fredonând în timp ce trecem pe lângă conace, benzinărie și intrarea pe autostradă, la sud de Huckabee.

Mă uit la marea de case identice, ușile care abia atârnă de balamale, cu plase rupte la ferestre.

Sunt surprinsă când tata semnalizează, trăgând într-o parcare și trecând pe lângă un rând de case vopsite în galben și albastru pentru ca mai apoi să parcheze chiar în fața unui rând de case albe, cu flori și tufișuri ofilite aliniate pe aleile care duc la fiecare ușă.

Îmi aruncă un zâmbet larg și deschide portiera camionetei.

– Ești gata să vezi noua noastră casă?

– Stai, zic eu, simțind un fior de gheață în tot corpul în timp ce băjbâi către mâner, coborând și urmându-l spre o casă mică în capăt. Noua noastră ce?

– Noua noastră casă! repetă el, făcând semn din cap spre plăcuța pe care scrie „Vândut“ înfiptă exact în tufișul de flori pe moarte. Ne mutăm în două săptămâni.

Vândut. Nu în așteptare. Nu de vânzare. Vândut.

Simt cum îmi tremură pământul sub picioare.

Uimită, îl urmez înăuntru. Încerc să conștientizez totul, dar e ca și cum aș fi sub apă, un val trăgându-mă în jos și ținându-mă acolo. Covorul alb decolorat. Linoleumul uzat al barului din bucătărie. O ușă glisantă în living care cade când o deschide.

Strâng balustrada în timp ce el mă duce pe treptele înguste, încercând să-mi găsească drumul înapoi către suprafață.

Camera mea e la stânga acum, în loc de dreapta. Mânerul e auriu în loc de argintiu. Pășesc pe parchet și împing ușa către o încăpere cu pereții de un roz bombon, spațiul mic părând că se închide în jurul meu în timp ce mă apropiu de fereastră.

Priveliștea este... parcare, cu rândurile de mașini și tomberoanele comunale din colț, acum pline ochi de gunoi.

Nu e nici o floarea-soarelui în afară de cea de pe brațul meu.

Degetele mele găsesc pervazul ferestrei, apucându-mă de el în timp ce aud sunetul cizmelor tatălui meu pășind pe podea și apropiindu-se de mine.

– Putem vopsi pereții, desigur, spune el. Alb. Sau bej. Sau chiar galben. Orice vrei tu.

Închid ochii strâns, încercând să nu explodez.

Mă gândesc la toată vara asta – cutii peste cutii cu lucrurile mamei trântite în camioneta lui ca să le doneze, iar acum asta. M-am gândit că aveam să vedem locuințe împreună. Cele pe care i le-am propus. Și să decidem împreună. Alte locuri în afară de casele în care au fost trimiși cei din familia mamei când ferma lor a fost cumpărată fără ca ei să aibă prea multe de spus despre asta.

M-am gândit că măcar va vorbi cu mine. Chiar și atunci când a primit oferta m-am gândit că vom avea mai mult timp. E ca și cum ar fi apăsat butonul de derulare rapidă.

– Va fi bine, Em! Ai un dulap mai mare acum și vei fi mai aproape de școală. E un nou început, spune el, mâna lui căzându-mi pe umăr.

Un nou început.

Îl îndepărtez, întorcându-mă să-l privesc.

– Glumești, nu? Te rog, spune-mi că glumești!

Vocea mea cedează pe neașteptate la ultima silabă.

Ochii i se lărgesc și face un pas înapoi, uimit.

– Eu nu...

– Știu că nu vorbim niciodată despre nimic, dar nu te-ai gândit să vorbești totuși cu mine despre asta? Despre ceva din toate astea? La ce bun e un dulap mai mare, când tot ce am făcut vara asta a fost să dăm tot? Toate lucrurile ei! Ca și cum n-ar mai însemna nimic!

Mâinile mi se strâng în pumni.

– Am crezut că... nu te deranjau toate astea. Ai fost atât de fericită vara asta, eu doar credeam...

– Da! Și vrei să știi de ce? Din cauza listei. Lista ei. Lista despre care abia mi-ai spus două cuvinte! strig eu. Nu sunt de acord cu nimic din toate astea, tată! Nu vreau un nou început. Nu vreau să mă mut într-un loc atât de diferit de ce și-ar fi dorit ea.

Se domolește, ochii lui umplându-se cu atâta dezamăgire, încât mă face să mă simt groaznic că m-am înfuriat. Că i-am făcut tot entuziasmul bucăți. Că am simțit asta ca pe o trădare totală.

Dar este.

– Em, începe să spună, dar clatin din cap, întrerupându-l:

– Las-o baltă, tată! Hai doar să... să plecăm de aici, spun eu, făcându-mi loc pe lângă el și coborând treptele înguste, peste covorul alb decolorat, și trecând de semnul pe care scrie „Vândut“.

Nu vorbim tot drumul spre casă ori în restul zilei și nici unul din noi nu știe ce să mai spună. Cuvintele mele au deschis o cutie pe care de obicei o ținem închisă.

În timp ce încerc să adorm în acea noapte, îi aud pașii pe hol, ușa camerei mele scârțâind când o deschide.

– Te iubesc, Em, șoptește el în întuneric.

Vreau s-o spun și eu, dar, dacă vorbesc, nu știu ce altceva va mai ieși. Cum poate să nu-l deranjeze nimic din toate astea? Să împacheteze pur și simplu totul, să meargă mai departe și s-o uite?

Nu-l deranjează să se mute într-un loc pe care ea îl ura.

Știu cum stăm cu facturile. Cu datoriile. Știu că e singura opțiune pe care o avem, dar de ce e atât de fericit că face asta?

Închid ochii strâns în timp ce lacrimile încep să-mi cadă, degetele mele găsim brățara de piele din jurul încheieturii, chiar sub tatuajul pe care am fost atât de fericită să mi-l fac cu doar câteva ore în urmă.

Am simțit-o atât de aproape atunci. Dar acum? Acum plâng în timp ce încerc să adorm în casa care nu mai este a mea.

Capitolul douăzeci și doi

Kiera e acasă.

Practic zbor tot drumul până la ea, lăsând în urmă ultimele două zile cu tata cu fiecare mișcare de pedală, gândul de a-mi revedea cea mai bună prietenă, după ceea ce a părut o eternitate, îndepărtând orice alt gând. Chiar și frustrarea și furia pe care le-am simțit când am aflat că nu avea de gând să vină acasă până în ziua de dinaintea excursiei la lac.

Eu doar am nevoie să vorbesc cu cineva care înțelege. Care a cunoscut-o pe mama. Care știe ce reprezintă acele case rezidențiale. Care a trăit cu mine acești ultimi trei ani.

Virez către centrul orașului, trec de Localul lui Hank, trec de bibliotecă și de brutăria Ninei, către locul unde se află casele istorice din cărămidă roșie și laterale albe, cu plăcuțe mici înfipite lângă uși ce declară că sunt suficient de vechi ca să fi respirat George Washington în ele.

O văd din stradă, stând pe scările de la intrare, cu părul strâns la spate și un tricou larg și gri din tabăra Oaza Cețoasă.

– Kiera! strig eu, iar ea se ridică repede și face frenetic cu mâna.

Mă opresc pe aleea dinspre garajul ei, sărind de pe bicicletă în timp ce ea se aruncă pe mine, cu julturi pe ambii genunchi și oă roșie cojită, deși i-am trimis o sticlută.

– Oh, Dumnezeule! Ce dor mi-a fost de tine!

– *Mie mi-a fost dor de tine, zic eu în timp ce intrăm în casă chicotind.*

Nina ne aruncă o privire din bucătărie, obișnuită să apar ca să o fur pe Kiera din prima zi după ce vine acasă, cu un mic zâmbet pe față.

– Ce plănuieți să gătiți de data asta? ne întreabă.

– Prăjitură cu morcovi! strig eu în timp ce ne dăm jos pantofii din picioare și pornim pe treptele scârțâitoare către camera Kierei.

Deschidem ușa, evitând geamantanul imens și îndoit așezat pe mocheta cu model, și ne aruncăm în pat.

– Bine ai revenit în secolul XXI, zic eu râzând.

Kiera chicotește, clătinând din cap.

– Mi-a fost dor de telefoane. De apa caldă la duș. Și de Netflix.

– Deci cum a fost în tabără? Și cum a fost acasă la Todd?

Kiera se întoarce într-o parte, zâmbindu-mi.

– Tabăra a fost... probabil cea mai bună de până acum. Nimeni n-a fost rănit grav, ceea ce e un mic miracol. Nici măcar un incident cu vreo veveriță.

Rânjește, amândouă amintindu-ne de haita de veverițe care distruseseră o cameră acum două veri. Povestea devenise virală după ce o companie locală de știri postase un tweet cu una dintre ele prinsă în niște chiloți cu buline.

– Tot grupul meu s-a înțeles. Am făcut cam un milion de drumeții, și știi că astea sunt favoritele mele. Și... a fost genial să merg la el acasă, Em. E minunat!

Zâmbesc, întorcându-mă să văd o expresie visătoare pe chipul ei.

– A fost ca în tabără, dar cu WiFi, pizza și un acoperiș prin care nu picură apă. Oamenii în regulă, distracție, fără dramă.

Fără dramă. Simt un mic junghi când aud asta.

– În plus, e la doar 45 de minute de aici, deci n-ar trebui să fie greu să merg să-l mai văd anul ăsta. Cred că grupul o să-l placă. Și vrem amândoi să mergem în Colorado anul următor, deci o să fie și mai ușor.

Cum?

– Colorado? Întreb eu surprinsă, dându-mi o șuviță de păr după ureche. Nu știam că vrei să mergi acolo.

De când? E așa de departe că deja simt cum mă doare inima.

– Da, sunt multe locuri pe acolo de făcut drumeții și...

Îngheață când ochii ei se fixează pe brațul meu.

– Ce naiba? ăla e un tatuaj?

– Da, l-am făcut acum câteva zile. Cu Blake, zic eu, iar ea se ridică repede pe vine, întinzându-se să-mi apuce brațul.

– Ți-ai făcut tatuaj cu Blake?

– Păi, nu cu Blake. Adică era și ea acolo, dar ea nu și-a... Pot să văd o umbră de gelozie în ochii ei, așa că continui să vorbesc repede: Oricum, uite de ce l-am făcut, îmi trag brațul din strânsoarea ei, căutând în buzunar să scot lista îndoită. I-o dau și o deschide cu grijă, ochii ei mărimdu-se de uimire când vede ce scrie. Am găsit-o într-o cutie cu lucrurile mamei din liceu. Am încercat să o termin până la sfârșitul excursiei la Lacul Huckabee.

Ridic mâna și arăt către bifele de culori diferite, cele noi de la excursia mea la plajă, dormitul sub stele și tatuajul, fiind bifate cu roșu.

– Cât de tare, șoptește ea, ochii ei umezindu-se puțin.

Știu că înțelege.

– Le-ai făcut și tu? Cum a făcut ea?

– Da, zic eu încuviințând din cap. Și e de necrezut, Kiera. Mă simt de parcă sunt din nou eu. Mă simt de parcă m-a ghidat toată vara asta, să redevin cine eram. Cine ar trebui să fiu.

– Ce ți-a mai rămas de făcut? mă întreabă, degetul ei plimbându-se pe pagină.

– Încă două și am terminat, zic eu, privind cum se oprește la numărul 7 – „Du-te la excursia de la Lacul Huckabee” – și la 11 – „Găsește un trifoi cu patru foi” și...

Îndreaptă complet foaia, descoperind numărul ascuns 12 – „Sărută-te cu J.C.” – pe care l-am ignorat cu intenție toată vara asta.

Nu știu ce să mai cred acum despre asta.

Nu mă pot abține să nu-mi apară în minte chipul lui Blake.

– Nici pot să cred, zice ea, întorcând foaia către mine.

Îmi dau seama într-o clipită că în mintea ei a apărut chipul lui Matt.

– Ah, inițialele nici nu se potrivesc cu ale lui...

– Nu pot să cred cât de cool e! zice Kiera, întrerupându-mă, vocea ei ridicându-se cu jumătate de octavă de entuziasm. Excursia la Lacul Huckabee. Un sărut? Parcă mama ta ar fi știut. Parcă știa că trebuie să îndreptăm lucrurile cu Matt. Excursia de mâine e momentul perfect să faci asta.

Îngheț, privirea mea plimbându-se de la prietena mea cea mai bună la scrisul mamei, cu promisiunea că totul va reveni la normal. Totul va fi bine, vor dispărea încruntările prietenilor noștri și tăcerea lui Matt, un ultim an de liceu fără dramă fiind chiar posibil. Asta îmi doream. Nu-i așa?

Mă gândesc la ce s-a întâmplat cu tata acum două zile. Ce s-a întâmplat toată vara. Casele rezidențiale. Împachetatul. Viața mea trasă de sub picioare. Cum tot ce vreau e doar normalitate fără complicații după.

Un semn. Așa pare, nu?

Mă rostogolesc pe spate să privesc stelele care strălucesc în întuneric – le-am lipit amândouă pe tavan când eram la gimnaziu. Mă gândesc la stelele din noaptea aceea la plajă cu Blake, la sentimentul acela invincibil că e posibil mai mult de atât. Dar toate astea par departe acum, viața mea reală, viața mea în Huckabee și toate așteptările închizându-se în jurul meu. Casa pe care o s-o pierd.

Dacă nu o ascult acum – să îndrept lucrurile cu Matt –, nu sunt cu nimic mai bună decât tata, care i-a aruncat toate lucrurile în cutii, uitând de ea, ignorând-o. Lista m-a dus în direcția corectă toată vara asta. De ce nu ar fi la fel și acum?

Capitolul douăzeci și trei

În secunda în care Nina oprește în parcare Liceului Huckabee în ziua următoare și văd cele două autobuze mari vopsite în albastru și argintiu, închiriate pentru drumul de azi, inima începe să-mi bubuie în piept. Urmează să fie umplute de colegi pe care nu i-am mai văzut din iunie. Colegi care știu ce s-a întâmplat la bal, cu Matt aflat undeva în aglomerația aia și, pe lângă asta, Blake fiind doar... Blake.

Asta e ca optsprezece sărituri de pe stâncă și șase tatuaje puse toate la un loc.

Îmi trag cardiganul mamei mai bine pe mine, în timp ce eu și Kiera sărim din mașină cu rucsacurile pe umeri. E prima oară când îl port după seara aia în care mă prosteam și pot să simt cum mă îmbărbătează.

Sau poate doar sper că o s-o facă.

– Să vă distrați, fetelor! strigă Nina, întinzându-ne două pungi cu prăjituri cu ciocolată peste geamul de la mașină.

Mă strâmb la cuvântul distrați, dar reușesc să zâmbesc înainte să apuce să vadă.

– Melasă? întreb eu aruncând un ochi în punga de prăjituri.

Nina clatină din cap că nu – încă un ingredient secret pe care nu-l ghicesc.

– Bună încercare!

O iau pe Kiera de braț și pornim spre autobuze, pe jumătate ascunzându-mă după ea în timp ce stăm la coada unde domnul Sanders ne verifică prezența,

cu sentimentul că un milion de ochi îmi urmăresc fiecare mișcare, în timp ce mă aplec să-mi pun rucsacul în compartimentul de sub autobuz. E mai bine acum față de cum era la sfârșitul școlii, privirile lor părănd mai puțin clocotite, dar tot îmi fac pielea de găină.

Doar așteaptă, îmi zic. În câteva ore, o să repar lucrurile. Și nimănui nu o să-i mai pese.

Inspir adânc și îmi trag umerii în spate în timp ce mă îndrept, lista dându-mi putere. Putere să trec peste orice privire acuzatoare care-mi va fi aruncată, peste toate șoaptele, să trec peste...

Mă întorc și intru direct în Blake.

Ridică mâna să mă oprească, cu privirea ei de culoarea mierii, părul ciufulit și decolorat de soare și buzele pline...

– Blake! Bună, zic eu, sentimentele din seara aceea în camioneta ei învolburându-mi stomacul.

Le îndepărtez repede, întorcând capul să studiez mulțimea în căutarea lui Matt.

Își ia mâna de pe umărul meu, uitându-se apoi la Kiera, un zâmbet cald apărându-i pe chip.

– Tu trebuie să fii Kiera, zice ea, fermecătoare, prietenoasă și drăguță, de parcă n-ar fi fost o schimbare clară în mulțimea de mesaje în care am flirtat de când am fost aseară la Kiera acasă. Mă bucur să te cunosc în sfârșit.

– Ah, bună! Îmi pare bine, zice Kiera, privind-o de sus în jos. Blake, nu? Părinții noștri au fost la liceu împreună.

– Se pare că părinții tuturor de pe aici au fost, zice Blake, iar Kiera râde, dând din cap aprobator.

– Mie-mi spui!

Domnul Sanders mă atinge pe umăr cu pixul cu care face prezența.

– Clark. Biset. Urcați dacă v-am strigat deja.

Kiera își dă ochii peste cap când el nu se uită, aruncându-i o privire care ar putea să omoare. Domnul Sanders e inamicul ei pe viață. I-a dat un minus 9 la un eseu anul trecut și încă e nervoasă.

– Ne vedem înăuntru, zice Kiera, apucându-mă de braț și trăgându-mă către ușa autobuzului.

Ezit o fracțiune de secundă, pregătindu-mă să zic ceva.

Vrea să stea cu noi? O să stea cu noi?

– Ne vedem, zice Blake, ochii ei mutându-se de la Kiera la ai mei înainte să privească în altă parte.

Mă duc după Kiera la coada de colegi.

– Vai, Em! Nu mi-ai spus că arată așa, șuieră Kiera în timp ce ne înghesuim în autobuz.

Mă uit în urmă la Blake, care se apleacă să își pună rucsacul în compartimentul de sub autobuz.

– Blake? Presupun că...

Ne așezăm pe două locuri de la jumătatea autobuzului, Kiera luând locul de la geam înaintea mea în ciuda cotului pe care i-l dau ca să o depășesc.

– Presupui, zice Kiera în timp ce se așază, privind în față în timp ce Blake urcă, urmată de Jake.

Privesc cum Blake râde când Jake îi spune ceva, dar sunt distrasă de capul pe care îl văd în spatele lor – Matt.

– Roagă-te să nu fie și Matt cu ochii după ea cum e Jake. Dumnezeu, Jake! Revino-ți!

Sigur că, în secunda în care mă gândesc iar la Blake, Matt ridică privirea și o întâlnește pe a mea, ochii lui părând uimiți. Ultimul loc în care aș fi fost la sfârșit de an școlar anul trecut era excursia de la Lacul Huckabee.

Dar acum sunt diferită. Trebuie să-i arăt că acum sunt diferită, că noi doi putem fi altfel de data asta.

O văd pe Blake cu coada ochiului cum se uită în spate ca să vadă la ce mă uit, iar zâmbetul ei pălește ușor.

– Emily? se aude vocea lui Jake, exprimând perfect uimirea lui Matt. Nu credeam că o să te văd aici.

Îi văd capul apărând în spatele lui Blake, apoi Olivia și Ryan apar chiar în spatele lui. Sunt pe cale să răspund când îmi sare Kiera în ajutor, ca întotdeauna.

– Sunt surprinsă că mai vezi ceva, Jake, când ești așa de ocupat s-o perii pe Blake.

Jake pufnește, dar obrajii lui roșesc în timp ce trece de noi și o ia spre spatele autobuzului. E unul dintre hobby-urile preferate ale Kierei să-l tachineze.

Blake se așază pe rândul de lângă mine în timp ce eu mă întind să îl apuc ușor de braț pe Matt. Se întoarce să mă privească, ridicând sprâncenele.

– Putem vorbi mai târziu? întreb eu în șoaptă.

– Ăăă... face el ezitant.

Îmi țin respirația, dar pot vedea pe chipul lui ceva diferit – seara la piscină schimbase lucrurile exact cât fusese nevoie.

– Da, încuviințează el din cap. Bine.

Îi dau drumul la braț, ușurată. Îmi aruncă un zâmbet slab înainte să o ia spre spatele autobuzului. Olivia, în schimb, se întoarce să se încrunte la mine în timp ce trece pe lângă Ryan.

– E clar că încă te place, îmi șoptește Kiera.

Mă întorc spre ea și o văd clătinând din cap.

– Mai mult ca sigur o să vă împăcați până ce se termină excursia.

Încuviințez din cap, strângând cardiganul în jurul meu în timp ce domnul Sanders urcă și ne dă indicațiile generale – cum să fim cuviincioși pe durata călătoriei. Întregul autobuz de elevi visează cât vorbește el.

Nu mă uit, dar pot să o simt pe Blake lângă mine, așa cum era în noaptea aceea în camionetă. Doar gândul că stă așa de aproape îmi face obraji să roșească. Mă holbez la modelul ciudat de pe scaunul din fața mea, încercând să ignor bătăile puternice ale inimii în timp ce autobuzul se trezește la viață și ieșim din parcare.

Habar n-am cum aș putea să mă prefac că sunt prietena ei, dar trebuie.

Trebuie să mă îndepărtez.

Când intrăm pe autostradă, se apleacă spre mine.

– Ai găsit un trifoi?

Clatin din cap, menținându-mi privirea înainte.

– Nu, dar trebuie să găsesc până la sfârșitul săptămânii. Dar Kiera...

Îmi pierd ideea când mă uit și văd că a adormit, cu fața lipită de geam și cu gura întredeschisă. Se pare că discursul domnului Sanders a fost mai puternic decât orice pastilă de dormit existentă.

Fac repede o poză, iar Blake rânjește în timp ce o pun la poveste pe Instagram. Kiera o să mă omoare mai târziu pentru asta, dar merită.

Mă uit peste ea pe geam, cum trec copacii, reflexia mea neclară uitându-se înapoi la mine. Pot să văd umbra brațelor și picioarelor lui Blake și mâna ei întinzându-se să-mi atingă brațul.

Întorc capul și văd cum îmi întinde o cască, aruncându-mi un zâmbet care mă face să mă topesc puțin. O iau, o pun în ureche, iar ea glisează în sus la un playlist de pe Spotify, întorcând telefonul să-mi arate.

„Drum către mare.“

E un întreg playlist cu melodii pe care le-am pus în excursia noastră la plajă.

Oh, Blake!

Apăs pe prima melodie și începe să cânte. Coffee a lui Sylvan Esso.

Încerc să mă gândesc la Matt, care e în spatele autobuzului, să mă hotărăsc ce o să-i spun, să-i arăt cât de mult m-am schimbat, promisiunea că totul o să revină la normal și o să fie ușor, dar Blake îmi susține privirea, cântecul spune „mă iubești?“, iar eu...

Nu știu ce să simt.

Tot ce pot să fac e să alung orice ar fi asta cât mai departe și să-mi feresc privirea.

Capitolul douăzeci și patru

Cabana Henry Huckabee arată de parcă a fost făcută din bușteni în miniatură.

Absolut totul e făcut din lemn. De la trepte la pereți și tavan, locul ăsta e definiția unui pericol de incendiu.

Pentru că ne-am înscris târziu pentru excursie, eu și Blake am fost puse în aceeași cameră, în timp ce Kiera e cu Olivia, ceea ce ar trebui să fie... interesant.

Cu cearta curentă din grupul nostru și cu fiecare de partea cuiva, nu mi-ar plăcea să fiu ca nuca în perete în camera aia.

Arunc o privire pe hol, în timp ce Blake deschide ușa și o văd pe Kiera uitându-se la mine, expresia de pe fața ei zicând „Rezolvă asta acum!”.

– Nu e deloc dubios, murmură Blake când ușa se deschide, amândouă oprindu-ne când ne trezim față în față cu un cap enorm de cerb atârnat pe perete.

– De-abia aștept să încerc să dorm la noapte, zic eu în timp ce trec pe lângă ea, evitând orice contact și alegând patul de la geam, ochii falși de sticlă urmărindu-mi fiecare pas.

Mă încrunt, uitându-mă la ochii cerbului.

Despachetăm amândouă, iar când Blake se duce la baie, mă schimb repede. Urmează plimbarea cu caiac opțional, iar Matt sigur va fi acolo. De-abia apuc să-mi trag o cămașă pe mine când ușa se deschide și iese Blake într-

un tricou alb și pantaloni scurți și cu o mănușă galbenă de spălat vase în mână.

Mă îndrept, ridicând sprâncenele.

– Pentru ce e aia?

Face semn cu capul către tatuajul de pe brațul meu, ridicând din umeri în timp ce ridică o rolă de leucoplast impermeabil.

– Trebuie să-ți pui asta ca să-l ții în siguranță, spune cu o privire amuzată, zâmbetul ei ștrengăresc ridicându-i colțurile gurii. Ai idee câte bacterii sunt într-un lac?

O împing în umăr, dându-mi ochii peste cap. Cum îndrăznește să mă citeze?

Iau mănușa și mi-o pun, chinuindu-mă să lipesc leucoplastul în jurul ei.

– Ai nevoie de ajutor? mă întreabă, apropiindu-se.

Fac un pas în spate din reflex.

– Nu, mersi. Eu... O iau spre ușă, încercând să pun cât mai mult spațiu între noi, căutând o scuză în minte. O scuză credibilă. Mă descurc. Cred că mă duc să o văd pe Kiera... înainte de caiac, ca să poată să...

Îmi pierd ideea și ridic mănușa, care atârână moale pe o parte în timp ce ies din cameră de parcă aș fi cea mai ciudată persoană din lume, ușa închizându-se în spatele meu.

Suspin, frecându-mi fața. Trebuie să-l găsesc pe Matt. Și repede.

O iau pe scări și ies afară, pe lângă Aimee și Ashley Wilson. Cele două îmi întorc spatele cu intenție și încep să șușotească într-un mod atât de evident, încât nu poate fi vorba decât despre un singur lucru.

Oftez și pășesc în soarele după-amiezii, sub razele luminoase și calde ce strălucesc pe cărarea șerpuită până la lac, indicatoarele din lemn arătând drumul printre copaci.

Trec pe lângă câțiva colegi de clasă, toți aruncându-mi priviri tăioase în timp ce încerc să mă concentrez asupra razelor de lumină care își fac loc prin frunzișul copacilor, pe drumul din fața mea, pe Matt într-un tricou gri și pantaloni scurți turcoaz.

– Matt, strig eu, și se întoarce spre mine, cu Jake chiar lângă el. Poți vorbi?

Încuviințează din cap și îmi zâmbește, dar e o mică barieră între noi. O barieră pe care trebuie să aflăm cum s-o depășesc.

– Atunci eu... mă duc, zice Jake și arată în spatele lui cu degetul, luând-o pe cărare și făcându-se nevăzut.

Inspir adânc, știind că trebuie să vorbesc sincer cu el. Despre ce s-a întâmplat la bal. Despre vara asta. Despre listă, care m-a pregătit pentru momentul ăsta. Nu pot pur și simplu să trec pe lângă ea și s-o ignor, cum am făcut cu mama.

– Ascultă, îmi pare atât de rău! Ce am făcut a fost... cu adevărat oribil.

Înghite în sec, sprâncenele lui apropiindu-se, iar ochii lui rămânând încordați.

– Cred că am simțit că lucrurile dintre noi nu erau... cum trebuie. Și îmi asum tot ce am făcut. Nu m-am simțit în regulă și am făcut ceva foarte aiurea.

Vreau să fim pe aceeași lungime de undă. Pentru prima oară în relația noastră, vreau să pun toate cărțile pe masă.

– Dar vara asta am găsit lista de planuri a mamei pentru vara dinaintea ultimului ei an de liceu, iar asta a schimbat lucrurile. Îi văd expresia înmuindu-se când amintesc de mama, iar asta îmi dă curajul să continui: M-am schimbat. Chiar m-am schimbat, Matt. Am petrecut toată vara făcând

toate lucrurile de pe listă și... am ieșit din cutia aia în care mă ascundeam, zic eu, repetând propriile lui cuvinte, spuse la ultima ceartă – problema cea mai mare din relația noastră. Știu că nu ne-am prea văzut, dar ai observat. Știu că vezi că sunt mai mult cum... Ei bine, cum eram înainte. Am venit în excursie. M-ai prins înotând goală în piscina Huckabee. Cred că știm amândoi că Emily cea de acum două luni nu ar fi făcut asta niciodată.

– Da, e puțin spus că asta m-a surprins, recunoaște el, și știu că sunt pe drumul cel bun.

Fac un pas mai aproape.

– Știu că ne-am mai despărțit înainte. Știu că mi-ai dat multe șanse în trecut. Dar de data asta e diferit. Eu sunt diferită.

Inspiră adânc, ferindu-și privirea.

– Nu știu, Em... Eu...

– Lasă-mă să ți-o dovedesc! zic eu repede. Pot să-i dovedesc dacă îmi dă ocazia să fac asta. În weekendul ăsta. Hai să... nu știu... să stăm împreună! Lasă-mă să-ți arăt că m-am schimbat!

Tace un moment lung, iar eu îmi țin respirația, numărând secunde. În cele din urmă, îl văd cum se încruntă, iar interiorul meu îngheață.

– Ce-i cu mănusa de spălat vase?

Simt o ușurare puternică. Ridic mănusa cu ezitare.

– Mi-am făcut un tatuaj acum câteva zile și trebuie să-l acopăr când mergem cu caiacul. Îi întind banda de leucoplast, speranța făcându-mă să continui: Vrei să mă ajuti?

Încuviințează din cap și o ia.

– Ce tatuaj ți-ai făcut?

Întind brațul, degetele lui ținându-mi încheietura cu grijă.

– Floarea-soarelui, zice el, colțurile gurii lui ridicându-se într-un zâmbet în timp ce trage ușor mânușa peste tatuaj și o acoperă cu leucoplast. Exact ca grădina mamei tale.

– Exact, zic eu susținându-i privirea.

Expiră și îmi dă drumul la braț, jucându-se cu rola de leucoplast pe deget în timp ce se uită în altă parte.

– Eu doar... nu știu. A fost mai mult decât asta. Mereu am simțit că te îndepărtai de mine. De noi. Mereu găseai probleme și căutai scuze, mereu mă respingeai când voiam să mă apropiu.

– Cu siguranță am făcut asta, spun eu, complet sinceră cu el.

Ridică sprâncenele, surprins că am recunoscut.

– Și îmi pare rău. Cred că mi-a fost foarte greu să fiu deschisă cu oricine în ultimii trei ani. Cu tine, cu Kiera, cu tata. Până și cu mine însămi.

Se oprește din joaca cu rola, cu chipul îngândurat în timp ce mă privește. În cele din urmă, mi-o întinde.

– Mi-o vei dovedi? Weekendul ăsta?

Ridic mâna și iau rola din palma deschisă a băiatului pe care mama l-a adorat.

– Cu siguranță.

Mersul cu caiacul e un dezastru în cel mai bun mod posibil.

Să însoțești douăzeci de puști, dintre care jumătate nu au mai mers cu caiacul până atunci, timp de două ore n-are cum să nu fie un dezastru.

Jake încearcă să ne omoare pe toți pe tot parcursul plimbării, intrând în caiacele oamenilor cu viteză maximă, asta până când Blake reușește să-i dea jos vâsla din mână, furând-o și lăsându-l blocat în mijlocul lacului.

Vreau să o felicit, dar, din moment ce încerc să pun o oarecare distanță între noi, probabil că nu ar fi chiar cea mai bună idee.

Kiera se oprește lângă mine, rânjind în timp ce-l privește cum se chinuiește să vâslească cu mâinile.

– Bine, recunosc, spune ea, uitându-se la mine. Dacă las deoparte teama din vara asta că am fost înlocuită, Blake chiar e... destul de cool.

Încuviințez din cap, privirea mea întâlnind-o pe a lui Blake chiar peste capul ei, zâmbetul de pe fața lui Blake făcându-mi pielea să ardă mai mult decât o face soarele de după-amiază.

Mi-e teamă să spun exact ce cred eu despre Blake, dar știu că destul de cool nu e suficient.

Înghit în sec și mă uit în jur, la Matt vâslind în cerc în jurul lui Jake, știind că va trebui să fie.

Capitolul douăzeci și cinci

Următoarele 24 de ore sunt confuze.

De la mersul cu caiacul la căutarea fără succes a unui trifoi cu patru foi la săritura de pe frânghie în apă, abia mă opresc din mișcare, cu Matt alături de mine pe tot parcursul weekendului, Kiera tot împingându-ne mai aproape.

Începe încet să pară că lucrurile au revenit la normal. Cum era înainte să moară mama.

– Fă un salt! îi strig eu în timp ce se leagănă de pe frânghie deasupra apei.

– Ne întrecem până la sala de mese? mă întreabă el, împingându-mă în apă înainte să o luăm înapoi către cabana Huckabee râzând.

Și încet, dar sigur, restul grupului începe să găsească un nou ritm – până și Olivia și jumătate dintre colegii care se uitau urât la mine în timpul mesei și al activităților și în holul plin de animale împăiate al cabanei.

Încerc să păstrez distanța față de Blake și de camera noastră comună, dar ea își găsește mereu loc în ce facem, chiar dacă deja s-a împrietenit cam cu toată lumea din clasa noastră.

E o ușurare bine-venită să plutesc liniștită pe o saltea în formă de gogoasă pe Lacul Huckabee, cu picioarele încă umflate după o drumeție în care ne-a dus Kiera înainte de prânz.

Înalt capul, ridicându-mi ochelarii de soare, și mijesc ochii în soarele strălucitor de după-amiază. Privesc apa strălucitoare, cercul de copaci din jurul perimetrului și cabana Henry Huckabee care se vede printre ramuri.

Studiez mulțimea de elevi, făcând un inventar rapid. Kiera este la câțiva metri de mine într-un colac supradimensionat, Blake lenevește pe ponton cu un caiet de schițe în brațe, iar Matt, Jake și Ryan au convins jumătate din băieții din excursie să facă o competiție de sărit pe burtă de pe ponton. Le pot vedea brațele și picioarele roșii de aici.

Mă strâmb, privind cum Jake se lovește de apă ca o clătită, pielea mea arzând în timp ce băieții urlă încurajator de parcă abia a înscris un eseu într-un meci.

Îmi pun ochelarii de soare înapoi și mă trag mai sus pe gogoașa mea, dar plasticul scârțâie zgomotos și, pe măsură ce se clatină pe verticală, se înclină brusc.

– Rahat! strig eu și mă rostogolesc cu ea în apă, gura și nasul umplându-mi-se cu apă murdară în timp ce mă ridic înapoi la suprafață, împingând prin apa murdară.

Tușesc și sunt pe cale să consider asta un ghinion, dar deodată simt ceva ușor cum îmi atinge umărul.

Mă uit și văd un colac de salvare roșu plutind deasupra apei, cu Matt la celălalt capăt, cu un rânjel jucăuș pe care nu l-am mai văzut dinainte de bal.

– Părea că ai nevoie de salvare, spune el.

Îmi dau părul de pe față, încruntându-mă în timp ce arunc colacul înapoi spre el.

– Salvează-te tu, Matt!

El râde, iar eu îl stropesc în față, dar mâinile lui se întind să le apuce pe ale mele, oprindu-mă în timp ce se apropie de mine. Părul lui, care în mod normal e ciufulit, acum e ud și dat pe spate, iar umerii și pieptul îi sunt roșii de la atâtea sărituri pe burtă.

Oricât aș vrea să nu o fac, mă gândesc la Blake în piscina Huckabee, la clipa în care mi s-a oprit respirația când s-a apropiat de mine. Cât de diferit s-a simțit acel moment în comparație cu acesta! Mult mai... mult.

Îmi smulg mâinile dintr-ale lui Matt aproape instinctiv, dar știu dinainte să-i văd expresia schimbându-se că e o mișcare greșită.

„Rămâi în joc, Emily!“

Mă uit înapoi la el, aruncându-i un zâmbet în timp ce-mi ridic brațul proaspăt tatuat, mănușa de spălat vase fiind pierdută după acea cădere.

– Trebuie să mă duc să dezinfectez asta, zic eu, oferindu-i o explicație în timp ce apuc salteaua și o iau spre ponton. Și tu trebuie să te întorci să pierzi competiția de sărit pe burtă.

Mă apucă de braț, oprindu-mă.

– Vii la focul de tabără în seara asta? întreabă el.

Focul de tabără de la miezul nopții. E o tradiție pentru excursia la Lacul Huckabee. Una care a continuat de la prima călătorie de acum o mie de ani în urmă. Profesorii ne lasă în pace în noaptea asta, și toți elevii se furișează afară, îndreptându-se spre lac pentru un foc de tabără și distracție după program.

Încuviințez din cap, iar el îmi zâmbește, dându-mi drumul la braț.

– Bine, spune el, dându-se înapoi cu fața spre mine. Ne vedem diseară.

Mă uit dincolo de el la Kiera în colacul ei. Îmi face semn cu degetele mari în sus, cu un rânjet imens pe față.

– Ne vedem diseară, repet eu.

Mă întorc către ponton, aruncând salteaua pe lemnul uzat și evitând intenționat privirea lui Blake. Încerc să mă urc, oprindu-mă când văd cum mâna ei se întinde să mă ajute.

Degetele mele alunecă în palma ei, iar ea mă trage în sus până când fața ei este la câțiva centimetri de a mea. Privirea mea se mută de la ochii ei căprui ca mierea la buzele ei, apoi înapoi.

Același moment cu Matt acum câteva clipe.

Numai că de data asta inima mea bate frenetic în piept.

Îmi smulg mâna și mă retrag repede.

– Te întorci? întreabă ea.

– Da, zic eu, dându-mi părul după ureche.

– Vreau să iau niște apă din sala de mese, spune ea în timp ce își ia caietul de schițe de pe ponton.

Ne îndreptăm spre poteca din pădure ce duce la cabană, copacii înfășurându-se în jurul nostru în timp ce mergem, mâna ei atingându-se ușor de a mea. Îmi încrucișez brațele la piept ca să nu o mai facă. Poteca se îngustează, așa că ea pășește în fața mea, iar eu privesc cum își pune creionul după ureche, vorbindu-mi.

– Pot să te întreb ceva?

– Da, spun, neștiind ce îmi va spune.

– Mă eviți cumva?

– Poftim? Nu!

Se întoarce să se uite la mine, ochii ei căutându-mi privirea un moment lung.

În cele din urmă, ea încuviințează din cap, clar fără să mă creadă.

– Da, sigur.

Continuăm să mergem, dar îmi dau seama că e supărată. Mă întind după brațul ei când ieșim din pădure, acum cabana fiind la vedere.

– Blake, eu...

– De ce Matt? întreabă ea, tăindu-mi calea când se întoarce să mă privească. Mi-ai spus că nu mergea bine în ziua în care am fost la picnic. Dacă n-a mers prima dată, dacă nu te-ai simțit bine a doua oară, sau a treia oară, sau a patra oară, de ce mai vrei să fii cu el?

– Eu... Ezit, deschizând gura ca să răspund, mintea mea căutând disperată un răspuns. Pentru că e un tip grozav, Blake. E drăguț, bun și de încredere, iar mama a vrut mereu să-i dau o șansă, mai ales după ce s-a îmbolnăvit. Și acum, când am completat lista, simt că asta ar vrea ea să fac. Simt că totul m-a dus la acest moment în care chiar va funcționa.

Blake clatină din cap, susținându-mi privirea în timp ce se gândește la ce am zis.

– Deci crezi că faptul că ai completat lista și ai redevenit persoana care erai înainte o să facă lucrurile să meargă unse între voi doi?

– Da, zic eu cu același ton provocator. Asta cred.

– Dar asta nu șterge complet tot ce ai trăit? Cine ai devenit după tot ce s-a întâmplat? Cine ești acum?

Nu am un răspuns pentru asta.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă uit în urmă, la cărarea ce duce înapoi la lac.

– Hai să te întreb altceva! Asta îți dorești tu, Emily? zice ea.

Mă întreabă mai mult decât atât. O văd în ochii ei și în felul în care o spune.

– Da, răspund, trăgând o linie în nisip. Asta îmi doresc.

– Bine, spune ea, încuviințând din cap. Am priceput.

Se întoarce pe călcâie și urcă repede scările Cabanei Huckabee, lăsându-mă în urmă să o privesc cum se îndepărtează.

Capitolul douăzeci și șase

– E noaptea cea mare, Em, spune Kiera și se lasă pe spate, evaluându-și competențele de aplicat machiajul.

Întorc capul la dreapta și la stânga, studiindu-mă în oglinda din baie. Kiera mă oprește când se apleacă să mă mai dea cu un strat de rimel doar ca să fim sigure.

Port o rochie albă cu imprimeu floral care nu îmi prea place, dar primăvara trecută Matt mi-a spus că i-a plăcut la o întâlnire, așa că o văd un pic ca pe un talisman norocos. Părul meu șaten lung este pe jumătate strâns și ușor ondulat datorită talentului Kierei de folosit ondulatorul.

Cu un semn din cap satisfăcut, se întoarce să-mi vadă ochii, arătând cu tubul de rimel spre mine.

– Lista se termină în seara asta la focul de tabără. Marele final. Îl primești oficial pe J.C. al tău înapoi.

Se termină. Nu-mi vine să cred. Mă uit la hârtie, întinsă pe blatul din baie, cu marcaje multicolore lângă aproape fiecare număr.

– Și, da, putem găsi un trifoi cu patru foi înainte să plecăm mâine, spune ea cu o fluturare din mână. Nu poate fi atât de greu.

Va trebui să mă trezesc destul de devreme. M-am uitat toată vara. Trifoiul ăsta e mai greu de găsit decât își poate imagina cineva.

Mă sprijin de blat în timp ce ea își închide geanta de machiaj, mușcându-mi buza gânditoare. E oare în regulă că încă nu l-am găsit? Sunt pregătită

pentru acest pas cu Matt, marele final, cum l-a numit ea, chiar dacă nu am găsit trifoilul?

Mă privesc în oglindă încă o dată, expirând lung înainte de a o urma pe Kiera afară din baie. Blake stă pe marginea patului ei și aproape îmi pică maxilarul când o văd.

Am văzut-o de un milion de ori vara asta, dar niciodată așa.

Linia subțire de dermatograf, luciul de pe buze și straturile de rimel îi subliniază trăsăturile și le duce la un nivel de frumusețe care e cumva greu de privit, dar e imposibil să-și iei ochii de la ea.

Kiera fluieră lung, dând din cap, și îmi amintesc că admirația mea este complet normală. Blake este în mod obiectiv atractivă. Asta nu trebuie să însemne nimic.

– Ne ținem bine, Blake! spune ea, apoi își freacă mâinile cu entuziasm. Bine, echipă! Planul pentru cerința numărul 12. Să-l cucerim din nou pe Matt.

Mă apucă de mână, împingându-mă pe pat lângă Blake. Obrajii mi se înroșesc brusc în timp ce umărul lui Blake se atinge de al meu. Arunc o privire cu coada ochiului la ea, iar Blake îmi zâmbește slab.

Kiera își pune mâinile pe umeri și începe să se plimbe prin cameră, lăsând urme de-a lungul covorului verde.

– Trei cuvinte, spune ea, apoi se învârte, părul ei legănându-se. Adevăr sau provocare.

– Adevăr sau provocare? întreabă Blake, ridicându-și sprâncenele.

– Da, răspunde Kiera, încuviințând din cap cu nerăbdare. Adevăr sau provocare. Încep un joc în jurul focului de tabără. Nimeni n-o s-o aleagă pe Emily chiar acum, din moment ce este proscrisa școlii, zice și se oprește din mers, aruncându-mi o privire compătimitoare. Fără supărare.

Îmi dau ochii peste cap.

– E în regulă.

– Deci, continuă Kiera, privind-o pe Blake. Cea dintre noi două care e aleasă prima o va provoca pe Emily să sărute pe cineva...

– Ah, fac eu, întrerupând-o. Având în vedere faptul că am sărutat... alt tip în public, chiar crezi că asta e cea mai bună...

Kiera flutură din mână, alungându-mi cuvintele.

– Tocmai de asta va funcționa, nu? E un mod bun de a te revanșa. Să îndrepți răul sărutând persoana potrivită de data asta.

Mă încrunt, gândindu-mă. Are vreo logică? Probabil că ar avea într-un film, dar asta e viața reală.

– Bine, continuă ea, întorcându-se din nou spre Blake. Deci o provocăm să sărute pe cineva, îl sărută pe Matt, o să fie focuri de artificii pe cer, bla-bla, misiune îndeplinită.

Misiune îndeplinită. Așa cum va fi și lista gata, iar lucrurile o să se așeze la locul lor. Pentru o clipă, Blake nu spune nimic. E tăcută. Ea și Keira doar se uită una la alta.

Privesc cum Kiera clipește, așteptând ca Blake să arate același entuziasm.

– Deci te bagi?

Blake își trece degetele prin păr, ezitând, expresia ei fiind de nepătruns. Sunt distrasă de fardul fin de pe pomeții ei în timp ce încerc să-l descifrez.

– Da. Vreau să spun... Știu cât de mult înseamnă lista pentru Emily, așa că... sigur că mă bag.

– Perfect! Kiera bate din palme satisfăcută, aruncându-se pe patul meu și verificându-și telefonul. Mai avem o jumătate de oră până la miezul nopții,

spune ea, rostogolindu-se pe spate. Este prima dată în viața mea când sunt gata prea devreme pentru ceva.

– Dacă vrei să pierdem ceva timp, am găsit ceva tare în după-amiaza asta, spune Blake în timp ce se întoarce să se uite la mine. Probabil vrei să vezi asta.

Cu nimic altceva de făcut, ne furișăm din camera noastră după ea în vârful picioarelor pe holul lung, lanterna telefonului ghidându-ne în timp ce facem turul cabanei. După un colț, ajungem față în față cu un urs împăiat enorm, cu dinții ascuțiți luminați sub bec.

Îmi scapă un icnet neintenționat, iar Kiera îmi pune mâna la gură, șușotindu-mi:

– Emily Clark! Taci din gură!

Ne înăbușim râsetele, ne îndreptăm spre alt colț și mai facem câțiva pași, înainte de a deschide o ușă mică și prăfuită la căpriori.

Blake găsește drumul și apasă un întrerupător. Un bec mic se aprinde, iar pereții înclinați și acoperiți cu pânze de păianjen sunt aduși la viață în lumina moale. Sunt plini de cuvinte și imagini sculptate în lemnul vechi.

– Oh, Dumnezeu! zic eu făcând un pas mai aproape când văd o inimă, lângă care scrie „Excursia la Lacul Huckabee 1966, Heather și Tim 4Ever“. Ce cool este!

– Devine și mai interesant, spune Blake, mergând până la colț și atingând o parte a peretelui.

Eu și Kiera ne apropiem, mijind ochii ca să citim în lumina slabă.

Nu. Nu se poate.

Suspin, întinzându-mă să ating inițialele din fața mea. „J.M. + J.C. '99“. Părinții mei. Au fost toți aici cu ani în urmă, în weekendul în care au devenit iubiți oficial.

E un semn. Un semn că acest plan, Matt, toate astea sunt o idee bună. Cu sau fără trifoii cu patru foi. Că asta e calea către propria mea versiune pentru ce au avut ai mei, locul potrivit ca eu și Matt să putem face relația să meargă.

Rămânem toate trei tăcute pentru un moment lung, Kiera aruncându-și brațele în jurul meu și al lui Blake în timp ce ne uităm la perete, analizând totul.

– Ar trebui să ne sculptăm numele aici! spune Kiera, scoțând un cuțit de buzunar de parcă am fi într-un episod din Test de supraviețuire în doi.

– Gata, mă predau! zic eu, ridicând mâinile.

Rânjește ezitant.

– Scuze! Am rămas în atmosfera din tabără.

Găsim un loc liber lângă inițialele mamei și ale tatălui meu și, rând pe rând, propria noastră parte în această tapiserie imensă care se întinde de generații. Kiera chicotește emoționată, ieșind pe mica ușă a mansardei, în timp ce Blake Carter își termină C-ul.

– Văd oameni ieșind. E timpul! zice Kiera, se întoarce și mă apucă ferm de umeri.

– Ești gata, Em?

Mă uit la inițialele părinților mei de pe perete și la ale noastre de sub ele și încuviințez din cap.

– Hai s-o facem!

Capitolul douăzeci și șapte

E palpitant.

Simt cum îmi crește adrenalina pe măsură ce ieșim toți din cabană, ne îndreptăm în vârful degetelor pe holuri și prin pădure și ne găsim drumul spre lac. Suntem aproape de spatele grupului, Kiera conducând, cu Blake chiar în spatele meu, noaptea părând vie în jurul nostru, printre șoapte, râsete și sunetul de crengi rupându-se sub picioarele noastre.

Văd în fața mea cum lumina focului începe să pâlpâie printre copaci și, în cele din urmă, răsună în aer un chiuit. Am ajuns.

Sunt surprinsă când mâna lui Blake o apucă pe a mea, oprindu-mi impulsul meu de a merge înainte. Senzația degetelor ei care se împletesc cu ale mele este suficient de familiară ca să o pot recunoaște.

Mă uit la ea în strălucirea blândă a luminii lunii în timp ce oamenii trec pe lângă noi.

Există o neliniște în privirea ei pe care nu am mai văzut-o până acum. Ceva o emoționează.

– Pot să vorbesc cu tine? șoptește ea cu o tentă neobișnuit de alarmantă în cuvintele ei.

Ezit în timp ce un val de nervozitate mă orbește, emoția înghițindu-mă. Mă uit printre ea și lumina focului, reflectând. În cele din urmă încuviințez din cap, strigând-o pe Kiera ca să o anunț că vom fi acolo într-o secundă. Kiera ne strigă ceva peste umăr, dar cuvintele ei se amestecă în zgomotul agitației în timp ce șlapii ei dispar din vedere. Blake mă trage de pe cărare printre

copaci, la o distanță sigură de toată lumea. Și apoi rămânem doar noi două, aerul din jurul nostru părând greu când mă privește.

– Emily, începe ea, oprindu-se puțin și înghițind în sec. Nu știu... Eu...

Se uită în jos la picioare, lăsându-se neliniștită de pe unul pe altul, ca și cum și-ar căuta cuvintele. Nu am văzut-o niciodată pe Blake speriată de ceva și cumva asta mă sperie și pe mine.

– Știu că avem un plan pentru seara asta, dar, dacă am învățat ceva în vara asta de la lista mamei tale, este cât de important e să încerci lucruri și să riști. Iar asta e literalmente ultima mea șansă să îți spun ce simt cu adevărat.

Îngheț în timp ce aerul parcă îmi e smuls din plămâni. Vreau să-mi trag mâna dintr-a ei și să-i acopăr gura înainte să o poată spune. Înainte să poată spune exact ce vreau să aud și exact ce nu vreau. Ea mă privește cu acei ochi căprui și calzi care îmi găsesc drumul în fiecare gând de-al meu.

– Te plac, Emily. Foarte mult. Sincer vorbind, mi-a fost destul de frică să mă mut în Huckabee. Dar apoi m-am așezat lângă tine la acea strângere de fonduri, mi-ai zâmbit și am știut aproape instantaneu că totul va fi bine. Colțul gurii i se ridică într-un zâmbet în timp ce vorbește. Fiecare minut al acestei veri cu tine a fost perfect. Mi-a plăcut să fac planuri cu tine, să te ascult vorbind despre mama ta, cât de curajoasă ai fost când am sărit de pe stâncă, deși chiar nu voiai. Îmi place cum spui glume când ești emoționată și felul în care zâmbești când vorbești despre gătit prăjituri și cum mă simt când mă privești. Și îmi plac toate lucrurile legate de tine pe care ți-e frică să le arăți oamenilor. Tristețea ta, durerea și frica ta, pentru că fără ele nu ai fi tu.

Sunt lovită deodată de două sentimente copleșitoare.

Primul dansează în pieptul meu într-un mod pe care nu l-am mai trăit niciodată cu nimeni, stelele de deasupra noastră strălucind mai puternic ca niciodată. Se simte real, copleșitor și atât de amețitor încât mi se învâрте capul.

Celălalt este o teamă copleșitoare care îmi stă grea în stomac – senzația e la fel ca atunci când am coborât din autobuzul taberei în vara aceea și am văzut că era ceva în neregulă cu mama. Niciodată nu am reușit să-i spun ce am simțit și pentru cine am simțit acele lucruri în tabără. Niciodată nu am aflat ce ar fi spus. Ce și-ar fi dorit pentru mine.

Așa că am împins acel lucru atât de adânc, încât am putut să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată. Dacă aș fi cu Matt, aș putea ști. Aș putea ști că ar fi fost fericită.

Și aș putea să mă prefac că mă simt bine pentru că ea nu a aflat niciodată, pentru că poate că nu era nimic de aflat.

Dar era.

Este.

O privesc, cuvintele salvându-mă. Ambele sentimente luptă în mine.

– Știu, spune ea când este clar că nu găsesc cuvinte. Știu că tu crezi că mama ta a vrut să fii cu Matt. Știu că tu crezi că, dacă termini de bifat lista și ești cu el, așa poți să o ții cu tine și să-ți trăiești viața cum a vrut ea să o trăiești. Și pot să înțeleg asta. Dar... Îmi strânge mâna mai tare și face un pas mai aproape. Dar, Emily, din tot ce mi-ai spus tu și tatăl meu despre ea, din tot ceea ce m-a învățat lista asta despre ea, ceea ce și-ar fi dorit mai mult decât orice basm este ca tu să fii fericită. Cu adevărat. Ar fi vrut să-ți încerci norocul cu ceva real.

Îmi trag mâna dintr-a ei, făcând un pas înapoi.

„Nu este atât de simplu, Blake“, vreau să strig. Dar nu poate să înțeleagă. Nu a crescut în Huckabee, unde acest lucru încă este destul de departe de normă. Și mai important, nu a avut-o pe mama ei pe moarte spunându-i cât de potrivite ar putea fi lucrurile dacă i-ar da unui băiat anume o șansă, cum i-a dat ea tatălui meu o șansă cu ani în urmă. Un băiat destul de aproape de perfecțiune, care aducea flori la spital și era acolo pentru mine în cel mai greu moment din viața mea.

„Dar nu e perfect pentru tine.“

Gândul acesta trădător îmi este adus în minte de partea din mine care nu vrea altceva decât să o sărute chiar acum. Partea despre care mama nu a știut niciodată. Și de care nu poate afla niciodată.

Partea care, din toate aceste motive, nu pot fi niciodată.

– Blake, eu... îmi pot încerca norocul de o sută de ori, dar nu o pot aduce niciodată înapoi. Nu voi ști niciodată ce și-ar fi dorit cu adevărat. În afară de asta.

Este nevoie de toată puterea mea să frâng această atracție dintre noi, dar în cele din urmă mă întorc, înaintând printre copaci, totul fiind neclar în timp ce mă lupt pe drumul spre foc. Pătrund în luminiș, iar lumina focului și gălăgia mă copleșesc, culorile și formele lipindu-se una în alta. Inspir adânc, încercând să mă liniștesc.

– Em, o aud pe Kiera spunând, apăsând o sticlă de bere în mâna mea. Ai ajuns la timp pentru adevăr sau provocare! Se apleacă și mă trage spre grup, șoptind: E momentul cel mare!

Mă așez pe un butuc uriaș, alăturându-mă cercului format în jurul focului. Îl văd pe Matt așezat în fața mea, iar gura lui se ridică într-un zâmbet cunoscător în timp ce Kiera îi cheamă pe ceilalți. Întotdeauna a fost cea care începea lucruri de genul ăsta, iar seara asta nu e o excepție.

– Îmi place rochia ta, șoptește el, făcând semn către bustul lui și apoi către mine.

Îi zâmbesc înapoi, dar se simte atât de forțat și de greșit, la fel ca această rochie albă cu flori care îi place atât de mult.

Încerc să imit entuziasmul tuturor, dar simt că mi-am pierdut siguranța de sine.

Dar, cu sau fără mine, jocul începe, planul e pus în mișcare. Urmează o mare de provocări aruncate de la unul la altul, adevăruri revărsându-se din

gura celor din jur. Leah Thompson mărturisește că a copiat la examenul final de biologie, Brad Hammond mănâncă un vierme, iar Jake se dezbracă până la chiloți și sare prin foc ca un nebun.

Privesc cum apucă o bere de la cineva, înghițind ce mai e în ea și învârtind-o apoi ca ea să arate chiar către...

Blake. Nici măcar nu am observat când ni s-a alăturat, în mintea mea încă se învârteau cuvintele ei.

– Blake Carter, zice el lungind silabele, cu un rânjet obraznic pe față. Adevăr sau provocare?

Ea își încrucișează brațele la piept, ridicându-și sprâncenele.

– Știi că sunt mereu gata de orice provocare, Jake!

Jake râde, cu o licărire malefică în ochi. Toată lumea tace, cu o emoție palpabilă, urmărindu-i. Arată spre postul de salvamar ruginit de la capătul pontonului.

– Te provoc să sari de pe ăla. În apă.

Blake nici măcar nu ezită. Și nu mă privește.

Toată lumea își lungește gâtul să o privească mergând pe ponton, unii chiar se ridică în picioare pentru a avea o vedere mai bună. Cei din jur o privesc urcând scara șubredă până în vârf, rugându-se în tăcere să nu o facă. Blake se încordează, standul scârțâind sub ea, iar Jake începe să strige încurajator.

– Blake! Blake! Blake!

Urmează un suspin colectiv după ce se aruncă, dublând provocarea prin faptul că se aruncă cu spatele către apă, toți bătând din palme și aplaudând când iese la suprafață. La fel de neînfricăta ca atunci când am sărit de pe stâncă.

E așa de diferit față de cum a părut acum câteva minute în pădure!
Mărturisirea ei a fost mai înfricoșătoare pentru ea decât asta – dar a făcut-o
oricum. Degetele Kierei se înfig în brațul meu și îmi întorc capul să mă uit
la ea. Îmi aruncă un zâmbet larg, entuziasmat, știind ce urmează.

Simt cum mă strânge ceva în piept când o privesc pe Blake înotând înapoi
la ponton, zâmbetul ștregăresc pe care mă aștept să-l văd lipsind de pe
fața ei, cuvintele ei răsunându-mi în minte în timp ce se ridică din apă.

„Să-ți încerci norocul cu ceva real.“

Își strânge părul ud într-un coc, iar toată lumea se înghesuie în jurul ei
entuziasmată, statutul ei social la liceul nostru fiind consolidat acum după o
singură provocare.

„Nu-mi striga numele! Nu-mi striga numele!“

Mă rog în tăcere să aleagă pe altcineva. Pe Matt, pe Amber sau pe oricine
altcineva, dar nu pe mine.

Totuși nu o face. Își trece mâinile prin păr și se uită direct la mine, prin
mulțimea de oameni, cămașa udă lipindu-se de brațele și de abdomenul ei.

– Emily, spune ea, și mi se face pielea de găină când îmi rostește numele,
atât de diferit acum de cum a făcut-o în pădure. Toată lumea tace,
întorcându-se spre mine. Adevăr sau provocare?

Acum nu mai este un joc. Răspunsul meu va reprezenta o alegere. Mă uit în
jos la iarba din jurul bușteanului pe care stau, dorindu-mi să mă înghită.
Dorind o ieșire și...

Acolo. În iarbă.

Un trifoi cu patru foi.

Întind mâna, smulgându-l și astfel am ales. Spun cuvântul care știu că va
schimba absolut totul.

– Provocare.

Privesc în sus și, pentru că o cunosc pe Blake, știu că o va face. Știu că duce lucrurile până la capăt, indiferent dacă trebuie să se arunce cu spatele de pe un post de salvamar ruginit sau să doarmă în spatele unei camionete.

– Te provoc să săruți pe cineva, spune ea.

Urmează un cor de „Ooo!“, iar cineva strigă:

– Păcat că nu-i nici un boboc pe aici!

Dar totul este zgomot de fundal în timp ce îi susțin privirea lui Blake, fără ca ochii ei mai întunecați decât i-am văzut vreodată să dezvăluie ceva.

Mă ridic, cu mâna strânsă în jurul trifoiiului cu patru foi ca și cum ar fi moneda mea norocoasă, legătura mea cu mama, ceea ce ea trebuie să fi simțit aici, în acest loc cu mulți ani în urmă. Strâng trifoiiul tare în mână și simt cum trec prin mine toate emoțiile din vara asta.

Dar nici unul nu e despre ea.

Săritura de pe stâncă. Senzația mâinii lui Blake în a mea în spatele camionetei bunicului ei. Perdeaua dureros de frumoasă de stele de deasupra noastră. Chipul ei când m-am îndepărtat de ea.

Vreau să arunc trifoiiul și să o aleg pe ea, dar asta mă îngrozește. Vreau să închid spațiul dintre noi și să o sărut.

Dar nu de asta sunt aici. Nu e acesta motivul pentru care am început să bifez acea listă. Simt greutatea ochilor tuturor asupra mea. Greutatea așteptării lor.

Greutatea așteptării mamei mele, persoana în care am mai multă încredere decât am în mine.

Așa că trebuie să am încredere în ea acum, așa cum am avut toată vara. Picioarele mele își găsesc drumul fără nici o instrucțiune – doi pași, cinci

pași, mișcările mele fiind aproape robotizate.

Ajung în cealaltă parte a focului aprins, cu inima bătând puternic în timp ce inspir adânc și mă uit în jos la Matt. Pentru o clipă, mă uit la lumina focului dansându-i pe față – ochii lui sunt emoționați și plini de speranță acum, când mă aflu la o distanță așa mică de el. Se ridică încet și face un mic pas spre mine.

Și apoi, înainte să mă gândesc, mă întind și îl sărut.

Miroase a parfumul lui preferat, cel cu care se dă doar la întâlniri, de Ziua îndrăgostiților și când are ceva planificat. Gura lui are gustul berilor pe care le-a furișat Jake în autobuz într-o sacoșă. Mâna lui e moale, dar fermă când îmi găsește spatele. Este familiar. Aceeași persoană pe care am sărutat-o din primul an de liceu.

Dar, la fel ca fiecare sărut de până acum, nu sunt artificii. Nici o emoție de dragoste amețitoare. Nici o piesă de puzzle care să se fixeze la locul ei.

Mintea mea începe numărătoarea inversă, ca întotdeauna.

Dar pentru prima dată îmi dau seama la ce sper să ducă numărătoarea.

Îmi dau seama că în adâncul sufletului aștept să mă repare. Așa cum am crezut că o va face lista. Că totul se va rezolva. Că va face ca această parte din mine, partea pe care mama nu a cunoscut-o niciodată, să se schimbe.

Dar nu se întâmplă asta.

Când mă îndepărtez, ochii mei o caută pe Blake chiar peste umărul lui. Se uită în altă parte, spre lacul întunecat, cu maxilarul strâns și o expresie rănită.

Fac instinctiv un pas înapoi, iar mâna lui Matt îmi cade de pe talie, sprâncenele lui groase ridicându-se, surprins de reacția mea. Toată lumea din jurul nostru aclamă cu veselie, dar cred că își poate da seama că ceva nu e în regulă. Cred că amândoi ne dăm seama.

Blake se întoarce și trece pe lângă colegii noștri de clasă, ieșind din poieniță și intrând în pădure, dispărând în întunericul dintre copaci.

O privesc plecând, iar inima mea ghinionistă se rupe în bucăți ca o foaie de hârtie, ca o listă sfâșiată.

Capitolul douăzeci și opt

Rămân tăcută la focul de tabără, cu Matt lângă mine, Kiera aruncându-mi priviri întrebătoare de pe partea cealaltă a cercului.

– S-a întâmplat ceva? îmi șoptește Matt la ureche. Te-a deranjat ce a spus Kevin despre boboci?

Clatin din cap.

– Cred că sunt doar obosită.

Mă uit în jurul meu – totul ar trebui să fie bine. Adică totul este reparat. Reputația mea. Grupul meu de prieteni. Încruntările și glumele răutăcioase s-au oprit.

Jake se comportă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ryan și Olivia sunt chiar fericiți să petrecem timp împreună.

Dar nimic nu se simte cum trebuie. Nu pentru mine.

Mă retrag devreme, inventând o scuză că trebuie să merg la baie, dar când ajung în camera noastră, văd că Blake deja a adormit.

Vreau să o trezesc. Să zic ceva. Dar în seara asta am făcut o alegere pe care nu o pot schimba. Totul este ruinat.

Nu pot îndrepta asta.

Telefonul meu pâlpâie – am mesaje de la Matt și Kiera, dar mă bag în pat, închizând ochii strâns. Îmi tot apare în minte privirea ei când a plecat, imaginea derulându-se iar și iar sub pleoapele mele, până când încep să-mi

scape inevitabilele suspine dureroase din stomac. Îmi îngrop fața adânc în pernă, încercând să înăbuș zgomotul. Încet-încet, suspinele duc la somn.

Când mă trezesc a doua zi dimineață, după ce se declanșează alarma telefonului, văd că Blake deja a plecat. Patul ei e gol, lucrurile ei nu mai sunt, singurul semn că a fost vreodată aici sunt cearșafurile albe nearanjate, cu un contur rămas în saltea.

E nevoie de mai mult efort decât mi-aș putea imagina să mă pregătesc și să împachetez, autobuzele făcând zgomot afară, așteptându-ne pe toți să ne îmbarcăm.

Când vocea domnului Sanders se aude pe holuri, anunțându-ne că avem cinci minute să ne urcăm în autobuz, inspir adânc, încercând să mă calmez. Îmi verific telefonul, văd toate mesajele necitite și doar mă agită mai tare, aerul blocându-se când îmi trece printre buze.

Trebuie să plec acasă. Am nevoie să ajung acasă.

Gândul acela mă împinge afară din cameră și în jos pe scări, ușile autobuzului deschizându-se ca să mă lase să urc. Prima persoană pe care o văd când urc este Kiera. Ochii ei se măresc alarmați, știind imediat că este ceva în neregulă.

Privesc în altă parte, căutând-o în autobuz pe...

Blake.

Este așezată la două locuri mai sus de Kiera, cu gluga hanoracului trasă peste o șapcă de baseball și cu o pereche de căști în urechi.

Mă opresc când trec pe lângă ea, dar ea se întoarce să privească pe fereastră, ignorându-mă. Stau acolo în mijlocul culoarului, complet nemișcată până când simt mâna Kierei înfășurându-se în jurul încheieturii mele, trăgându-mă pe scaunul de lângă ea.

– Emily! Ce s-a întâmplat? șoptește ea îngrijorată.

Privirea ei se mută de la mine la Blake, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

„Acasă. Rezistă până acasă!“

Clatin din cap și închid ochii strâns ca să blochez lacrimile.

– Nimic, spun eu, dar vocea mă trădează, frângându-se la ultima silabă.

– Vrei să stai cu mine? întreabă o voce, iar eu deschid ochii și-l văd pe Matt chiar în fața mea, Jake uitându-se peste umărul lui, ridicând din sprâncene.

Urmează o pauză lungă, incomodă, în care mă holbez la el.

– Nu, îmi pare rău, Matt! sare Kiera să mă salveze, găsim cuvintele potrivite când eu nu găsesc nici unul. Trebuie să ți-o răpesc în calitate de cea mai bună prietenă. Nu am văzut-o toată vara!

Îi face un semn să își vadă de drum și abia am timp să observ confuzia de pe fața lui cu mintea mea involburată. Mă cunoaște suficient de bine ca să știe că s-a întâmplat ceva.

– Em, ce naiba se întâmplă? De ce ești așa când tocmai am îndreptat totul? De ce încerci să distrugi totul din nou când tu vrei să fii cu Matt? șoptește Kiera odată ce el s-a îndepărtat, dar eu clatin din cap.

– Oare? șoptesc furioasă. Sau tu vrei să faci asta doar ca să poți avea un an de final perfect? Pun pariu că ai vrea să poți petrece tot anul la Oaza Cețoasă, alături de Todd și de toți prietenii tăi fără drame!

Ne holbăm una la alta o clipă lungă, amândouă șocate. În cele din urmă, ea își apucă rucsacul, clătinând din cap.

– Da, mare păcat! Măcar știi că ei vor vorbi cu mine în loc să se ascundă.

Ochii mi se umplu de lacrimi când pleacă de lângă mine și se mută într-un loc liber cu trei rânduri mai sus. Îmi pun căștile în urechi în timp ce ieșim

din parcare. Privesc pe fereastră, încerc să nu plâng și arunc o privire în oglinda retrovizoare a șoferului către Blake.

Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie să îndrept asta.

Tot restul călătoriei încerc să-mi găsesc cuvintele, dar, la fel ca noaptea trecută, nimic nu pare suficient. Nimic nu pare că poate rezolva problema.

Știu totuși că măcar trebuie să încerc.

Când ajungem, ea este prima care coboară din autobuz. Îmi apuc rucsacul și mă reped pe culoar, grăbindu-mă să o prind din urmă, câțiva colegi ridicându-se de la locurile lor. Ea mă observă când cobor și cotește brusc în direcția opusă, apucându-și rapid rucsacul din compartimentul de sub autobuz și îndreptându-se spre camionetă.

– Blake, spun eu, împingând mulțimea de elevi în timp ce alerg de-a lungul parcării după ea.

Nu se oprește când îi strig numele. Doar își ține capul în jos, ignorând sunetul vocii mele.

– Blake! strig din nou, întinzând mâna, vârful degetelor mele abia întâlnind pielea brațului ei înainte să o tragă.

– Lasă-mă în pace, Emily, spune ea cu voce joasă, fără să se oprească.

– Blake, te rog! Vreau doar să vorbesc despre...

Mă întind, apucându-i din nou mâna, dar degetele ei alunecă din strângerea mea.

– Nu vreau să vorbesc despre asta! spune ea, întorcându-se către mine, cu ochii căprui înfuriați în timp ce-și smulge una din căști de frustrare.

– Ai înțeles? Nu vreau să vorbesc nici despre listă, nici despre Matt, nici despre sărut. Nu vreau să vorbesc despre cum mi-ai fost prietenă toată vara

când te-au abandonat prietenii tăi, apoi m-ai lăsat baltă și m-ai ignorat când ți-a fost mai bine. Am priceput. Ai primit ce ți-ai dorit.

– Blake, îmi pare rău, eu...

– *Nu vreau să vorbesc deloc cu tine, Emily, spune ea, clarificând totul în cele din urmă. Nu vreau să vorbesc cu tine, repetă ea, mai blând de data asta, vocea ei frângându-se ușor când spune cu tine, cuvintele ei dându-mi o senzație oribilă în stomac.*

Ne holbăm una la alta o clipă lungă înainte ca ea să se întoarcă pe călcâie și să se îndepărteze, aruncându-și rucsacul în spatele camionetei și trântind cu forță ușa mașinii în urma ei.

Simt cum se prăbușesc picioarele sub mine.

O privesc cum se îndepărtează, camioneta ei estompându-se în depărtare. Simt o amețelă când mă întorc, forțându-mă să mă duc la autobuz, punând un picior în fața celui alt. Dreptul, stângul. Dreptul, stângul.

Mă lupt prin mulțimea de brațe și picioare pentru rucsac, ieșind apoi din aglomerație, și ochii îmi cad pe camioneta tatălui meu aflată în parcare.

Îl aud pe Matt strigându-mi numele, dar continui să mă mișc, să merg tot înainte.

Tata îmi face cu mâna entuziasmat pe geam, strigându-mă când mă apropii, încercând să rezolve lucrurile după cearta noastră.

– Ei, cum a fost? întreabă el când închid ușa camionetei, cu un zâmbet imens pe față.

– Bine, spun eu.

Îmi pun centura de siguranță, ridicându-mi picioarele și înfășurându-mi brațele în jurul meu în timp ce ne îndepărtăm, sperând că n-o să mă pierd cu firea până ce ajungem acolo. Până ce ajungem acasă.

– Ești bine, Em? Focul de tabără de la miezul nopții te-a obosit? Întreabă el, aruncându-mi o privire îngrijorată. S-a întâmplat ceva? Încă ești supărată pentru treaba cu casa sau...

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spun eu, încercând să-mi mențin vocea calmă.

Aștept să pună altă întrebare, să spună ceva, dar nu insistă, ca întotdeauna. O parte din mine ar vrea să o facă măcar de data asta.

Dar nu mă mai gândesc la asta, concentrându-mă în schimb pe singura certitudine pe care o am. Singurul lucru care mă poate ajuta să suport drumul ăsta până acasă și tot ce s-a întâmplat este dressingul mamei. Să fiu complet înconjurată de locul în care pot să o simt. Singurul loc sigur pe care îl mai am în întreaga lume.

Dacă pot ajunge la dressing, o să fiu bine. Voi putea da sens tuturor lucrurilor când voi ajunge acolo.

Tata cotește pe strada noastră și pe aleea către garaj, iar în secunda în care parchează, desfac centura și fug înăuntru.

Îmi las rucsacul la intrare, iar vederea mi se încețoșează când urc scările și o iau pe hol. Măinile apucă mânerul dormitorului părinților mei și, împingând ușa, bâjbâi până la dressing și deschid ușa cu o disperare care îmi umple fiecare fibră din corp. Trec de rama ușii și aprind lumina să văd...

Nimic.

Rafturile sunt complet goale. Umerașele de sârmă sunt goale, împinse în colțul îndepărtat.

– Oh, Dumnezeule! spun eu în timp ce deschid sertarele, smulgându-le din șifonier încercând să găsesc ceva. Orice. Se trântesc la pământ în timp ce eu învârt, căutând. Oh, Dumnezeule, nu, nu!

Nu a mai rămas nimic.

Asta nu se poate întâmpla. Nu poate fi adevărat.

Tata apare în prag cu o privire îngrijorată.

– Emily?

– Unde sunt hainele ei? strig eu frenetic. Mă aplec și scot ultimul sertar din șifonier, ultimul sertar gol din dulap, dar vocea lui mă înțepenește.

– Le-am donat. Acum vreo două, trei săptămâni... Cred că nu ai mai fost aici de ceva timp, dar am observat că au rămas niște lucruri după ce ai fost aici cu Blake și ai tot amânat să le scoți, așa că m-am gândit că ar fi mai ușor să...

Mă întorc ca să-l pot privi, cu urechile țiuind.

– Să ce?

– Să le donez, repetă el.

– Tot? șoptesc eu.

– Da, dar, Emily, eu...

– Nu, zic eu, clătinând din cap când camera începe să se învârtă, interiorul meu părând că se golește. El întinde mâna, prinzându-mi ușor brațul. Nu mă atinge! strig eu, trecând pe lângă el și ieșind pe hol.

Trebuie să le recuperez. Trebuie să recuperez hainele.

Îmi iau bicicleta de pe verandă, iar tata îmi strigă numele în urma mea, dar îl ignor.

Casele și mașinile trec pe lângă mine, lacrimile curgându-mi în timp ce pedalez.

Trebuie să le găsesc. Trebuie.

Pedalez cât de repede pot, trecând pe lângă câmpurile de porumb și complexe de locuințe, respirând greu, răsuflectarea forțându-se să iasă în suspine gâfâite. Zbor pe Pearl Street, fac dreapta pe strada principală, ochii mei căutând la orizont semnul cu albastru și alb.

Centrul de donare.

Intru în parcare, arunc bicicleta jos și alerg pe treptele de cărămidă. Ușile automate nu se deschid suficient de repede, așa că mă străduiesc să-mi fac loc prin mica deschidere, disperată să ajung înăuntru.

Magazinul e ca o ceață în jurul meu. Culoarele îmi sar în ochi sub luminile fluorescente.

Îmi fac loc printre cămași în dungi, cu buline și în culori solide, încercând să găsesc o parte din ea printre ele. Blugii vechi pe care îi purta mereu când se ocupa de treburile casnice și pentru a tunde grădina. Rochia maro pe care a purtat-o la un Crăciun, cu curea la mijloc.

Stai! Era verde? Dintr-odată, nici nu mi-o mai pot imagina.

Atac alt raft cu disperare, umerașele lovindu-se zgomotos unele de altele în timp ce le iau pe rând, oprindu-mă la o cămașă, o rochie cu model floral, un cardigan de lână, dar nici unul dintre ele nu pare ce trebuie.

A fost asta a ei? A purtat asta?

Nici nu pot să-mi dau seama. Nici măcar nu-mi amintesc. Cele mai grave temeri ale mele s-au adeverit.

Cu sau fără listă, simt cum o pierd.

Închid ochii, pieptul tremurându-mi în timp ce un sentiment de lipsă de speranță mă învăluie dureros, șocant și dezorientant.

Mă poticnesc fără vlagă pe ușa din față, un suspin scăpându-mi printre buze în timp ce apuc balustrada metalică și cobor scările.

Privind în sus, ochii mei îi întâlnesc pe ai tatălui meu. Stă în parcare – citesc doar confuzie pe chipul lui.

În secunda în care îl văd, reapare valul de furie, presiunea făcându-mi capul să zvâcnească.

– Emily, spune el, pășind spre mine.

– Cum ai putut? îi strig, împingându-i brațele când se apropie și încearcă să mă țină, smulgându-mă din strânsoarea lui. Cum ai putut face asta? De ce ești atât de obsedat de un nou început? Cum poți să arunci tot trecutul și să o uiți pur și simplu?

– Em, sunt doar lucruri. Nu sunt...

– Nu sunt doar lucruri! strig eu.

Tușesc, încercând să-mi recapăt suflul, cu lacrimile curgându-mi pe față.

– Sunt părți din ea!

Mă apucă de mâini, iar de data asta mă prăbușesc în brațele lui, corpul meu cedând. Mă strânge în brațe în timp ce plâng – lacrimile mele îi pătează cămașa și simt un nod în stomac.

– Tu ești o parte din ea, Emily. Eu sunt o parte din ea. Nu lucrurile astea, șoptește el. N-aș putea s-o uit niciodată. Niciodată! Sunt aproape de ea în fiecare secundă în care sunt cu tine. Și vreau un nou început pentru că știu că mama ta ar fi vrut asta pentru tine. Pentru amândoi.

Mă gândesc la ultimii trei ani și la cât de blocată am fost. Fără să-mi asum niciodată riscuri. Niciodată nu îmi încerc norocul. Întotdeauna mi-e frică de cele mai negre scenarii. Ca și cum aș fi putut să opresc ce i s-a întâmplat, de parcă aș fi putut s-o fac să nu se îmbolnăvească dacă aș fi rămas pe loc.

Așa s-a întâmplat și cu lista. Credeam că știu unde mă duce, înapoi la persoana care eram înainte de toate astea. Înapoi la ea.

Dar apoi... Mă gândesc la Blake, care mi-a întins albumul. Lista care a ieșit din el. Zâmbetul ei în bucătărie când mi-a sugerat să o fac. Cum a fost alături de mine la fiecare pas, chipul ei țesut în fiecare amintire, lista care m-a trezit la viață după ce am fost amorțită atâta vreme.

Și apoi mă lovește un gând.

Lista nu mă ducea la mama. Nu mă ducea la Matt.

Mă ducea înainte. Mă ducea la ea.

N-o pot ține pe mama aici cu haine, secrete și lucruri pe care n-am apucat să le spun vreodată. Dacă ea este într-adevăr cu mine așa cum am simțit toată vara, atunci trebuie să am încredere că știe. Că acum le poate auzi. Că va înțelege chiar dacă nu-mi poate vorbi.

Cerul se întunecă în jurul nostru în timp ce lacrimile îmi seacă în cele din urmă. Pieptul îmi tremură și se oprește încet. Îmi trag nasul, iar tata mă strânge mai tare, ținându-mă aproape de el – nu mai fuge la muncă și nu se mai ascunde în spatele clătitelor, o barieră între noi acum distrusă.

– Sunt aici, Em, zice el. Voi fi mereu aici.

Capitolul douăzeci și nouă

În secunda în care intru în localul Ninei în ziua următoare, Kiera pleacă în camera din spate, lăsându-mă în pragul ușii să o privesc cum dispare. O văd pe Nina uitându-se la noi din bucătărie, cu o expresie plină de îngrijorare, Paul stând chiar în spatele tejghelei, cu pixul în aer.

– Kiera! strig eu și o urmez.

Întind mâna și țin ușa să nu se trântască, intrând și închizând-o în spatele meu.

Își încrucișează brațele la piept și se întoarce să se uite la mine.

– Ce e?

Amândouă ne holbăm una la alta un moment lung, fisurile din prietenia noastră pe care le-am ignorat atât de mult timp dintr-odată creând o groapă între noi.

– Îmi pare rău, spun eu, încercând să trec peste groapă. Îmi pare rău pentru ce am spus.

– Sincer, a fost un fel de ușurare. Mereu mă îndepărtezi și refuzi să îmi spui ce simți, zice ea, încruntându-se. Mi-a plăcut să aud ce gândești de fapt măcar o dată.

Clatin din cap, gândindu-mă la carapacea în care m-am ascuns și care a afectat totul din viața mea. Relația mea cu Matt. Prietenia mea cu Kiera.

– Cred că m-am simțit ca și cum ai fost atât de obsedată să îndrești totul ca să putem avea un an final frumos și perfect, încât pur și simplu ai încetat să

mă vezi.

– Ei bine, nu m-ai lăsat să te văd, Em, spune ea, cu o frustrare pe care o înțeleg. Ce se întâmplă? Am crezut că asta îți dorești! Planul nostru a funcționat, nu-i așa?

– A funcționat, spun eu în timp ce respir adânc. Dar... nu cred că a fost planul corect.

Kiera tace, lăsându-mă să continui. Să-i spun lucrul pe care i l-am ascuns și care ar fi schimbat totul.

Îmi simt inima bubuindu-mi în piept, adevărul pe care nu l-am mai spus nimănui până acum fiind pe vârful limbii. Partea din mine pe care n-am apucat s-o împart cu mama.

– Nu-mi place Matt, Kiera, spun, și gura ei trădează surprinderea. Nu în felul ăsta. Oricât de mult m-am străduit să-l plac, oricât de mult am încercat să nu fiu așa, nu pot să mă schimb.

– Să fii cum? întreabă ea.

Respir adânc, adevărul ieșind într-o șoaptă.

– Îmi place Blake.

Aștept furtuna. Aștept ca lumea să se prăbușească în jurul meu.

Dar nu se întâmplă asta.

Kiera alungă distanța dintre noi și mă ia în brațe, mâinile ei strângându-se în jurul meu când în mod neașteptat lacrimile încep să-mi cadă pe față, umezindu-i tricoul de muncă.

– Of, Em! Îmi pare rău că am fost atât de obsedată de ultimul an de liceu, de dorința de a îndrepta totul, de toate porcăriile din grupul nostru de prieteni, că te-am făcut să te simți ca și cum nu ai putut să-mi spui, zice ea și își odihnește bărbia pe capul meu. Știi că te susțin întotdeauna.

– Știu, spun eu, strângând-o tare. Și mie îmi pare rău. Pentru că te-am ținut la distanță. Pentru că nu am fost sinceră cu tine.

Stăm acolo în tăcere câteva minute, simțindu-ne mai apropiate decât am fost de ceva vreme.

După puțin timp, se aude o bătaie ușoară la ușă. Când ne despărțim din îmbrățișare și o deschidem, Paul și Nina ne așteaptă pe partea cealaltă, semnul că localul e deschis. Paul ține o pungă de fulgi de ciocolată dulce-amăruie.

– Cred că ar trebui să facem niște prăjituri cu ciocolată azi, spune Nina, strângându-ne pe toți într-o îmbrățișare. Cum sună asta?

– O să-mi spui ingredientul secret? întreb eu cu vocea înăbușită de țeșătura cămășii ei.

– Da, spune Nina.

Ridic repede capul de pe umărul ei, făcând ochii mari.

– Stai! Serios?

Încuviințează din cap și râdem cu toții.

– Serios.

Adunăm toate ingredientele în timp ce le povestesc totul.

Tot ce s-a întâmplat în vara asta cu lista și cu Blake. Retrăind noaptea la plajă și ce mi-a spus înainte de focul de tabără. Cum mi-a plăcut chiar de când am văzut-o prima dată la bingo, fără ca măcar să îmi dau seama.

– Mi-am dat seama cât de mult o plac, spun eu, inspirând adânc. Mi-am dat seama că... îmi plac fetele.

Ochii mei se îndreaptă către Paul, iar el îmi zâmbește înțeleghător.

– S-ar putea să fie puțin cam greu într-un orașel ca ăsta, spune el, știind din experiență. Dar n-aș fi mai fericit să-mi cedez poziția de rezident gay în Huckabee nimănui altcuiva.

Râd și clatin din cap.

– Mulțumesc, Paul.

– De cât timp știi? întreabă Kiera în timp ce măsoară zahărul brun.

Nu într-un mod acuzator. Nu într-un mod îndoielnic. Ea doar vrea să știe.

Simt că zâmbesc.

– Ți-o amintești pe Dominique din tabără? o întreb.

Îi scapă din mână paharul de măsurat.

– Dom Flores? Ți-a căzut cu tronc Dom Flores?

– Nu mi-a căzut cu tronc, zic eu aruncând un fulg de ciocolată în direcția ei. Poate că a fost o mică pasiune, nu știu.

Râdem cu toții și clatin din cap.

– Cred că am suspectat ceva, dar când m-am întors din tabără...

Nina încuviințează din cap, înțelegând.

– Mama ta era bolnavă.

– Da, zic eu, gândindu-mă cât de preocupată am fost de toate programările la doctor, de operații, iar mama s-a îmbolnăvit și mai rău, ofilindu-se în fața ochilor mei. Pur și simplu am ignorat asta. Am închis totul undeva. Până când... Ei bine, până când nu am mai putut. Întâlnesc privirea Kierei deasupra bolurilor. Kiera, nu am putut fi sinceră cu tine pentru că nu am putut fi sinceră cu mine însămi. Și nu am putut fi sinceră cu mine însămi,

pentru că nu am putut să-i spun singurei persoane căreia voiam să-i spun adevărul mai mult decât oricui altcuiva.

Ea se întinde și îmi ia mâna, strângând-o cu simpatie.

Oftez lung.

– Cred că m-am gândit că mama ar fi vrut să fiu cu Matt, spun eu. Mereu m-a îndemnat să mă apropiu de el. De câte ori mi-a spus că ar trebui să-i dau o șansă! Dar întotdeauna mi s-a părut greșit. Întotdeauna mi s-a părut că e ceva în neregulă.

Scot lista din buzunar, o desfac și arunc o privire lungă înainte să o așez pe tejghea.

– M-a schimbat atât de mult bifarea listei, încât m-am gândit că lucrurile se vor așeza în cele din urmă la locul lor, așa cum a fost pentru ea în acea vară. Cu Matt. Cu toate astea.

Nina zâmbește și ridică lista.

– Em, eu încă îi spun lucruri mamei tale, zice ea în timp ce studiază hârtia. Când mă plimb prin magazin, sau coc o prăjitură, sau când mă spăl pe dinți. Chiar dacă nu e aici, e încă aici. Nina arată spre inima ei, locul în care mama va rămâne întotdeauna. Mama ta a fost cea mai bună prietenă a mea și știu sigur că ar fi vrut ca tu să fii fericită. Fie cu Matt, fie cu Blake, spune ea, împăturind lista ca să mă privească. În plus, ți-a mai rămas puțin din această vară. Un zâmbet se strecoară pe buzele ei. Cine a spus că mama ta a nimerit-o din prima?

– Ce înseamnă asta? întreb eu.

Tot ce face e să clatine din cap, apoi bagă mâna în șorț ca să dezvăluie o sticlută de sirop de arțar.

– Nu e povestea mea ca să o pot spune. Va trebui să-l întrebi pe tatăl tău, zice ea în timp ce toarnă puțin sirop în castron.

– Sirop de arțar? întreb eu cu ochii mari, misiunea mea de o viață să aflu ingredientul secret în sfârșit fiind îndeplinită. Serios?

– Mama ta a turnat puțin într-un bol când preparam o prăjitură pe vremea când eram copii, zice ea și închide sticluța, ridicând-o în lumină. De atunci n-am mai schimbat rețeta.

Capitolul treizeci

În după-amiaza următoare merg cu bicicleta până acasă la Matt, dorindu-mi să îndrept lucrurile. Cu adevărat de data asta.

Pedalez de-a lungul drumurilor familiare, drumul acesta părând atât de diferit de sutele de drumuri pe care le-am făcut până acum la el!

Diferit de sutele care vor urma, sper.

Dacă nu o să mă urască.

Odată ce ajung în cartierul rezidențial, îl văd stând pe veranda din față, în același loc în care obișnuiam să așteptăm să vină tata să mă ia. Se uită pe telefon și încă poartă tricoul lui alb de salvamar de la piscină.

Încetinesc și opresc, sărind de pe bicicletă și coborând suportul. Ridică privirea, surprins să mă vadă.

– Bună! spun eu și mă așez lângă el pe treapta de sus.

– Bună! zice el, odihnindu-și brațele pe picioare și împreunându-și degetele, cum face mereu când ceva e serios, de parcă și-ar da seama ce urmează.

Amândoi tăcem câteva clipe, de parcă ne-ar fi teamă să nu spunem ceva greșit. Mă uit la el, mijind ochii sub soarele după-amiezii.

– Îmi pare rău, spun, simțind mai mult decât pot aceste cuvinte să transmită. Îmi pare atât de rău, Matt! Pentru sărutul de la lac, pentru ce s-a întâmplat la balul bobocilor, pentru că te-am ignorat în ultimele zile în loc să-ți dau o explicație. În loc să fiu sinceră cu tine, așa cum am spus că voi fi.

Încuviințează din cap, iar fruntea i se încrețește ușor.

– Poți să fii? întreabă el în cele din urmă, uitându-se în jos la propriile mâini. Cu adevărat de data asta?

Expir lung.

– Mi-era frică, îi spun, recunoscând adevărul. Pe tot parcursul relației mi-a fost frică să recunosc faptul că îmi lipsea ceva, că veneam cu toate acele scuze stupide să ne despărțim în loc să fiu cinstită cu tine. Ca în noaptea balului. Mi-a fost frică să-ți spun că nu vreau să duc lucrurile la următorul nivel. Așa că am făcut ceva stupid ca să te alung de lângă mine în loc să vorbesc pur și simplu cu tine.

Matt mă privește, încheștându-și maxilarul într-un mod atât de familiar.

– Ai fi putut, spune el. Ai fi putut să vorbești cu mine, Em. Ne spuneam totul. Să fiu sincer, cred că asta mi-a lipsit și mie. M-am gândit că, dacă am trece la nivelul următor, s-ar putea să mergă totul cum trebuie.

Mă gândesc la toți anii de când ne cunoaștem. La aventurile noastre în gimnaziu. La grupul nostru de prieteni, toți îngrămădiți la masa de prânz.

– Știu, spun. Și ar fi trebuit să-ți spun. Ar fi trebuit să-ți spun atunci sau chiar înainte, nu abia acum.

– Deci asta a fost? Chiar s-a terminat de data asta.

– Da, spun eu, încuviințând din cap. Să ne tot despărțim și să ne împăcăm, să încercăm iar să facem lucrurile să mergă... Nu funcționează.

Oftează lung, dându-și părul ciufulit din ochi.

– Am greșit cu ceva? Poate în acest weekend? Sau în timpul relației noastre? Sau...

– Nu! Nu, zic eu clătinând din cap. Deloc. Nu ești tu de vină. Ești cel mai bun tip din tot acest oraș afurisit. Eu sunt de vină. Mie... nu-mi plac băieții,

Matt.

Se uită lung la mine în timp ce îmi țin respirația. Privesc cum se învârt roțițele, îl văd cum așază bucățile de puzzle chiar în clipa asta.

– Oh, face el, ochii luminându-se pentru că în sfârșit înțelege.

– Nu mă urăști, nu? întreb, îngrijorată că prietenia noastră va fi distrusă pentru că nu am putut să fim sinceră. Îmi pare rău, Matt. Adică ar fi trebuit...

Clatină din cap, dar îmi dau seama că este șocat.

– Bineînțeles că nu te urăsc. Doar... este mult de conștientizat.

Amândoi stăm tăcuți clipe lungi, urmărind cum trece o mașină.

– E în regulă dacă am nevoie de puțin spațiu acum? întreabă el, iar eu încuviințez din cap, ridicându-mă cu un nod în stomac în timp ce cobor treptele.

– Matt, eu... Mă întorc, dar cuvintele mele se transformă în tăcere. Nu mai este nimic de spus. Ne mai vedem.

Iau bicicleta și încep să pedalez, mușcându-mi interiorul obrazului ca să nu mă apuce plânsul, sperând că într-o zi lucrurile vor fi în regulă între noi doi.

Capitolul treizeci și unu

Ziua mutării vine fără să-mi dau seama, o săptămână de împachetat trecând într-o clipită. Tot vreau să vorbesc cu tata, să-l întreb despre ce vorbea Nina, să-i spun, dar nu găsesc momentul potrivit.

Am vrut să o fac în vechea noastră casă, într-un fel un loc sacru, dar mi-e teamă, mai ales după ceea ce s-a întâmplat cu Matt. Chiar nu știu care va fi reacția tatei.

Johnny vine să ne ajute în ziua mutării. Văd capul îmblănit al lui Winston ieșind de pe locul din dreapta, dar Blake nu e. Când Johnny deschide ușa mașinii, Winston aleargă spre locul unde stau pe verandă, dând din coadă.

Măcar el e fericit să mă vadă.

Îl scarpin în spatele urechilor lăsate, oferindu-i un zâmbet trist.

– Mă urăște, nu, prietene? Îi șoptesc.

Scâncește și își așază botul pe genunchiul meu, ochii lui mari și căprui lăsându-se mai mult ca de obicei când se uită la mine.

Petrecem cea mai mare parte a zilei transportând mobilierul în camioneta închiriată de tatăl meu, ajutându-ne câțiva dintre colegii lui de la Smith & Tyler. Treptat, chiar în fața ochilor mei, casa se golește și rămân doar ecouri. Chiar dacă, în mai multe sensuri, a fost goală de când ne-a părăsit mama, lacrimile îmi umplu ochii când mă gândesc cum dădea ea viață acestui loc cu vocea, cu râsul și cu căldura ei.

În timp ce trec prin fiecare cameră, tot găsesc lucruri. Urmele de pe covor unde a fost ceva, găuri mici în perete unde erau atârnate pozele, liniile de pe

tocul uşii unde îmi măsuram înălţimea în fiecare an.

Micul semn de arsură de sub covorul din living, o amintire a Crăciunului de acum un deceniu cu Blake.

Toate semnele că am fost aici. Noi toţi.

La scurt timp, eu şi tata stăm la intrare, singurul nostru drept rămas pentru această casă fiind amintirile pe care le-am creat în ea.

Îşi pune braţul în jurul umărului meu, oftând lung.

– Îmi va fi dor de acest loc, spune el.

Încuviinţez din cap, privind treptele, camera de zi şi podelele uzate de lemn pentru ultima dată.

Privind casa mamei pentru ultima oară, înainte ca împreună să închidem uşa şi să o încuiem.

Degetele mele se plimbă peste florile din grădină în timp ce ne îndreptăm în jos pe alee. Mă opresc să rup din rădăcină cu grijă o floarea-soarelui ca să o replantez, deşi cu tatuajul meu voi avea întotdeauna o parte din grădina ei cu mine. Zâmbesc când îl văd cum iese de sub bluza neagră a mamei, trăgând mâneca în jos când tata apare peste umărul meu cu o cană din camioneta lui ca să pot pune floarea în ea.

Ceaşca cu buline a mamei.

Ieşim de pe alee pentru ultima oară, casa pălind în timp ce mergem pe stradă. Țin cana strâns în mâini, tot ce am nevoie din casă având aici cu mine. Toate lucrurile importante.

Fiecare pas pe care îl fac este către un capitol nou şi incert din viaţa mea, iar ceva legat de acest nou început mă face să mă simt bine. E primitor. Un nou început care ne aşteaptă chiar după colţ.

După ce golim camioneta de transport la noua noastră casă, urc treptele spre camera mea, surprinsă când pășesc înăuntru și văd că pereții roz bombon au dispărut, fiind înlocuiți de același alb ca în vechea mea cameră, cu o tablă goală pe care pot să o umplu cu afișe, poze cu modele de torturi și rețete scrise manual.

Tata.

Aud o ușoară bătaie în ușă, iar când ridic ochii îl văd pe Johnny aruncând o privire înăuntru. Îmi zâmbește slab, pielea încrețindu-i-se în jurul ochilor.

– Eu plec, dar...

Ridică un obiect înfășurat, dreptunghiular, de dimensiunea unui manual.

– Mi-a zis să-ți dau asta.

Îmi sare inima din piept când mă gândesc la Blake. Întind mâna și o iau, înfășurându-mi degetele în jurul marginilor solide.

Johnny își drege vocea și își trece degetele prin păr într-un mod care îmi pare dureros de familiar.

– Știu că s-a întâmplat ceva între voi două. Nu știu detaliile exact, Clark, dar sper că veți găsi o cale să vă împăcați.

Îmi zâmbește înainte să mă bată pe umăr și să plece.

Mă așez încet pe salteaua goală și îmi strecur cu grijă degetele prin funda cadoului. Hârtia în care e ambalată cade și e...

O pictură. Cu vechea mea casă. Exteriorul alb, ferestrele cu cadre de lemn, veranda din față cu leagăn, florile-soarelui care cresc în grădină chiar sub el și... mama în fața casei grădinărint.

Cea mai importantă parte a casei pe care am lăsat-o în urmă e acum pentru totdeauna cu mine, exact amintirea pe care vreau să o păstrez, adusă la viață de Blake.

Bineînțeles că știa.

Degetul meu mare îi trasează numele scrijelit în colțul din dreapta al picturii, lacrimile înțepându-mi ochii. Îmi trag nasul și le șterg.

E perfectă.

În noaptea aia îl agăț cu grijă pe peretele alb. Îmi pare imposibil ca lucrurile să mai fie vreodată bune între noi. Dar asta pare un început.

– Ce pictură frumoasă! spune o voce din spatele meu.

Mă întorc și îl văd pe tata sprijinindu-se în prag cu o cutie mare de lemn sub braț.

– Cu siguranță e, spun, aruncându-mă pe pat și înfășurând cardiganul mamei în jurul meu.

El se așază lângă mine, punând cutia între noi. Fac semn din cap către ea, ridicând sprâncenele.

– Ce-i asta?

El îmi face semn să o deschid, iar eu ridic capacul și văd o grămadă de mărunțișuri. Ca un fel de sertar cu chestii inutile.

Dar când mă uit mai atentă îmi dau seama ce înseamnă totul. O minge de baseball pe care a prins-o pentru mama la un joc Phillies, colierul pe care l-a cumpărat la prima lor aniversare, ecografia când eram cât o pată amorfă.

Și, pentru prima dată în trei ani, îmi vorbește despre ea, povestindu-mi diverse întâmplări în timp ce îmi arată ce e în cutie. Amândoi zâmbim și râdem, lacrimile înțepându-ne ochii.

Văd lucruri despre care nu știam, cum ar fi o chitanță de la restaurantul francez din centrul orașului unde a cerut-o în căsătorie și o bucată de hârtie

dintr-un caiet cu o mulțime de bife pe care număraseră săptămânile de sarcină.

Este un amalgam de lucruri atât de diferite și minunate! Lucruri care păstrează atât de multe amintiri despre ea și pe care nu le-am avut până acum – la fel ca lista. Amintiri ale mamei și părți din ea care nu au dispărut. Pe care încă le descopăr.

Iar el le-a păstrat.

– E plăcut să vorbim despre ea, spun încet în timp ce mă uit în jos la mingea de baseball.

– Îmi pare rău, spune tata, frecându-și ceafa. Îmi pare rău pentru cât de mult am eșuat în ultimii ani. Că nu am vorbit despre ea. Că am păstrat toate astea într-o cutie. Știu că noi doi nu am comunicat niciodată prea grozav. Asta a fost dintotdeauna legătura voastră, a ta și a mamei tale. Mi-a fost greu, dar asta nu e o scuză.

– De acum înainte vom face o treabă mai bună, îi spun, zâmbindu-i.

Scoate un plic din cutie, iar eu mă uit în timp ce își șterge ochii cu dosul palmei, zâmbind în timp ce ia o hârtie din interior.

– Mama ta știa că voi fi depășit de situație, spune el, chicotind în timp ce o deschide. Așa că mi-a făcut această listă.

Mi-o întinde și văd scrisul mamei – propria lui listă, plină de sfaturi și reamintiri. Toate despre mine.

** Ce să faci când e bolnavă: ia supă de pui cu tăieței de la Hank, ceai negru (o linguriță de miere, două de zahăr), cere-i Ninei rețeta de biscuiți. Te descurci tu cu ea.*

** Ce să faci dacă îi frânge cineva inima: înghețată, Joe! Înghețata e întotdeauna răspunsul.*

Iar în partea de jos, e o notiță:

** Ce să faci dacă vine la tine cu o problemă pe care nu am menționat-o: spune-i că o iubești. Indiferent de situație. Și că și eu o iubesc. Întotdeauna.*

Lacrimile încep să-mi cadă pe hârtie, mari și grele. Tata întinde mâna să le prindă, apoi își pune brațul în jurul meu.

– Hei! Mai am nevoie de asta, râde el, trăgându-mă aproape, dar încep să plâng de-a binelea când mă gândesc la momentul în care am coborât din autobuz când am venit din tabără și am văzut-o, înghițind cuvintele pe care nu am mai apucat să i le spun niciodată.

Mă gândesc la hainele și la toate lucrurile pe care le-am donat, lucruri pe care le credeam părți din ea. Lucruri pe care le consideram ca făcând parte din Julie Miller.

Dar noi suntem. Eu, tatăl meu. Nina. Oamenii care îmi spun mereu povești despre ea. Lucrurile pe care le-a făcut, locurile în care s-a dus și viețile pe care le-a atins. Când vorbim despre ea, în loc să ne ascundem la propriu într-un dulap, ținând lumea la distanță. Când aflu lucruri noi despre ea, când găsesc moduri noi de a o onora fără să trăiesc exact viața pe care a vrut-o ea pentru mine acum trei ani.

Dacă pot afla lucruri noi despre ea după ce s-a dus, poate că nu ar fi dezamăgită că au fost lucruri legate de fiica ei pe care nu le-a aflat niciodată.

De aceea mă retrag din strânsoarea lui, știind că a venit momentul să-i spun.

Bag mâna în buzunar și scot lista pe care am avut-o cu mine peste tot în ultima lună și jumătate. Nu am nevoie de o grămadă de haine, sau de un dressing, sau de o întreagă casă pentru a mă simți aproape de ea când pot avea astfel de momente.

Momente precum cele pe care le-am avut toată vara.

Desfac lista cu grijă și i-o arăt tatei.

– Mi-am petrecut vara făcând asta, spun eu.

– Lista de planuri de vară a Juliei Miller, citește el și îi apare un rânjet pe față. Asta explică tatuajul cu floarea-soarelui.

Ce? Cum...?

Mă uit cu gura căscată la el.

– Știai?

– Em, nu te pricepi deloc să ascunzi lucruri, spune el râzând. Pe lângă asta, ai obiceiul să-ți ridici mânecile cardiganului.

Mă uit în jos și văd cum pielea antebrațului e toată la vedere, mânecile cardiganului fiind ridicate până la coate. Râd, trăgându-mi nasul și ștergându-mi lacrimile cu dosul palmei.

– Ajunge totuși, spune el ca un tată adevărat, cu o privire severă. Dacă îți mai faci unul, vom avea probleme!

Mă gândesc la acel ac strălucitor de argint și jur că n-am de gând să o mai fac.

– Vrei să-mi povestești despre asta? întreabă el în timp ce îmi dă lista înapoi.

Oftez lung, totul amestecându-se în mintea mea – un amalgam de sentimente și emoții, ochii lui Blake, apa sclipitoare și soarele de vară.

El a fost deschis cu mine în seara asta, așa că sunt și eu. Îi povestesc despre carte, despre săriturile de pe stâncă și despre plajă, despre fiecare moment în care am simțit-o pe mama lângă mine, îndrumându-mă la fiecare pas. Cât de mult m-a schimbat această listă! M-a transformat în persoana care mă temeam să mai fiu.

El ascultă. Ascultă cu adevărat. Zâmbind, râzând și clătinând din cap în timp ce-i povestesc despre vara mea nebunească, totul ducând la cerința numărul 12.

– Așa că l-am sărutat. Și...

Mă uit la lista din mâna mea, la lista norocoasă a mamei.

Dar acum trebuie să o fac a mea.

Pentru că am de făcut un lucru dacă într-adevăr vreau să fiu persoana care am devenit datorită acestei liste. Trebuie să-i spun adevărul despre Matt și Blake și... despre mine.

Inima începe să-mi bubuie în piept.

– Și totul a fost greșit. Așa cum a fost întotdeauna, recunosc. Nu e... ce ați avut tu și mama. Pur și simplu nu e, chiar dacă știi că asta și-a dorit pentru mine. Dar cu Blake, încep, apoi oprindu-mă ca să mă adun. Dar cu Blake lucrurile au fost întotdeauna în regulă. Mă uit în jos la brățara de piele de la încheietura mâinii, la pescărușii care zboară liberi. M-am gândit că aș putea schimba cine sunt. Că aș putea repara ceea ce a fost în neregulă cu mine și Matt, că lucrurile ar putea merge în cele din urmă bine, așa cum a fost cu tine și mama. Dar n-am putut s-o fac. Nu pot schimba cine sunt, tată. Nu pot schimba faptul că eu... Respir adânc și parcă tot aerul dispare din cameră. Că sunt lesbiană.

La naiba! Am spus-o. Chiar dacă le-am spus Kierei, Ninei și lui Matt, e prima dată când folosesc direct cuvântul. Încep să-mi țiue urechile în timp ce aștept să spună ceva. Orice. Nici măcar nu pot să îl privesc.

O să vomit?

O să...

Îl aud cum caută în cutie, îngrijorată că o s-o închidă și o să plece. Întorc privirea și îl văd scoțând o poză de tip polaroid. Mi-o întinde, iar acolo, în toată gloria lor ușor uzată de vreme, sunt mama, Johnny Carter și tata, cu brațele aruncate peste umerii celuilalt, cu rânjete prostești pe chip.

Citesc legenda scrisă de mână, în cursivul îngrijit al mamei: Julie, J.C. și Joe.

Stai puțin... Iau poza de la el, uitându-mă apoi la listă, mintea mea parcă explodând.

J.C.

Johnny Carter? Nu Joe Clark?

Mă gândesc la caseta din cutie, la biletul din ea: „Anunță-mă dacă te răzgândești“.

Cuvintele Ninei de acum o săptămână: „Cine a spus că mama ta a nimerit-o din prima?“

Îi întâlnesc privirea, înțelegând. Acum 20 de ani, sărutul ăla a însemnat pentru mama exact același lucru care a însemnat pentru mine.

Nu era vorba despre persoana cu care eram menite să fim. Ci despre momentul în care ne-am dat seama cu cine ne dorim să fim de fapt.

Tata se întinde, mâna lui dură prinzându-mi obrazul.

– Te iubesc, Em, spune el, ochii lui căprui începând să lăcrimeze și făcându-mi și mie ochii să se umezească. Orice ar fi, bine?

Încuviințez din cap, lacrimile revărsându-se din ochii mei pe obraji. El mă trage într-o îmbrățișare.

– Și nu spun asta doar pentru că așa îmi zice lista de instrucțiuni a mamei tale, spune el, după care amândoi zâmbim. Aș fi spus-o oricum.

Mă holbez la tabloul de pe perete de peste umărul lui, gândindu-mă cât de fericită am fost vara asta.

Și la faptul că, chiar și ce mi-am primit norocul înapoi, tot mi-a fost prea teamă să fiu cu Blake.

Totul doar pentru că mi-a fost teamă.

Mi-a fost teamă, pentru că a fi cu Blake înseamnă să nu mă mai ascund deloc.

Dar nu vreau să-mi mai fie teamă. Nu-mi mai este teamă.

Trebuie să fiu dispusă să intru în joc. Trebuie să fiu dispusă să risc, să fiu vulnerabilă și să-mi încerc șansa chiar dacă aș putea să pierd.

Și, dacă am învățat ceva de la mama vara asta, acest lucru e că poate – doar poate – asta e exact ce trebuie să fac eu acum ca să repar ce am făcut.

Și știu exact pe cine să sun.

Capitolul treizeci și doi

- Ești gata? mă întreabă Kiera când mă strecor în mașină.
- Atât cât e posibil, răspund eu, punându-mi centura de siguranță. I-a dat Olivia coșul mamei ei?
- Da, spune Kiera.
- Și are...
- Em, zice ea, întinzând mâna ca să mă apuce de braț. Olivia i-a dat mamei ei coșul și numerele. Jake o să aibă grijă ca Blake să fie acolo. Iar Matt ne-a ocupat locul în colțul din spate, în caz că lucrurile merg prost și trebuie să dăm bir cu fugiții.

Ridic privirea surprinsă. Matt. Îmi zâmbește.

- De parcă ar pierde el un plan ca acesta!

Simt cum lacrimile îmi înțepă ochii. Un lucru deja reparat. Un lucru mai puțin distrus.

Încerc să mă lupt cu greața din stomac tot drumul către școală pentru strângerea de fonduri la bingo pentru începutul de an școlar, sentimentul fiind atât de puternic, încât nici măcar Kiera, care a hotărât să ascultăm Billie Eilish, nu-l poate risipi complet.

Acum trei ani, aceasta a fost cea mai oribilă zi din toată viața mea. 20 august. Ziua în care a murit mama.

Și acum poate – doar poate –, cu ajutorul prietenilor mei, cu ajutorul mamei și al listei ei, această zi nu trebuie să mai aibă doar amintiri rele.

Parcarea e deja plină când ajungem noi acolo, iar Kiera se învâрте de câteva ori ca să găsească un loc în timp ce eu mă uit la toți oamenii care intră, căutând chipul lui Blake.

Ne alăturăm mulțimii de oameni care se îndreaptă spre sala de mese, toți care vin de obicei fiind deja acolo.

Tyler Poland cu colecția lui de pietre norocoase, Jim Donovan gata să omoare ca să câștige, directorul Henderson la masa principală vânzând bilete.

Îmi întind gâtul, încercând să-i văd pe oamenii care intră, ochii mei sărind de la persoană la persoană, dar ea e de negăsit. O văd pe mama Oliviei, Donna Taylor, și ea îmi face un semn scurt din cap, cu coșul în brațe.

Când ajungem în față, directorul Henderson îmi dă biletul mamei cu un zâmbet și mă opresc, întinzând mâna să ridic alt bilet, numărul 12. Pentru listă.

– Îl iau și pe ăsta, îi spun.

O nouă șansă, precum cea pe care sper să o primesc în seara asta.

Mai cumpărăm câteva bilete pentru masă și ne îndreptăm spre colțul din spate, locurile fiind deja ocupate de prietenii mei, Matt, Olivia, Ryan și... Blake. E așezată lângă Jake, cu părul ei decolorat de soare strâns într-un coc, la fel ca în acea zi în bucătărie, iar un tricou gri vintage cu o trupă atâră larg pe ea.

Îmi aud pulsul inimii în urechi mai tare decât toate vocile din încăpere.

– Haide, îmi șoptește Kiera. Mă apucă de mână, trăgându-mă înainte.

– Hei! spune Matt când ajungem acolo. Uite cine e aici!

Blake ridică surprinsă privirea, o ușoară încruntare formându-se pe fruntea ei când mă vede. Uit cum să respir, ochii ei căprui făcându-mă să-mi uit toate gândurile.

Ne privește pe mine și pe Matt, apoi își coboară repede capul, aruncându-i o privire lui Jake, care pare să strige: „Serios?”

– Avem noi biletele, spune Kiera, îmboldindu-mă la acțiune. Le împarte pe ale ei, în timp ce eu le împart pe ale mele, păstrând biletul cu numărul 12 pentru mine și dându-i lui Blake biletul pătat cu suc de fructe cu numărul 505.

Ea întinde mâna să îl ia, mormăind un mulțumesc.

Ne așezăm când microfonul se trezește la viață, vocea Donnei Taylor anunțând începutul jocului.

Mașina cu bile începe să zornăie, iar când mă uit în spate, întâlnesc privirea Donnei în timp ce scoate una dintre bilele galbene. Respiră adânc înainte de a striga în microfon.

– I-23!

Îmi trebuie toată puterea pe care o mai am ca să nu mă uit la Blake în timp ce numerele familiare încep să fie strigate, mâna ei întinzându-se să ia jetoanele roșii din centrul mesei. Mă uit în jos la piciorul Kierei, ce se zgâlțâie agitat în sus și în jos lângă mine, și la Olivia, care privește în sus la mama ei cu ochi mari în timp ce așteaptă următorul număr.

Ryan e prea distras ca să mai fie atent la propriul bilet, dar nu este nimic nou.

După puțin timp, mai rămâne doar unul. Încă un număr de strigat.

Bag mâna în buzunar și îmi înfășor degetele în jurul monedei norocoase, ridicându-mi privirea să-l văd pe Matt înghițind în sec tensionat în timp ce Donna strigă:

– B-9!

Și, fără nici un moment de ezitare, Blake strigă:

– Bingo!

Mi se oprește respirația când își citește biletul, urmărind-o cu toții cum se îndreaptă în fața încăperii să-și revendice coșul. O privesc cum merge de-a lungul rândului, oprindu-se în fața coșului cadou pe care m-am chinuit ore întregi să îl fac.

Două bilete răzuibile Bingo Boogie. O pungă de Lays, un pachet de Skittles, jeluiri cu viermi acrișori și o ciocolată Hershey's, gustările pe care le-a cumpărat de la benzinărie pe drum spre excursia noastră la plajă. O mănășă de spălat vase. Hanoracul ei de salvamar, înfășurat perfect în partea de jos. O cutie de carne tocată. Și, fix în centru, o listă pe care scrie...

PLANURILE LUI EMILY CLARK PENTRU ULTIMUL AN DE LICEU

- 1. Spune-i lui Blake ce simți pentru ea.*
- 2. Mergi la un concert St. Vincent.*
- 3. Fă o excursie în New York.*
- 4. Mergeți să vizitați facultăți.*
- 5. Faceți kulolo.*
- 6. Mergi la bal.*
- 7. Fă-ți un plan de viitor.*
- 8. Mănâncă friptură la Hank.*
- 9. Mergi la toate meciurile de fotbal ale lui Blake.*

10. Petrece o săptămână la casa de pe plajă a mătușii Lisa.

11. Planifică o zi de chiulit.

12. Sărută-te cu B.C.

Lucruri despre care am vorbit în drum spre plajă. Despre care am vorbit toată vara. Pe care vreau să le fac cu ea, cu nimeni altcineva.

Și apoi, chiar acolo, în fața întregului Huckabee, mă ridic de la masă și mă îndrept spre ea. O apuc de mână, iar ea se întoarce spre mine, întreaga încăpere dispărând din jurul nostru. Ochii ei sunt mari, gura ei e ușor întredeschisă.

– Îmi pare rău, Blake, îi spun încet. Apoi, de parcă mă arunc de pe cea mai mare stâncă din lume, îi spun ce am vrut să-i spun din acea noapte de pe plajă. De când mi-a spus ce simte pentru mine la focul de tabără. Pentru că nu am fost suficient de curajoasă să recunosc că te plac.

Înghite în sec, aruncându-mi o privire care mă face să simt fluturi în stomac, iar tot ce are legătură cu ea și cu acest moment e perfect. Lista m-a dus la acest moment.

La ea.

– Blake, chiar te plac, spun. Te plac foarte mult. Îmi plac ochii tăi, cum miroși ca o zi la plajă și cum mă faci să mă simt în stare să fac aproape orice. Îmi place cât de bine poți să pictezi și cum faci ca lumea să pară mult mai mare decât ce e aici, în Huckabee. Îmi place că mă faci să simt fluturi în stomac, fluturi cum nici nu mi-am imaginat că pot să am, doar când mă privești așa cum o faci acum. Cum m-ai privit toată vara asta. Mă faci să îmi doresc să trăiesc un milion de aventuri, cum ar fi... Mă aplec pe lângă ea ca să scot hârtia din coș. Cum ar fi toate aceste lucruri. Și multe altele, Blake. Pe care vreau să le fac. Cu tine.

Se uită în jos la listă, înapoi la mine și apoi... zâmbește. Zâmbetul acela care m-a cucerit din prima seară la bingo. Zâmbetul acela care se regăsește în fiecare dintre amintirile din vara asta.

Face un pas în față, iar mâna ei mă prinde de talie, trimițându-mi un șoc de electricitate prin tot corpul.

– Pot să te să...

Cuvântul nici măcar nu apucă să îi iasă din gură înainte să o trag mai aproape. Și e tot ce nu am știut niciodată că ar putea fi un sărut. Buzele ei sunt moi, calde și absolut magice, toate vocile și toți oamenii din jur se estompează, de parcă nu ar fi nimic altceva în această lume în afară de noi două. Și nu încep nici o numărătoare inversă în minte.

Când ne desprindem una de cealaltă, auzim strigăte de bucurie din partea opusă a sălii. Ne întoarcem amândouă și îi vedem pe Kiera la masa din spate, rânjind ca și cum ar fi dimineața de Crăciun, pe Jake fluierând și pe Olivia și Ryan bătând din palme chiar în spatele lor. Întâlnesc privirea lui Matt, iar el îmi oferă un zâmbet și o mică încuviințare – cel mai bun fost iubit pe care l-ar putea avea o fată.

Apoi vocea lui Jim Donovan răsună chiar din spatele nostru, de pe scenă. Trebuie să se fi strecurat acolo în timp ce era lumea distrasă. Mă pregătesc pentru ce-i mai rău.

– Au măsluit jocul! țipă el în microfon, ridicând o mică bucată de hârtie cu numerele pe care i le-am dat Oliviei să le dea mamei sale.

O flutură nebunește în aer și se dezlănțuie iadul în sală.

Tyler Poland își aruncă pietrele norocoase în direcția noastră, în timp ce Jim se repede de pe scenă spre noi.

Apuc mâna lui Blake, degetele noastre împreunându-se.

– Fugi!

Fugim spre ieșirea din spate, iar Matt ne ține ușa deschisă. Râdem toți în timp ce zburăm prin parcare și alergăm printre mașinile parcate, vântul ciufulindu-ne părul în timp ce țacănim asfaltul cu picioarele.

Blake se uită la mine cu acel zâmbet ștrengăresc care mi-a transformat complet lumea în bine. Ea privește înainte, iar la fel fac și eu, în timp ce mă trage în față după ea, toate lucrurile așezându-se exact unde trebuie, așa cum zicea mama. Într-un mod care mă face să mă simt...

Ei bine...

Norocoasă.